C:\Users\Plazma\Desktop\310\Louis Richard-Mark_Stone_A1-Charlungští_bojoví_obři.pdb

PDB Name: Louis Richard-Mark_Stone_A1-Cha
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 6.9.2002
Modification Date: 12.9.2002
Last Backup Date: 13.9.2002
Modification Number: 272

LOUIS RICHARD

MARK STONE

A CHARLUNGŠTÍ BOJOVÍ OBŘI

1. kapitola

Mark Stone, kapitán Služby pro dohled nad primitivními planetami, přistoupil ke dveřím, které vedly k sekretářce jeho šéfa, generála Khova, a zlehka do nich strčil. S tichým zasyčením zajely do zdi.
Mark byl statný, svalnatý chlapík, jehož tmavé opálení svědčilo o tom, že svou zaslouženou dovolenou určitě nestrávil zavřený někde v knihovně.
"Mohl jste se alespoň učesat," usmála se na něj přívětivě šéfova sekretářka Peggy, která měla pro Marka zvláštní slabost. Byla to typická stará panna: stáří kolem padesátky, kostnatá tvář s výraznou čelistí, úzké rty a vráskitá kůže. Na dlouhém, tenkém nose seděly starodávné brýle s kulatými obroučkami. Při úsměvu její úzké rty odhalily přední zuby, které by klidně mohli vystavovat v muzeu přírodních věd v odděleni hlodavců. Před Stonem se ani nesnažila skrývat své pocity sympatie. Ačkoli ji škádlil stejně jako jeho kolegové, měla ho ze všech agentů nejraději. Líbily se jí jeho živé oči, jeho nevyčerpatelná energie a navíc nezapomínala, že tenhle stále dobře naložený mládenec zachránil život generálu Khovovi, když se ztratil na jedné vzdálené planetě.
Mark Stone si prohrábl hnědé rozcuchané vlasy a Peggy věnoval zářivý chlapecký úsměv, který mu přinášel tolik úspěchů u žen.
"Tohle na mě nezkoušejte, Marku," usmála se, "a jděte dál. Stejně máte minutu zpoždění."
"Jak to dneska vypadá?" kývl hlavou ke dveřím, za nimiž seděl jeho šéf.
"Zuří už od rána," pokrčila rameny Peggy. "Zavolali ho k prezidentovi a od té doby s ním není řeč."
Mark jen mávl rukou a namířil si to přímo do jámy lvové. Než se stačil opřít do dveří, zasunuly se do stěny a Mark před sebou uviděl hustá oblaka dýmu. V nich se skoro ztrácel jeho šéf, generál Khov, téměř dvoumetrový obr se zjizveným obličejem. Jeho holá lebka se leskla v slunci, jehož paprsky pronikaly zasklenou stěnou, za níž se naskýtal velkolepý pohled na rozlehlou newyorskou aglomeraci, a trochu šikmé oči prozrazovaly asijský původ jeho předků. Z úst mu trčel dlouhý doutník, jehož svítící hrot zářil jako maják v husté mlze.
Bylo jasné, že generál je ve stavu nejvyššího rozčilení, protože takto kouřil jen zcela výjimečně.
Khov zamával rukama, aby rozehnal hustá oblaka dýmu, s nimiž si ani výkonná klimatizace nebyla schopná poradit.
"Máte novou várku doutníků z Terranie IV?" zeptal se Mark.
"Sedněte si," zavrčel Khov, aniž by se namáhal odpovědět. "Měl jsem pro vás připravenou trasu po třech planetách, ale musel jsem ji změnit. Prezident, na nátlak Rady, nám zase snížil rozpočet, takže budete muset navštívit planet pět. Ještě že máte svůj vlastní člun."
"Předpokládám, že náklady se budou..."
"Jenom ty nejnutnější položky," usekl Khov Markovy námitky a mohutně zadýmal z doutníku. "A opovažte se použít torpéda. Ty totiž nyní může proplácet jen Vesmírná policie! A to ještě po předložení asi deseti protokolů."
Khov třískl mohutnou pěstí do stolu tak silně, že tři centimetry silná deska z imitace dubového dřeva zapraskala.
"Piráti budou mít pré...," poznamenal Stone.
"Podle prezidentových poradců přece žádní piráti neexistují," vztekal se Khov.
"A co to poslední setkání s..."
"Nechci nic slyšet," zaburácel Khov a mohutně zadýmal z doutníku. "Takže poletíte do souhvězdí Vah, tam provedete rutinní kontrolu planet... Ostatně data si vyzvedněte u sekretářky."
Mark se zdvihl a beze slova opustil místnost.
***
Mark Stone se probral z hlubokého bezvědomí, do něhož upadal každý člověk při přechodu ze subprostoru. V uších mu zvonilo a nebyl si jistý, jestli to zvonění je skutečné, nebo jen halucinace. Nad ním stál jeho android Ray, s nímž ho pojilo nejen množství společných výprav, ale i hluboké přátelství. Ray mu několikrát zachránil život, což mu Mark měl možnost oplatit. Byli nerozlučná dvojice a on často zapomínal na to, že Ray není člověk, ale robot.

Ray držel v ruce sklenici s mléčně zkalenou tekutinou. Mark zašátral na stolku, vzal odtud dva prášky a zapil je oním povzbuzujícím lektvarem.
"Já tenhle hypnotický spánek nesnáším," zasténal a držel se přitom oběma rukama za hlavu.
"Za chvíli bude po bolesti," prohlásil Ray lehce kovovým hlasem. "A kromě toho každý agent musí, jak stanoví řád, efektivně využívat přechodů subprostorem k získání nezbytných vědomostí potřebných k výkonu služby. Konec citátu."
"Já si na tenhle způsob výuky cizích jazyků snad nikdy nezvyknu," odsekl Mark.
Ray mu podal ruku a pomohl mu vstát. Potom spolu odešli do řídicí kabiny. Markovy kroky byly stále trochu nejisté.
***
Mark se s úlevou svalil do křesla druhého pilota v kabině Neptunu II, protože tentokrát pilotoval Ray. Nutno říct, že jeho schopnosti v tomto směru byly přinejmenším stejně dobré jako Markovy.
Ray měl na sobě obvyklou černou kombinézu Služby pro dohled na primitivními planetami a vypadal jako kterýkoli astronaut. Na astroportu byste ho od ostatních nedokázali odlišit, pokud byste nebyli špičkovými odborníky v této oblasti.
"Kde to vlastně jsme, Rayi?"
"Zatím se nacházíme na vysoké oběžné dráze nad planetou..."
"Já vím," přerušil ho Mark s netrpělivým posunkem, "domorodci jí říkají Stamis a je to třetí planeta na naší inspekční cestě."
"Ano, Degatoru a Incenii jsme už zkontrolovali," kývl hlavou Ray. "Stamis je planeta pozemského typu, je čtvrtou oběžnicí hvězdy, kterou najdeš v katalogu pod číslem VR-436693."
Mark mrknutím oka zkontroloval koordináty na palubním počítači před sebou. Byl to spíš automatický reflex, protože Ray byl prakticky neomylný a neskutečně spolehlivý.
"Víš co, Rayi? Uděláme to jako obvykle, shrň mi všechny údaje. Dost na tom, že jsem se musel naučit jejich jazyk."
"Jak už jsem řekl," pokračoval s úsměvem Ray, "je to planeta pozemského typu. Odpovídá nula celá devadesáti pěti setinám hmotnosti Země, otáčí se kolem své osy za dvacet dvě hodiny a osmnáct minut. Kolem svého slunce oběhne za tři sta třicet pět dní a vzhledem k malému sklonu osy nejsou velké rozdíly mezi ročními obdobími. Většina povrchu je pokryta oceánem, v němž leží velké množství různě velkých ostrůvků a ostrovů. Pokud vím, některé sloužily jako základny místním pirátům, alespoň tomu tak bylo před padesáti lety. Jinak jsou tu dvě větší pevniny, jedna je prakticky pustá, neboť jsou na ní činné sopky, které znemožňují stabilnější osídlení. Nacházejí se na ní ložiska kovů, která naopak scházejí na druhé pevnině. Tam se také díky příznivým klimatickým podmínkách rozvinula civilizace. Mnohé ostrovy jsou sice rozlehlé, ale pokryté bažinami, takže se na nich žít nedá. Ostatně lidí je tu tak málo, že to ani není nutné."
"Jaká je tu civilizace?" zajímal se Mark.
Byl odborníkem na civilizace středověkého typu a dvě předchozí planety, které navštívili, byly na mnohem nižší úrovni. Když si na to Mark vzpomněl, ještě teď ho svědily kousance místních blech, proti nimž nepomáhaly ani pozemské repelenty, jež však musel používat střídmě, aby nebyl nápadný.
"Tentokrát spíš středověká," uklidnil ho Ray. "Před padesáti lety tu byla čtyři království, která se mezi sebou hašteřila, ale ani jedno nemělo navrch."
"Takže budeme používat meče?" dotazoval se Mark. "Už se mi ta dubiska docela zajídala. Opravdu nevím, proč jsem se nespecializoval spíš na nějaké klidnější civilizace, třeba meditativního typu."
"Nevzali by tě," odtušil klidně Ray. "S touhle postavou..."
"Máš pravdu," rozesmál se Mark, "kdybych od mládí nejezdil na koni, nevěnoval se šermu a ostatním bojovým sportům, nikdy bych se k Službě nedostal."
"Ostatně, s ochranným pásem ti toho zas až tak moc nehrozí."
Ochranný pás patřil k výzbroji speciálních agentů. Od normálních opasků byl k nerozeznání, avšak ve velké sponě se ukrýval atomový článek, který vytvářel kolem svého nositele silové pole, jež ho chránilo před projektily všeho druhu, ranami a třeba i paprsky termometu. Proniknout jím mohly jen projektily s vyšší energií, než měl článek v opasku. Aby ho nebylo možné zneužít, byl nastavený na svého nositele, takže silové pole chránilo jen oprávněného majitele.
"To není tak úplně pravda," zavrčel Mark a přejel si pravou rukou po temeni hlavy. "Jak zajisté víš, nesmím ho mít nastavený na maximální výkon, takže každou ránu stejně pocítím."
"Ale nezabije tě," opáčil Ray.
"To ale vysvětluj mojí hlavě! Na Degatoru mě ten bojovník vzal zezadu kyjem, až mi naskočila boule jak husí vejce!"
"Neměl ses tak intenzivně zajímat o jeho ženu," poznamenal jedovatě Ray.
"Měli bychom se už připravit," odbočil rychle Mark od ožehavého tématu. "Geologickou studii už máš?"
"Zatímco ty jsi spinkal jako mimino, udělal jsem všechno potřebné," kývl hlavou Ray. "Téměř se neliší od té, kterou sestavili Rendall a Pkirk před padesáti lety. Jenom to vypadá, že na tom druhém kontinentu se víc těží. Nicméně z orbity se to nedá pořádně zkontrolovat, budeme se tam muset obtěžovat osobně."
"Za koho se tady budeme vydávat?"
"Jako obvykle," ušklíbl se Ray. "Tebe je těžké vydávat za poustevníka. Budeš potulný rytíř a já tvůj sluha. Oblečení jako vždycky. Snad se za padesát let moc nezměnilo. Výzbroj a výstroj jsem připravil podle zprávy minulé expedice."
"Dobře," kývl hlavou Mark. "Mimochodem, občas mi připomínáš mou starostlivou matku."
"Dobrá příprava se vždycky vyplatí," prohlásil trochu upjatě Ray. "A taky je přesně podle řádu..."
"To by stačilo," přerušil Mark jeho další proslov.
Ray poslušně zmlkl.

***
Dlouho vybírali místo k přistání modulu, aby nebylo příliš daleko od jednoho z hlavních měst.
"Je asi tak čtyřicet kilometrů od hlavního města království Berkisů," odhadl vzdálenost Mark.
"O dva a půl kilometru dál," upřesnil Ray. "Ale to není podstatné," dodal.
Mark zkontroloval přístroje a naprogramování autopilota, který po jejich odletu uschová loď do stínu jednoho z měsíců, aby ji nemohl objevit nějaký náhodný návštěvník. Poté se odebrali do přechodové komory, kde už Ray připravil vhodné oblečení.
Mark si natáhl hrubou halenu se šněrováním u krku a kožené kalhoty přepásal ochranným opaskem. Na něm na jedné straně viselo pouzdro s lehkým, velmi ostrým mečem, na druhé straně výzbroj doplňoval mohutný tesák. Obul si ještě vysoké kožené boty a nakonec si oblékl koženou kazajku s mnoha kapsami. Všechno mu padlo jako ulité, protože lodní počítač se ve své práci nejen vyznal, ale také měl jeho velmi přesné míry a váhu. Celou výstroj doplňoval dlouhý plášť.
Ray vypadal podobně, jen jeho oblečení bylo trochu ošumělejší a meč daleko mohutnější, tak jak se slušelo na sluhu nepříliš bohatého rytíře.
"Koně si musíme koupit někde cestou, přece nepůjdeme pěšky," podotkl Mark.
"Necelé dva kilometry od místa přistání je malá vesnice. Tam bychom si nějakého mohli pořídit," navrhl Ray.
Nastoupili do výsadkového modulu.
***
"Tak jdeme na to," řekl Mark.
Ray stiskl potřebná tlačítka a přechodová komora se otevřela.
Modul vylétl do černého kosmického prostoru. Kolem nich zářily tisíce vzdálených hvězd, místní slunce bylo právě schované za planetou. Jen co se poněkud vzdálili, autopilot zapnul motory a loď jim vbrzku zmizela z dohledu.
Po chvíli modul vlétl do hustých vrstev atmosféry. Ray šikovně brzdil, takže se modul ani nerozžhavil, a po necelé hodině letu se vynořili z mraků nad místem, které si vybrali k přistání.
Na malé mýtině vystoupili ven. Modul se přesně podle programu zvedl a zmizel jim z očí. Markovi se vždycky poněkud sevřelo srdce, protože od té chvíle byli odkázáni jen na sebe, a kdyby se modulu nebo lodi něco stalo, mohlo by trvat velmi dlouho, než by je záchranná expedice našla, pokud by se jí to vůbec podařilo. V takovém okamžiku si vždycky připomněl jména několika kolegů, kteří takto zmizeli při plnění svých úkolů.
Mírně poprchávalo a Mark si přehodil přes hlavu kapuci.
"Nevybrali jsme si nejvhodnější chvíli," zabrblal, "mohli jsme taky počkat den dva..."
"Asi stárneš," ušklíbl se Ray, "dřív ti nic takového nevadilo."
V té chvíli přišel prudký závan větru, který rozehnal mraky na obloze, a mrholení ustalo. Na nebi se objevil malý rudý měsíc.
"Už je to lepší?" tiše řekl Ray.
"Jako na objednávku."

2. kapitola

Ray zkontroloval směr a vydali se směrem k vesnici. Pomalu se rozednívalo. Proplétali se hustým lesem a Mark co chvíli narazil do nějaké jehličnaté větve, z níž okamžitě slétla sprška studených kapek. V dálce bylo slyšet vítězný řev nějakého predátora, který ulovil svou dnešní kořist.
Nebe začínalo blednout, jak slunce už vysílalo své první paprsky na provlhlý svět. Náhle se Ray, který šel vpředu, zastavil a zdvihl výstražně ruku. Mark okamžitě znehybněl.
V té chvíli i on zaslechl praskání větviček pod nohama jakéhosi tvora.
Stáli právě na kraji mýtiny, v jejímž středu se tyčil vysoký listnatý strom. Na druhé straně se z lesa vynořil muž s kyjem. V prvním okamžiku se Markovi zdálo, že na druhé straně jsou stromy menší, pak si však uvědomil, že je tomu naopak. Muž měřil dobré tři metry. Kolem těla měl obtočenou kůži jakéhosi pruhovaného zvířete, byl bosý a hlavu měl zcela lysou. Našedlá barva kůže ostře kontrastovala se zelení stromů za ním. Nadhodil si kyj, jehož rozměry Markovi připomínaly mohutné sloupy podpírající strop v jeho oblíbené restauraci na Zemi. Muž si s kyjem pohrával jako s pírkem.
"Támhle někdo leží," ukázal Ray prstem a v té chvíli si i Mark všiml několika nehybných lidských postav na zemi u stromu.
"Jsou nejspíš mrtví."
"Ne, svázaní," zavrtěl hlavou Ray, "u dvou vidím jejich pouta."
Obr se podíval jejich směrem a vydal ze sebe ohlušující řev, který slyšeli v noci.
"Takže to nebyl dravec," řekl Mark klidně. "A tenhle určitě nelovil zvířata."
Obr, jako by chtěl potvrdit jeho slova, se k nim rozběhl kolébavým krokem, mávaje kyjem nad hlavou. Vzdálenost mezi nimi se velice rychle zkracovala.
Mark s Rayem od sebe odskočili a tasili meče. Obr se zastavil a jeho kyj zasvištěl vzduchem. Mark měl co dělat, aby mu uhnul.
"Před tímhle by mě ani opasek neochránil," ušklíbl se, "asi bych se učil létat bez křídel."
Ray využil toho, že obr soustředil svou pozornost na Marka, a sekl po něm svým dlouhým mečem. Obr však zareagoval velmi pohotově, jediným trhnutím změnil let svého kyje a odrazil Rayův úder. Čepel zazvonila vysokým kovovým tónem a jen díky tomu, že nebyla z oceli, ale ze speciální pozemské slitiny, nerozletěla se na kusy. Síla úderu byla taková, že androida pootočila stranou. Mark zaútočil mečem na ruku, jež třímala kyj. Zasáhl sice paži, ale rána nebyla

nikterak hluboká. Obr dál divoce máchal kyjem a Mark jen díky tvrdému výcviku, který musel absolvovat každý agent SDPP, dokázal uhýbat jeho ranám. Jedna z nich ho přece jen zlehka zasáhla. Kyj mu sjel po rameni a i přes ochranný opasek měl Mark pocit, jako kdyby na něj spadla pětipatrová budova. Na okamžik nebyl schopný pokračovat v boji. Měl však štěstí, že ho obr považoval za vyřízeného a svou pozornost věnoval Rayovi.
Android využíval své nadlidské rychlosti a statečně čelil obrovým strašlivým ranám. Na útok sám neměl ani pomyšlení, dokázal se jen bránit. V jednom okamžiku však obr polevil, Ray toho bleskurychle využil a bodl ho do stehna. Normálního bojovníka by to okamžitě vyřídilo, obra to jen mírně zpomalilo. Zatímco oba pozemšťané bojovali potichu, obr neustále řval.
Konečně se Mark vzpamatoval a zaútočil. Hodil svým tesákem tak prudce, že málem ztratil rovnováhu, což ho zachránilo před dalším obrovým výpadem. Na takovou vzdálenost nemohl minout. Nůž s tupým mlasknutím zajel do mužova hrudníku, obr se zastavil a nechápavě hleděl na střenku, která mu trčela zabodnutá těsně pod místem, kde normální lidé mají bradavku. To vše trvalo jen okamžik, který však využil Ray, vyskočil do výše a sekl obra shora mezi krk a klíční kost. Meč se zarazil hluboko do protivníkova těla. Polonahý bojovník sebou prudce škubl a vyrval tak Rayovi meč z rukou. Přestože silně krvácel, nevypadalo to, že by nějak ochaboval. Jednou rukou si vytrhl z těla meč a odhodil ho velkým obloukem pryč. Druhou, v níž držel svůj obrovitý dřevěný kyj, se rozmáchl, jako by to bylo peříčko. Byl nyní trochu pomalejší, ale ne příliš. Mark se prudce sehnul před jedním z jeho prudkých švihů, kdy mu kyj proletěl těsně nad hlavou, a když se obr setrvačností pootočil, sekl ho mečem do krku. Čepel prosekla svaly, ale v té chvíli obr uchopil meč levičkou za ostří. Znovu vytryskla krev.
Pak se mu však najednou podlomila kolena a on se zaduněním odpovídajícím jeho výšce a váze dopadl na zem. Jeho hlava se odkutálela stranou a z krku se ještě pár okamžiků řinula jasně rudá krev. Stone klesl vyčerpáním vedle něj. Klečel na zemi opřený o obě ruce a trhaně dýchal, jak se snažil popadnout dech.
"To ti to trvalo," vyčetl Rayovi. Dobře si všiml, jak ze špičky Rayova prstu vyšlehl tenoučký paprsek bojového laseru.
"Musel jsem počkat, až ho trefíš do krku, a pak nenápadně zasáhnout," odpověděl nevzrušeně Ray. Stál nad padlým nepřítelem a se zájmem si ho prohlížel. Potom se otočil k Markovi a tiše se zeptal:
"Neměl bys raději jít a rozvázat ty nešťastníky?" Mark zdvihl hlavu a viděl, jak tři ze svázaných zajatců procitli z apatie.
"Za chvíli," odsekl. "Až se trochu vzpamatuju."
***
Mark se sehnul k plavovlasé dívce, která byla oblečena do kožených kalhot a bílé, rudou nití vyšívané halenky. Ruce měla spoutané za zády, nohy jí obtáčel kožený řemen až ke kolenům. Opatrně přeřízl tesákem pouta a dívka, jejíž krásný obličej byl zkřivený bolestí, se pokusila vstát. S výkřikem však klesla zpátky do trávy.
"Nejde to," zasténala.
"Musíte chvíli počkat, až se vám rozproudí krev," poradil jí Mark a přešel k dalším dvěma zajatcům.
I jim pomohl z pout a oba muži, oblečení v kožených oblecích zámožných lovců, dokázali vstát daleko rychleji než dívka. Aniž by poděkovali, vrhli se k hromadě věcí, které ležely na zemi v improvizovaném tábořišti. Vytáhli odtud meče a jeden dvojitě prohnutý luk s toulcem plným šípů. Teprve takto ozbrojeni se vrátili zpět. Uklonili se dívce, které se konečně podařilo postavit se na nohy.
"Vaše Výsosti, jste v pořádku?"
Mark měl v tom okamžiku co dělat, aby nevyprskl smíchy. Dívka asi vycítila jeho pocity a loupla po něm modrýma očima.
"Nic mi není. Sežeňte mi koně, abych mohla odjet domů! A vy, hrdino," obrátila se k Markovi, "věřte, že vaše statečnost bude náležitě odměněna. Zachránil jste život princezně Karnale, zákonité nástupkyni krále Berkise Šestého, vládce Berkisova království."
Oba muži sklonili hlavy a pronesli dvojhlasně:
"Jak si přejete, Vaše Výsosti."
Jeden se však na okamžik zarazil a podíval se tázavě na Marka.
"Ten šlechtic dokázal to, co vy ne. Zabil obra a zachránil mě. V jeho blízkosti mi nemůže hrozit žádné nebezpečí," mávla velitelsky rukou princezna a oba muži zmizeli v lese. Pak se otočila k Markovi.
"Mohu znát vaše jméno?"
"Rytíř Mark Stone," uklonil se dvorně Mark a usmál se na ni.
Škubla sebou a na tváři se jí na okamžik objevil štítivý výraz. Mark si uvědomil, že jeho obličej, pomazaný obrovou krví, nevypadá nejpřitažlivěji.
"Promiňte, musím se trochu upravit, ten obr nás zaskočil..."
V té chvíli se přiblížil Ray a s úklonou řekl Markovi:
"Pane, tamhle teče malý potok. Můžete se tam umýt. Dám na dámu pozor, aby se jí nic nestalo."
"Svěřuji ti ji do tvých rukou, než se vrátím," prohlásil Mark slavnostně.
Bylo vidět, že dívce se takový způsob mluvy líbí, ale Mark měl co dělat, aby udržel vážný výraz ve tváři, a jen tvrdý výcvik v SDPP a vědomí, že Ray všechno natáčí, ho k tomu donutily.
***
Ray připravil ze zásob, které našel v tábořišti princezny a jejích průvodců, docela slušnou snídani.
Než se stačili najíst, ozval se z lesa pravidelný dusot. Na mýtině se objevili princeznini průvodci. Seděli ve vysokých sedlech na podivných zvířatech, která se vzdáleně podobala koním. Měla čtyři silné nohy, tlustý krk a protáhlou hlavu, ale podle zubů se dalo soudit, že nepatří k býložravcům, nýbrž k masožravcům. Celá byla porostlá hustou, dlouhou, huňatou zelenou srstí.
Princezna vyskočila a rozběhla se k jednomu ze zvířat, které starší muž vedl na dlouhém provaze.

"Drobečku," zavýskla a zvíře jí odpovědělo hlubokým láskyplným zavrčením.
Dívka ho objala kolem krku a zabořila obličej do husté srsti.
"Možná nebude tak špatná, jak vypadá na první pohled," zabručel Ray tiše, tak aby to slyšel jen Mark.
"Oni taky ne," kývl Mark hlavou a pohybem hlavy ukázal na muže. "Přivedli zvířata i pro nás. Zřejmě pro ně museli dojít do vesnice, kam jsme měli namířeno."
Muži sklouzli ze sedel a začali rychle a zručně balit věci. Netrvalo ani deset minut a byli připraveni k odjezdu. Mezitím se Ray vzdálil a cosi kutil u obrovy mrtvoly. Markovi bylo jasné, že za těch pár minut toho nemůže moc prozkoumat, ale i základní vědomosti by se jim mohly hodit. V nejhorším se sem vrátí dnes v noci.
Tábor byl sklizený a starší z princezniných mužů přistoupil k Markovi, uklonil se a řekl:
"Rytíři, mohu se vám představit?"
"Bude mi ctí," zvedl se Mark z trávy.
"Lord Manteny, vrchní lovčí krále Berkise Šestého a stálý průvodce jeho dcery na loveckých výpravách."
Mark kývl hlavou:
"Je mi ctí se s vámi seznámit."
Lovci pokračoval:
"Mohu vás požádat o svolení odvézt králi jako důkaz vaší statečnosti obrovu hlavu? Nikomu se ještě nepodařilo zabít bojového obra Charlungského království. Král vás zahrne bohatstvím, vždyť my s nimi bojujeme už..." Muž mávl rukou a pak dodal: "Všechno se dozvíte z úst samotného krále. Předpokládám, že vás požádá o pomoc v té nešťastné válce."
***
"Marku musím se sem ještě večer vrátit. Ten obr je zajímavý. Neměl jsem dost času ho pořádně vyšetřit, ale tohle monstrum určitě není místní provenience," sdělil Ray telepaticky Markovi.
"Dobře," souhlasil Mark. "Předpokládám, že večer bude na hradě hostina, a u té být nemusíš. Tvůj generátor převádějící jídlo na energii stejně není příliš výkonný."
"Stížnost adresuj slečně Swensonový," odsekl Ray a tím ukončil debatu.

3. kapitola

Slunce už stoupalo k zenitu, když přejeli poslední kopec a před nimi se objevilo sídelní město krále Berkise Šestého. Hlavní město království bylo sice neveliké, ale bylo postavené z kamene. Obklopovaly ho vysoké, dobře udržované hradby. Královský hrad stál na kamenném ostrohu nad městem a shlížel na ně dolů jako orel na svou kořist. Tři vysoké věže působily přísným dojmem a odrazovaly případného nájezdníka.
Princeznin průvod projel branou do města bez jediného problému. Rychle prokličkovali úzkými uličkami až k hradební zdi. Zde je přivítala další brána, jejíž otevřená vrata střežilo šest vojáků ozbrojených meči a krátkými kopími. Nevypadali jako obvyklá hradní stráž, která bývá jen pro ozdobu. Tohle byli ostřílení vojáci a v jejich očích byla ostražitost bojovníků, kteří se už mnohokrát setkali se smrtí.
Když se před nimi objevil princeznin průvod, na jejich tvářích byla znát radost. Velitel s úsměvem řekl:
"Jsme rádi, princezno, že jste se vrátila v pořádku. Městem prolétly zvěsti, že se tu v lesích objevil charlungský bojový obr."
"Uhodl jste, rytíři," kývla hlavou princezna, "a dokonce nás zajal, ale tento chrabrý rytíř ho zabil."
Velitel se podíval na Marka, jako by si ho všiml teprve nyní. V očích se mu zračila úcta. Dokonce trochu pootevřel ústa.
"Ale... ale to se přece ještě nikomu..."
"Rytíři Marku Stoneovi ano," ukončila princezna rázně debatu a vjela do brány.
***
Král Berkis seděl pohodlně uvelebený v křesle a poslouchal princeznino vyprávění. Byl to rozložitý muž s širokým ruměným obličejem vroubeným mohutným plnovousem, z něhož trčel masitý nos. Jeho modré oči pozorně sledovaly okolí. Na sobě měl bílou, zlatem vyšívanou košili, kožené kalhoty, které obepínaly svalnatá stehna, a kožené jezdecké boty.
"Ještě že se princezna nepotatila," komentoval jeho zevnějšek Ray, když si všiml, jak si Mark krále prohlíží.
Princezna se sice držela faktů, ale když došlo na souboj s charlungským obrem, poněkud přeháněla. Král pátravě hleděl na Marka, který stál před ním a snažil se tvářit skromně.
"Jak ses dostal do mé země? Neznám tě, ani jsem o vašem rodu neslyšel."
"Pocházíme z východu. Jako druhý syn nemám právo na majetek, takže jsem složil slib, že projdu celou zemi až na konec světa."
"Vhodný způsob, jak se zbavit obtížného potomka," zabručel si pod vousy král a jen Rayovo citlivé elektronické ucho to zaslechlo.
"Mé království je ve válce, jak zajisté víš," pokračoval král. "V Charlungském království nepanuje dědičný král, moc tam uchvátil jakýsi přivandrovalec, kterého podporuje jeden čaroděj. V bitvách jim pomáhají bojoví obři, jež přivedl do země onen čaroděj. Až doposud se nám nepodařilo ani v jediné bitvě zvítězit, a dokonce jsme nedokázali ani jediného obra zabít. Pravda, Gisuredu Druhý - tvrdí, že dostal jméno po jakémsi pradávném králi Charlungů - jich má k dispozici jen šest, ale i to stačí. Porazil krále Jerimena a zabral jeho království. Uprchlíci, kteří odtamtud přišli, hovoří o nelidských podmínkách, o vyvážení celých rodin do dolů na Ramenii, odkud se ještě nikdo nevrátil."
Mark zpozorněl, protože si vzpomněl na Rayovu poznámku o zvýšené hornické činnosti na druhé pevnině.
"Moji bojovníci ani rytíři proti nim nemají šanci," pokračoval král Berkis. "Potřeboval bych, abys je naučil s těmi monstry bojovat."

"Můj pane," vymlouval se Mark, kterému předpisy SDPP striktně zakazovaly vměšovat se do vnitřních záležitostí navštívených planet, "můj slib je takový, že se mohu pouze bránit napadení, ale nesmím vstoupit do cizích služeb."
Berkis se zamračil a jeho tmavé štětinaté obočí se spojilo nad kořenem nosu. Vypadal přímo hrozivě.
"To nepřipadá v úvahu," zavrčel. "Když jednou máme šanci na vítězství a naději, že ubráníme svoji svobodu, tak mě žádný přihlouplý slib nezastaví. Ostatně," mávl rukou, "o tom se pobavíme zítra."
Podíval se zkoumavě z okna, kde se slunce už nachýlilo za obzor.
"Teď nás čeká hostina na oslavu princeznina návratu a vašeho vítězství nad charlungským obrem."
Král povstal a Mark musel uznat, že je to majestátní persona. I když sám byl velmi statný, Berkis ho převyšoval téměř o hlavu. Jen trochu vystouplé břicho kazilo celkový dojem.
***
V největší síni hradu stál stůl ve tvaru T a prohýbal se pod množstvím mís s jídlem. Sál osvětlovaly desítky svícnů se svícemi silnými jako mužské předloktí. Kromě nich teplo a světlo vydával ještě krb, do něhož dva sluhové přikládali velká polena.
Mark seděl na čestném místě, mezi králem a princeznou. Princezna pro tuto chvíli odložila lovecký oděv a v bohatě zdobené róbě vypadala velmi půvabně. Chovala se ale stejně studeně jako po celý den, co s Markem putovali zpátky do hradu.
"Tvůj sluha prý je také dobrý bojovník," oslovil král Marka, v ruce třímaje opečené stehýnko jakéhosi ptáka. "Slyšel jsem to od lorda Mantenyho, jehož vyprávění se poněkud lišilo od toho, co viděla moje dcera."
"Ano, Ray je můj soukmenovec," přitakal Mark, "a bojovat jsme se učili společně u nejlepších mistrů. Takže musím přiznat, že technikou se mi skoro vyrovná, ale má větší sílu. Naše souboje většinou končily nerozhodně," usmál se.
"Divím se, že tě neobsluhuje," zavrtěl hlavou král. "Je to u nás zvykem."
"V tom případě se omlouvám, Vaše Výsosti, ale myslel jsem, že by nebylo vhodné přivést ho sem do této vybrané společnosti."
"Proto jsi ho poslal pryč z města?"
"Nikoli, Vaše Výsosti, jen jsem potřeboval, aby se pokusil najít...," Mark horečně přemítal, na co by se vymluvil, "jednu bylinu, kterou nutně potřebuji..."
"Otče," vmísila se do hovoru princezna Karnala, "ty našeho hrdinu vyslýcháš, jako by to byl charlungský špion, a ne zachránce tvé milované dcery."
"Omlouvám se rytíři." Král se chraplavě zasmál, odhodil napůl okousané stehno za sebe, kde se o něj okamžitě servalo několik psů, a pozdvihl mastnou rukou zlatý pohár, jehož obsah odpovídal jeho velikosti.
"Připíjím na počest hrdiny, který jako první v celé naší zemi dokázal zabít charlungského bojového obra," zahlaholil bodře a jedním tahem vypil celý pohár vína.
Sálem se rozlehl řev válečníků a cinkání pohárů.
Netrvalo dlouho a většina účastníků hostiny byla opilá. Princezna Karnala zmizela zadním vchodem již před hodnou chvílí a s ní všechny dvorní dámy.
Mark se zdvihl, nenápadně se protáhl mezerou mezi sloužícími a zamířil do komnaty, kterou mu král vyhradil. Docela se těšil na to, že se vyspí. Přece jen dnešní den byl dlouhý a dost náročný.
***
Mark zhasil svíci, polena v krbu se změnila v žhnoucí popel. Čistá pohodlná postel ho přijala do svého náručí. Ještě než zavřel oči, představil si plavovlasou Karnalu, ale pak tu příjemnou představu raději zahnal.
V té chvíli tichounce vrzly dveře a dovnitř vklouzla dívčí postava. Mark přestal svírat dlouhou, ostře broušenou dýku, kterou měl ukrytou po polštářem, a snažil se rozeznat návštěvnici. V temnotě to bylo obtížné, avšak měl dojem, že to je princezna.
Dívka si rozepnula dlouhý plášť a její nahé tělo se zalesklo v záblescích žhavých uhlíků. Nyní si Mark již byl jistý. Potvrdila to i voňavka, kterou princezna použila u večeře.
Dívka vklouzla k Markovi a ten sevřel její nahé, pružné tělo v náručí. První polibek byl dlouhý a vášnivý. Objala ho pevně a přitáhla si ho k sobě. Mark se s radostí podvolil. Trvalo dlouho, než vyčerpala veškerou svou energii.
***
Slunce pronikalo nepravidelnými okenními tabulkami v Markově pokoji. Jeden svazek paprsků se pomalu sunul, až dosáhl na jeho tvář. Mark se zavrtěl a probudil se. Na široké posteli ležel sám. Prudce se posadil a v té chvíli mu zazněl v mozku Rayův hlas:
"To je dost, že ses probudil. Já myslel, že budeš spát až do večera."
"Proč jsi mě nevzbudil?"
"Spal jsi jako mimino a to, co se dozvíš, nespěchalo, protože odtud stejně není úniku. Město je obklíčené jakousi armádou a já jsem se sem dostal jedině díky svému antigravitačnímu přístroji."
"Tak přijď za mnou do pokoje."
"Za chvíli jsem tam."
Netrvalo dlouho a dveře se otevřely. Ray, jako správný služebník, přinášel Markovi tác plný jídla.
"Kuchyně je v provozu od ranních hodin. Král je časný ptáček, takže služebnictvu nic jiného nezbývá. Ostatně se mi to hodilo. Aspoň jsem ti nemusel vařit já."
"To je dobře," zabručel Mark zlomyslně, protože Ray nevařil špatně, ba právě naopak.
"Z tvých zmatených myšlenek jsem pochopil," spustil Ray, sotva položil tác na stůl, "žes tady měl v noci návštěvu."
"No, musím přiznat, že teď si tím nejsem zas tak jistý," řekl Mark a vstal z postele.
Usedl ke stolu a pustil se jídla.

"Tak povídej," pobídl přítele s plnými ústy.
"Vrátil jsem se k tomu obrovi a zjistil jsem, že to určitě není zdejší produkt evolučního vývoje." Ray stál proti Markovi a se zájmem se díval, jak se cpe. "Není snadné ho zabít, protože má dvě srdce, jedno je záložní. Je bezpohlavní, takže ho sem musel někdo dopravit. Druhá varianta by mohla být, že si tu někdo zařídil genetickou laboratoř. Ale to není pravděpodobné. Zvlášť když Berkis mluvil o tom, že jich mají jen šest, tedy vlastně už jen pět. Mimochodem je toho v něm podivného daleko víc, ale vcelku jsou to věci zajímavé spíš pro biologa než pro nás."
"To znamená, že se tu budeme muset zdržet podstatně déle," usoudil Mark s potměšilým úsměvem na tváři, "a taky se asi zapojit do místního dění."
"Nic jiného nám stejně nezbude, protože z obklíčeného města se jen tak nedostaneme."
"To jsi už říkal. Prohlídl sis tu armádu?"
"Hm," kývl Ray hlavou, "ale žádné obry ani čaroděje jsem neviděl. Normální hrstka dobře vyzbrojených žoldnéřů, asi tak stovka, a pak asi tak tisícovka špatně vycvičených a vyzbrojených místních poddaných. Žádná sláva."
"To ale neodpovídá tomu, co říkal Berkis o charlungském králi. S takovouhle armádou by si měl poradit..."
Prudké zabušení na dveře přerušilo jejich debatu. Ray otevřel a pustil dovnitř lorda Mantenyho.
"Mohu vám nabídnout skromné pohoštění?" zeptal se Mark hosta. Ten se zastavil uprostřed komnaty s nechápavě vytřeštěnýma očima. Zřejmě tu čekal něco jiného.
"A... a... ale samozřejmě," vykoktal ze sebe namáhavě krať oučkou větu.
Přisedl ke stolu a z jedné misky si vzal tmavorudé ovoce a bezmyšlenkovitě se do něj zakousl. Z prokousnuté slupky vystříkl proud jasně červené šťávy a jen těsně minul klidně přežvykujícího Marka. Lord položil ovoce na stůl.
"Víte o obležení našeho města?"
"Ano," kývl hlavou Mark. "Můj sluha mi sdělil tento fakt. Ale soudím, že to nebude vojsko krále Gisuredua."
"Jakého krále?" vřískl vztekle lord Manteny. "Ten uzurpátor není žádný král a na další tažení se ostatně teprve chystá."
"Tak kdo obléhá město?"
"To je hluboké nedorozumění," mávl Manteny nešťastně rukou. "Je to Karew, bratr královy nezvěstné manželky."
"O tom nic nevím," pokrčil rameny Mark.
"Královna odjela před několika měsíci na návštěvu ke svému bratrovi. Byla nešťastná, protože se jí stále nedařilo porodit králi konečně syna, a Berkis si pomalu začínal hledat útěchu jinde. Přitom královna je krásná žena, ale bozi tomu asi tak chtěli... Jejich jediná dcera, princezna Karnala, je už plnoletá, měla by se vdát, je jí už šestnáct..."
Mark jen zděšeně sykl.
"Na to nevypadá, co?" konstatoval Ray telepaticky a Mark mu věnoval mírně vytřeštěný pohled.
"To tedy ne." Markova odpověď byla stejně neslyšitelná jako Rayova otázka.
"...a dědic trůnu stále nikde," pokračoval Manteny. "Královna cestou zmizela a král se s jejím bratrem navzájem obviňují..."
"Z jejího zmizení," doplnil chápavě Mark.
"Přesně tak," ulehčeně přikývl Manteny.
"Co se teď bude dít?"
"Naše vojsko vyrazí ven a rozmetá ty blátošlapy..."
"Ale při tom jich určitě část zahyne," poznamenal Mark.
"Ano," povzdychl si Manteny. "A já jsem zodpovědný za královo vojsko. Teď je nutné chránit každého vojáka, a ne jimi plýtvat pro takovéto..."
"Kdy sem přitáhne Gisuredu?"
"Proč?"
"No, mohl by se nejdřív utkat s královniným bratrem a vy byste si to pak mohli vyřídit se zbytkem jeho vojska," mínil Mark.
"To je nádherný plán," prohlásil s obdivem Manteny, ale vzápětí zesmutněl. "Jenomže tak dlouho se nemůžeme nechat obléhat. Zaprvé je to vojsko směšné a zadruhé bychom vyčerpali všechny zásoby ještě před bitvou s Charlungy."
"Co kdybychom se po té královně podívali," zazněl Markovi v hlavě Rayův hlas.
Mark Stone vážně přikývl a pak Mantenymu nabídl:
"Co kdybych se po zmizelé královně podíval já? Jsem cizinec a nemohu být podezříván z nadržování komukoli. Mohly by to přijmout obě strany a na určitou dobu válku odložit. Pokud by se moje pátrání nesetkalo s úspěchem, uplyne nějaká doba a vy byste přece jen mohli využít můj plán."
"To je vynikající nápad. Velitel Karewova vojska je docela rozumný chlap a mohl by na příměří přistoupit. Okamžitě zařídím vyslání posla. Nebo, nechtěl byste..."
"Ale ano, rád se ujmu vyjednávání, protože jsem nezainteresovaná osoba..."
Lord Manteny vyskočil ze židle a rychle zmizel za dveřmi.
"Nepřišel si sem původně popovídat," zavrčel Mark.
"Taky mám dojem, že tu hledal něco, nebo spíš někoho jiného," potvrdil jeho podezření Ray.
"Na zítřek máme o zábavu postaráno," prohodil konverzačním tónem Mark.
"Je dobře, že si vyjedeme z města," souhlasil Ray.
***
Slunce se už vyhouplo nad obzor a nakukovalo do okolí města přes vrcholky nejvyšších stromů.
Mark vyjel z městské brány a jeho kůň ho najednou přestal poslouchat. Střečkoval, pokoušel se jít po zadních a vůbec jevil značné známky neklidu. Mark ho stiskl koleny a zvíře se okamžitě zklidnilo. Mark se otočil dozadu, aby se podíval, jak na tom je Ray, ale android zvládl svého koně ještě snadněji než Mark.

"Někdo se nám pokusil koně splašit. Tys ten ultrazvuk slyšet nemohl," řekl polohlasně Ray, který jel Markovi v patách.
"Ale já ho slyšel docela dobře. Nic příjemného."
"Kdo to byl?" zeptal se koutkem úst Mark.
"Ten hromotluk, co stojí úplně napravo."
Mark si pozorně prohlédl hlouček vyčkávajících rytířů a na první pohled poznal jak lorda Karewa, toho podle podobizny visící na hradě krále Berkise, tak i jeho velitele vojska. Toho zase podle popisu. Když přijeli blíž, zarazil Mark svého oře a seskočil na zem. Totéž udělali všichni jezdci z nepřátelského tábora.
Mark sklonil hlavu v pozdravu lordu Karewovi a nadechl se k proslovu, který si připravil. Vtom za sebou uslyšel prudké zadusání kopyt. Ohlédl se a viděl, jak Ray s úsměvem zvládá oba rozdivočené koně.
Mark udělal čtyři rychlé kroky, a než se kdokoli stačil pohnout, uchopil mohutného rytíře za levou ruku, škubl s ním a přehodil si ho přes rameno.
Jeho učitel džuda by z něj měl v tom okamžiku určitě radost.
Muž vylétl do vzduchu, Mark ho podržel za ruku jen do okamžiku, než se přetočil, a pak ho pustil. Rytíř ztěžka dopadl zády na zem a hlavou narazil na kámen. Z úst se mu vydralo zaúpění. Z pravé ruky mu vypadla jakási trubička.
V té chvíli už všichni rytíři, včetně lorda Karewa, měli v rukách meče a výraz v jejich tvářích nevěstil nic dobrého pro vyjednávače krále Berkise.
"Lorde," otočil se k nim Mark a natáhl před sebe otevřenou dlaň. Na ní ležela ona podivná trubička.
"Tento rytíř chtěl zákeřně poplašit naše koně!"
V té chvíli se už rytíř začal zvedat ze země. Z rozbité hlavy mu sice vytékal tenký čůrek krve, ale jinak to vypadalo, že mu Mark příliš neublížil.
"Ten cizinec lže," zachrčel. "Urazil mě, a proto ho vyzývám na čestný souboj!"
Karew těkal očima z trubičky v Markově ruce na rytíře Venhama a zpátky. Nevěděl, jak z bryndy ven. V ruce sice stále ještě držel meč, ale bylo zřejmé, že teď momentálně k boji nedojde.
Mark se rozhodl, že mu pomůže.
"Přijímám výzvu na souboj, protože ten dokáže jeho vinu!"
Karewovi se viditelně ulevilo. Prudce zasunul svůj meč do pochvy. Totéž udělali i jeho společníci.
"Nyní mi, rytíři, vyřiď vzkaz mého tchána, a teprve pak dojde k souboji."
***
"Netvářil se nějak moc nadšeně, když jsem mu navrhoval odložení bitvy," konstatoval Mark, když se ve stanu připravoval na souboj. "Karew by to chtěl mít z krku, protože si myslí, že vyhraje."
"Když je člověk přesvědčený o své pravdě, i když ji nemá, těžko k němu přes clonu nenávisti něco pronikne," odtušil filozoficky Ray.
Mark ležel na zádech, ruce pod hlavou, a hleděl do stropu nad sebou. Stan jim zapůjčil sám velitel Karewova vojska.
"Zato vrchní velitel to přivítal s úlevou," poznamenal po chvilce ticha Mark.
"Je to člověk, který svému řemeslu rozumí a není zaslepený nenávistí. Ví, že musí prohrát. Pokud nemá někde v lese schovanou zálohu o stejné síle, jakou má tady, nemá šanci."
"Zálohu mít nemůže," konstatoval Mark, "lord Manteny řekl, že Karew je tady s celou svou brannou mocí."
"Proč ten Venham na nás šel s takovou hloupou fintou?" zamyslel se Mark. "Vždyť to byl jasný pokus, který nemohl projít."
"Myslím si, že to bylo na Karewův..."
Závěs, který u stanu nahrazoval dveře, se rozhrnul a dovnitř vešel majitel stanu.
"Kolbiště je připraveno," řekl stroze a uklonil se. "Sám za sebe se vám však omlouvám za zákeřnost rytíře Venhama. Jsem přesvědčen, že nemluvil pravdu."
Znovu se uklonil a vyšel ven.
Mark vyskočil z lůžka a vytáhl z pochvy meč. Byla to pozemská zbraň, dovedně však kamuflovaná. Byla lehká, dobře vyvážená, ze zvláštní slitiny, která jí zaručovala neobyčejnou pevnost a pružnost.
"Nezapomeň si zvýšit výkon opasku. Co kdyby se mu přece jen nějaký ten úder povedl."
"Bude ještě otřesený z toho pádu," mínil Mark.
"Nevěř tomu," oponoval starostlivě Ray, "tohle jsou válečníci. I když rozumu moc nepobrali, lebky mají tvrdé."
"Tak mu ji trochu naklepu," kasal se Mark, který spoléhal nejen na svoji výzbroj a výstroj, ale hlavně na své šermířské umění.
Vyšel ze stanu a slunce ho na okamžik oslepilo. Zastavil se a přimhouřil oči. Mezi stany byl udusaný kruh, který nyní obklopovali snad všichni muži Karewovy armády. Jen ve směru od stanu, odkud přicházel Mark, byla široká ulička. Zarostlé, zpocené tváře zvědavě pozorovaly lehkou výzbroj cizího rytíře. Na rozdíl od Venhama, který měl na sobě hromadu železa, měl Mark pouze kovové loketní chrániče a kožený hrudní plát, jen lehce vyztužený kovovými plátky, a kovovou ochranu stehen. Vypadal skoro směšně proti Venhamovi. Byla to však pozemská zbroj, která společně s opaskem chránila Marka daleko lépe než jakákoli jiná.
Venham již stál na opačném konci prostranství s mečem na rameni. Z otevřené přilby vyhlížela jeho zamračená, vzteklá tvář. Zato Mark se usmíval a lehkým krokem mířil na své místo.
"Tvař se trochu vážněji," zazněl mu v hlavě Rayův hlas. "Jde přece o souboj až do smrti jednoho z protivníků."
"Tak daleko to dojít nenechám," namítl Mark, "ale na pamětnou dostat musí."
"Začněte," zazněl nad kolbištěm zvučný Karewův hlas.
Venham se rozběhl a zprudka zaútočil na Marka. Chtěl skončit souboj rychle. Mark lehce odrazil jeho výpad a z půlobratu zaútočil na nechráněný bok soupeře. Stáhl hrot svého meče o něco zpět, takže jen přesekl kožené řemínky

držící přední kyrys a zlehka přejel Venhamovi po žebrech.
Zelená košile, kterou měl Markův soupeř na sobě, se zbarvila krví. S nepříčetným řevem se rytíř otočil a znovu napadl Marka. Plandající přední plát mu však velmi ztěžoval pohyb, a to dokonce natolik, že jeden či dva jeho údery zcela Marka minuly.
Venham se stáhl, odskočil dozadu a pak ještě couvl o dalších několik kroků. Mark ho nepronásledoval, jen se zdviženou čepelí vyčkával, co bude. Venham si strhl z těla nepotřebnou část zbroje a odhodil ji obloukem za sebe. Pak se znovu vrhl na Marka. Ten odrážel jeho údery a čekal na svou příležitost. Pro okolostojící diváky to vypadalo, že Venham brzy musí zvítězit, protože jeden z jeho útoků nakonec Markovu obranu prorazí. Mezi přihlížejícími stoupalo vzrušení a někteří začali sázet na vítězství Venhama.
Ray klidně pozoroval probíhající souboj a dokonce se přidal k sázejícím. Samozřejmě že vsadil na vítězství svého "pána".
Meče narážely o sebe a Venham začínal být unavený. Na klidu mu nepřidala ani lehká rána na boku, která stále krvácela. Pot mu stékal do očí a najednou si uvědomil, že tou vířící clonou štíhle vypadajícího svalnatého muže před sebou není schopen prorazit. Všechny jeho výpady, ať shora, ze strany, či zdola, úspěšně odrážel. A soupeř zatím neútočí. Venham věděl, že v jeho zběsilém útoku jsou mezery, které by stačily tak dobrému šermíři, jímž bezesporu jeho soupeř byl, k zakončení souboje. Jak si byl před soubojem jistý, že i tento, ostatně jako všechny předchozí, lehce vyhraje nejen díky své síle, ale i velmi slušné technice, nyní ztrácel sebevědomí. Bylo mu jasné, že si s ním jeho soupeř jen pohrává.
Venham nyní odhodil veškerou techniku a útočil na svého soupeře hrubou silou. Jen v tom měl jasnou převahu. Problém však byl, že většina úderů zasahovala vzduch, a tento způsob boje byl ještě únavnější.
Venham nyní už spoléhal jen na rychlé ukončení jediným šťastným úderem.
Mark sledoval stoupající zoufalství svého soka s úsměvem na tváři. V mnoha případech mu stačil jen nepatrný úhybný pohyb, zatím ještě nemusel ani jednou využít služeb ochranného opasku.
Slunce už stálo skoro v zenitu a jeho paprsky nemilosrdně pálily. Mark se rozhodl, že laškování už bylo dost a že je nejvyšší čas ukončit tuhle zábavu. Nechal kolem sebe opět proletět jeden z Venhamových zběsilých útoků a vyčkal, až se rytíř mírně pootočí. Pak zasvištěla jeho čepel vzduchem a dopadla na nechráněný týl soupeře. Jenom díky tomu, že meč dopadl naplocho, neodletěla hlava zákeřného Karewova rytíře v ladném oblouku pryč. Takhle se na jeho krku objevily dvě rovnoběžné rudé čáry, jak nabroušené ostří Markova meče přece jen protnulo kůži, a muž se zapotácel kupředu. Na poslední chvíli zabodl svůj meč do hlíny a díky tomu se udržel na nohách.
Pomalu se otočil a snažil se vyrvat meč, aby se mohl bránit předpokládanému útoku. Ale jeho zbraň držela v zemi jako přibitá. Mark si přehodil meč z pravačky do levačky, přiskočil k Venhamovi a jeho pravá ruka se mihla vzduchem. Drtivý zvedák na bradu nadzdvihl rytíře do vzduchu.
"To je rachot, jako kdyby se vysypala bedna plechovek," zazněl Markovi v hlavě Rayův hlas komentující nelichotivé přistání vyzyvatele.
Mark Stone se odvrátil od nehybně ležícího nepřítele a několika kroky došel k lordu Karewovi.
"Doufám, že jsem svou při obhájil dostatečně," sklonil hlavu před mužem sedícím v křesle, jež mírně připomínalo královský trůn.
"Zajisté, rytíři," souhlasil kysele Karew, "i když to nebylo úplně podle našich zvyků, protože souboj by měl skončit smrtí jednoho z vás..."
"Bohužel můj soupeř není schopen dalšího boje a bezbranného zabít nemohu," usekl jeho další námitku Mark.
"Jste vítěz," ukončil debatu Karew.
"Já to říkal," radoval se Ray, když kasíroval ty, s nimiž se během souboje vsadil.
Jeho elektronický mozek si spolehlivě zapamatoval nejen všechny, s nimiž se vsadil, ale i přesné částky. Jednoho žoldnéře, který se před ním chtěl skrýt v davu, dokonce musel chytit za límec a pořádně s ním zatřást, než dostal své peníze. Nicméně pak už vybírání šlo hladce.
***
Král Berkis seděl v křesle, které bylo upraveno na jeho výšku a váhu. Ve studovně kromě něho byli ještě lord Manteny a také dva neznámí muži, jeden podle oblečení šlechtic a druhý voják.
"Lord Karew, bratr mé manželky," Berkis ukázal na šlechtice, "a slovutný Serengi, generál jeho vojska."
Mark sklonil hlavu na pozdrav a poznamenal:
"Měl jsem již tu čest s oběma se seznámit."
"Toto je hrdina Mark Stone, který jako jediný žijící člověk dokázal zabít charlungského obra," představil Marka patetickým hlasem Berkis a dokonce se ve svém křesle nadzdvihl. Karew jen údivem polkl a nezmohl se na jediné slovo.
"Rytíř Mark nabízí svoji pomoc při hledání mojí zmizelé ženy. Jsem pro to, aby se pátrání ujal, a my zatím na tu dobu přerušili nepřátelství, které je ostatně..."
Mark pozoroval Karewa a ve vhodný okamžik přerušil proud královy řeči, protože mu bylo jasné, že další pokračování by mír nepřineslo.
"Doufám, že mi dáte příležitost projevit své schopnosti, tím spíš, že již včera bylo předběžně domluveno pozastavení nepřátelství..." Mark se lehce uklonil směrem ke Karewovi a jeho generálovi.
Na vojákovi bylo vidět, jak se mu ulevilo. Zřejmě si byl vědom nepříliš velké síly svého vojska. Karew se zamyslel a pak se podíval Berkisovi přímo do očí:
"Nevěřil jsem vám, švagre. Pokud se o vyhledání pokusí rytíř Mark, o jehož schopnostech jsem se sám přesvědčil, jsem ochoten uvěřit, že v jejím zmizení nemáte prsty, a ustoupím prozatím od války."

4. kapitola

Mark se pohupoval v rytmu koňského klusu a v rukách třímal cosi podobného uzdě, díky níž svého oře víceméně ovládal. Ray seděl na podobném tvorovi.
"Myslíš, že máme šanci zjistit, kam královna zmizela?"
"Vzhledem k tomu, že Karew má sídlo na opačné straně království, než je průsmyk, kterým sem přicházejí Charlungové, je pravděpodobné, že..."
"...že buď zahynula nešťastnou náhodou, nebo ji najdeme," dokončil jeho myšlenku Ray.
Mark pohlédl k nebi.
"Myslím, že bychom mohli udělat přestávku na oběd a přitom vyhodnotit situaci."
"Jak je libo," odvětil Ray. "Já se dobíjím od chvíle, kdy slunce vyšlo na oblohu, ale jeho paprsky nemají zas takovou sílu."
Dojeli k potůčku, kde oba seskočili ze svých ořů, a Mark se natáhl do měkké trávy. Ray mezitím připravoval jídlo a pití. Sám se tentokrát hostiny neúčastnil, protože i když mohl "jíst" lidskou potravu, která se potom ve speciálním konvertoru převedla na energii, byl tento způsob jejího získávání značně neefektivní a nebyl důvod, proč by měl zmenšovat Markovy zásoby.
***
Odpoledne se už chýlilo k večeru, když se Mark probral z posilujícího spánku. Vstal a šel se opláchnout k potůčku. Kdyby ho tak viděl král Berkis nebo Karew, asi by je to vyvedlo z míry, protože nic takového se mezi místními šlechtici nepěstovalo. Vodu si ošklivili nejen kvůli tomu, že jejím účinkem rezavěla brnění, ale v Berkisově království přetrvávala pověra, že časté mytí zvyšuje náchylnost k smrtelným chorobám.
Cestou zpátky vytáhl Mark z malého vaku, který visel u sedla klidně spícího oře, kožený tubus. Když usedl s Rayem nad mapami, které odtud vytáhl, potřásl hlavou:
"Chtělo by to podrobnější mapu. Z téhle toho moc nevykoumáme."
Ray chvíli pečlivě studoval rozložené papíry, které vyrobil ještě na orbitě, když oblétali Stamis.
"V každém případě je tady nedaleko vesnice. Je zajímavé, že tahle část království vypadá dost neobydleně. Všiml jsem si toho už nahoře, když jsem vyhodnocoval data."
"Karewův hrad je prakticky až v podhůří. Chrání si tak doly, které jsou jeho hlavním bohatstvím."
"Když jsem předevčírem procházel jeho vojskem, zjistil jsem, že jeho zemědělci jsou dost nemocní. Říká se, že tento kraj není příliš zdravý," poznamenal Ray.
"Nám neuškodí," ušklíbl se Mark, "ty na nemoci trpět nemůžeš a já jsem imunní proti všem známým chorobám. Zkusíme štěstí v té vesnici."
***
Vesnice vypadala stejně jako mnohé jiné, s nimiž se Mark setkal za své činnosti u SDPP. Většinou šlo o dřevěné sruby, jen asi dva domy byly postavené z kamene. Víc jak polovina z nich byly barabizny, nachýlené na všechny strany.
Mark zastavil svého koně na kraji vesnice. Byla podivně tichá. Občas ticho porušilo kvíknutí domácího zvířete nebo zabručení jiného. Nikde však nebylo vidět človíčka.
"Lord Manteny říkal, že cesty po celém království jsou bezpečné."
"Slunce už zapadá, takže obyvatelé by už měli být zpátky z polí...," usoudil Ray a pozorně si prohlížel okolí.
"Nikoho tu nevidím," pokrčil rameny Mark.
"Ale ano, tamhle se cosi pohnulo..." Ray ukázal směr jenom očima, aby nevyplašil schovávajícího se člověka. Oba muži pobídli koně a jakoby bezstarostně jeli hlavní a jedinou ulicí vesnice. U nejzachovalejšího domu - byl to jeden z těch kamenných - bleskurychle seskočili a vběhli dovnitř pootevřenými dveřmi.
Ozvalo se vypísknutí a bosé nohy zapleskaly po kamenné podlaze. Ray se vrhl za mizející postavičkou. Za okamžik už držel zmítající se chlapecké tělo v náručí. Zajatci nebylo víc jak deset let.
Vyšli ven, kde přece jen bylo víc světla. Ray podržel kluka dál od sebe, aby ho nemohl kopat. Vychrtlý blonďáček sebou ještě chvíli házel, ale dlouho to nevydržel. Rychle se vysílil a zůstal viset v Rayových rukách. Chrčivě dýchal a měl strachy vyvalené oči.
"Nikdo ti nechce ublížit," usmál se na něj Mark.
"Tak ať mě pustí," odsekl kluk.
"Jo, a budeme tě zase muset honit," opáčil Ray.
Nicméně postavil kluka na zem a chytil ho za ruku, aby mu nemohl utéct.
"Kde jsou všichni?" zeptal se Mark.
"Kdo všichni?" vykrucoval se kluk.
"Všichni obyvatelé vesnice," nedal se vyvést z míry Mark. "Neříkej, že tu žiješ sám."
"A pustíte mě potom?" dožadoval se kluk odpovědi.
"Pustíme," kývl hlavou vážně Mark.
"Všichni chlapi museli jít válčit s naším pánem. Zůstali tady jenom dědkové, kteří neunesou zbraň. Ty jsou tři," pokračoval důležitě kluk. "No a ženský s dětma utekly na Karewův hrad, protože ve vesnici se přeslechlo, že některá z nich zahlédla na poli bahňáka..."
"Koho?" zeptal se Mark.
"Přece bahňáka," opakoval kluk netrpělivě. "Vy je neznáte?"
"Ne," zavrtěl hlavou Mark a marně pátral v paměti, jestli se ve zprávě, kterou studoval, nevyskytlo podobné zvíře.
"To jsou takoví malí lidičkové, celí černí, kteří žijou v bažinách tamhletím směrem. Jsou zákeřní a kradou malé děti. Tady

ve vsi se říká, že je jedí," otřásl se kluk. "Dokud tu byli chlapi, tak se sem neodvážili, ale teď..."
"A proč jsi tady zůstal?"
"Jsem sirotek," pokrčil rameny kluk. "Máma zemřela loni v zimě, když přišly ty hrozné mrazy, a tátu neznám, nikdy jsem ho neviděl. Abych měl co jíst, dělám na poli u Karnala," mávl rukou ke kamennému domu. "Co bych dělal na hradě? Stejně je tam odtud brzo vyhodí. Nikdo je krmit zadarmo nebude."
"Pusť ho," kývl Mark na Raye a ten okamžitě poslechl.
Mark se podíval na Raye a pak řekl:
"Chceš si vydělat zlaťák?" Sáhl do kapsy a vytáhl odtud minci, která se zatřpytila v paprscích zapadajícího slunce.
Kluk vyvalil oči a brada mu poklesla. Stál tu s otevřenými ústy a vypadal tak směšně, že se oba muži rozesmáli.
"Koho mám zabít?" vykoktal nakonec.
"Proč bys měl někoho zabíjet?"
"Takovýhle peníze se nedávají jen tak."
"Ne, nemusíš nikoho zabíjet," usmál se Mark, "bude stačit, když nás zavedeš na místo, kde viděli toho bahňáka..."
"Nebo na místo, kudy se dostávají z bažin ven," doplnil Ray.
"A za to mi chcete dát zlaťák?" zasmál se kluk. "Takovýhle peníz tady nikdy nikdo neviděl. To budu nejbohatší člověk ve vesnici," nadmul se. "To až budu někomu vyprávět, tak pukne závistí a ženský budou litovat, že tady nezůstaly."
"Můžeš nám ale pomoct ještě něčím," řekl zamyšleně Mark. "Přede dvěma měsíci tudy měla projet manželka krále Berkise."
"Nevím, jestli to byla králova žena, ale asi tak přede dvěma měsíci tudy opravdu jela nějaká šlechtična. Doprovázeli ji tři rytíři. Já ji neviděl, ale říkali to ženský u studny. Ve vesnici se nezastavila, připadala jí prý moc špinavá. Pamatuju se na to, protože ten den mě Karnat zmlátil kvůli..."
"To není podstatné," přerušil ho Ray.
"Víc o tom nevíš?" zeptal se Mark.
"Ne," zavrtěl hlavou kluk.
***
Projeli celé široké okolí, ale na žádné zajímavé stopy nenarazili. Bylo už skoro poledne, když se přiblížili k vesnickým polím.
Stáli na nevysokém pahorku a před nimi se rozprostírala pláň rozdělená na nevelká pole. Sem tam se z ní tyčily stromovité keře kulovitého tvaru. V dálce bylo vidět jakési stromy, které však mizely v zelenavém oparu.
Mírný vánek přinášel ještě jakýsi zvláštní nasládlý pach.
"Mrtvoly," zazněl Rayův hlas Markovi v hlavě.
"Zvířata, nebo lidi?" zeptal se ho tímtéž způsobem Mark.
Androidův čichový aparát byl lepší než mnohá z přenosných analytických laboratoří, které se komerčně vyráběly na Zemi.
"Nejspíš obojí, ale myslím si, že víc lidi."
Chlapec se starostlivě podíval dolů. Seděl za Rayem a objímal ho kolem pasu.
"Dál už jet nemůžete. Zvířata jsou na to moc těžký," poznamenal. "Tady by nic být nemělo. Cesta na Karewův hrad vede z vesnice na druhou stranu. Pole jsou osetá a tady nemá nikdo co dělat. Navíc támhleta bažina," ukázal rukou na zelenavý, chvějící se opar na obzoru, "to už je hájemství bahňáků. Sem se chodí jen s ozbrojenou hlídkou."
"Vrátíš se do vesnice a postaráš se o koně," přikázal mu Mark Stone. "Budeš tam na nás čekat, dokud se nevrátíme."
Chlapec poslušně kývl. Bylo vidět, že je zvyklý plnit příkazy a raději o nich nepřemýšlet. Popadl uzdu, kterou mu podával Mark. Otočil Rayova koně a vydal se zpět. Zvíře ho kupodivu poslouchalo.
Ray s Markem ho sledovali pohledem až do okamžiku, kdy jim zmizel z dohledu.
Mark se vydal přes pole, proti větru, Ray popošel o kus stranou, aby pročesali větší plochu, a následoval Marka. Po chvíli se už oba muži brodili po kolena v bahně. Do pasu jim sahala místní plodina, kterou tady pěstovali jako obdobu rýže. Prohledávali pole dost dlouho, ale žádný výsledek to nepřineslo.
"Takhle by to nešlo," zavrčel nakonec Mark, když vylezl na jeden z mála vyvýšených pahorků, který byl o něco sušší. Podíval se na sebe znechuceně. Ostrý vítr rychle vysušoval bláto na jeho oděvu a to se odlupovalo ve velkých kusech.
"Počkej tady na mě," navrhl Ray. "Podívám se na to shora. Už se stmívá a Samir je daleko. Energie mám dost, takže by neměl nastat žádný problém."
Mark jen mlčky přikývl. Ray použil antigravitační pás a za chvíli zmizel Markovi z očí.
"Našel jsem to," dorazila za chvíli k Markovi Rayova telepatická zpráva.
"Kde?"
"Vznesu se trochu, výš, abys mě uviděl."
Mark po chvíli opravdu zahlédl Rayovu postavu. Vznášel se dost daleko od něho směrem k onomu zelenavému oparu.
Mark jen vzdychl a vydal se za ním.
"Cos vlastně našel?" zeptal se Raye.
"Čtyři mrtvé ženy a několik podivných mrtvolek. Zřejmé to budou ti bahňáci, o kterých mluvil Samir."
Oba muži stáli nad napůl rozloženými mrtvolami žen a malými nazelenalými mrtvolami šesti tvorů, kteří se podobali člověku, až na blány mezi dlouhými prsty na rukou i na nohou a velké vypoulené oči. Nebyli větší než sto třicet centimetrů. Ženy zřejmě urputně bojovaly, protože měly na sobě mnohá bodná a řezná zranění, kterým nakonec podlehly, a jejich mrtví soupeři na tom nebyli o nic lépe. Zbraně tu však nezůstaly žádné.
"Ten kluk říkal, že bahňáci mají zájem o děti. Dospělí jim k ničemu nejsou."

"Proto tady asi nechali mrtvé. Takže lidožrouti to zřejmě nebudou," usoudil Ray. "Ale jak se sem ty ženy dostaly? Jestli se chtěly ukrýt před bahňáky v Karewově hradu, tak tady neměly co dělat."
"Možná je nepronásledovali bahňáci, ale ženy pronásledovaly bahňáky. Co když jim ukradli děti a ženy šly po jejich stopách?"
"To by mohlo být vysvětlení, proč jsou tady."
"Nevím, jestli to má cenu dál tady pátrat."
"Určitě," řekl okamžitě Ray. "Zaprvé je to jediné místo, kde královna mohla zmizet..."
"Mohla taky dojet až na Karewův hrad a zmizet až tam," oponoval mu Mark.
"To je pravda, ale tohle si necháme jako naši poslední šanci, pokud ji nenajdeme jinde. Kdyby ji zahlédl někdo z místních, taková zpráva by se neutajila."
"Ledaže by ji Karew zajal s několika věrnými ještě před příjezdem a tajně ji držel na hradě. Stejně je nepravděpodobné, že by se o tom lidi nedozvěděli."
Na chvíli se odmlčel.
"Bahňáci na něco potřebují lidské děti," řekl zamyšleně a díval se na zmasakrovaná těla.
"Nejspíš na nějaký náboženský rituál," usoudil Ray.
"Pak nám do toho docela dobře zapadá královna. Byla v jiném stavu a čekala narození královského potomka."
"A takové královské dítě," pokračoval v jeho myšlence Ray, "by muselo mít při rituálu daleko větší hodnotu než jakékoli jiné."
***
Mark se probudil, když se dotkl jeho tváře první sluneční paprsek. Spal na hromadě natrhané ostré trávy na jednom z mála suchých míst, na něž narazili. Posadil se a ospale mžoural na Raye, který seděl kousek od něj a tvářil se spokojeně.
"Nikdy jsem neměl rád bahenní koupele," zavrčel nespokojeně Mark. "Ani nemám chuť k jídlu."
Špinavá hladina nedaleko ostrůvku, na němž nocovali, se s tichým šplouchnutím roztrhla. Z vody vykoukla ohyzdná nazelenalá hlava a hned vedle ní se vynořila stejně ohavně vypadající kamenná špice oštěpu.
Ray vyskočil s mečem v ruce, ale to už se na ostrůvek ze všech stran hrnuli bahňáci. Mark se postavil tak, aby si navzájem s Rayem chránili záda, a jeho meč se dal do práce. Oštěpy bahňáků nebyly o nic delší než zbraně obou pozemšťanů. Navíc byly neohrabanější a bahňáci neměli ani zdaleka tolik síly. Útočníci padali jako obilí skosené zkušenými ženci. Sem tam nějaké kopí proniklo Markovou obranou a zarazilo se o lehké brnění a o pole generované ochranným opaskem.
Kolem obou mužů se už vršil val mrtvých těl, přes něj se však drali další a další bahňáci.
"Máme tady málo místa," vydechl zadýchaně Mark.
"Tak změníme působiště," pokrčil Ray rameny.
Prudkým vodorovným švihnutím vyčistil prostor kolem sebe, otočil se a uchopil Marka pod paží. Antigravitační pás je zdvihl oba. V okamžiku, kdy se jejich nohy odpoutaly od země, všichni bahňáci strnuli a jako jeden muž vykřikli vysokými hlasy.
"Tak tohle se povedlo," zabručel Ray. "Myslím, že nás právě prohlásili za bohy."
"Cože?"
"Na začátku boje jsem zapnul lingvistický modul a zatím nejsem schopný překládat plynule, ale většinu toho, co říkají, už chápu."
S tichým zašustěním dosedli na nejbližší suchý pahrbek. Bahňáci procitli ze strnulosti a vrhli se k nim. Mark se pro jistotu připravil opět k boji, i když ho Ray přesvědčoval, že to nebude nutné.
Nebylo.
Bahňáci je obklopili a pak padli s hlučným plácnutím na břicha, obličeje měli zabořené do bahna.
Ray zasunul meč do pochvy a Mark ho následoval.
Konečně se začali bahňáci zvedat z bláta. Obličeje měli celé pokryté zasychajícím bahnem, takže bylo vidět jen obrovské, vypoulené oči.
Jeden z nich postoupil o kousek kupředu a cosi zaskřehotal.
Mark se zvědavě podíval na Raye. Ten si ho však nevšímal a vydal ze sebe podobné zaskřehotání. Bahňáci začali jásat a nadšením poskakovali jako malé děti.
"Pozval nás do vesnice a já jeho pozvání přijal," sdělil Ray telepaticky Markovi.
"Takže tady jsi hlavní ty a já jsem tvůj sluha."
Mark si rukávem otřel stále ještě zpocený obličej.
***
"Tohle, že je vesnice?" zavrčel Mark. "Spíš mi to připadá jako sídliště bobrů."
"Nezapomeň, že tu nebydlí lidé, ale bahňáci a ti mají úplně jiné požadavky než my."
"Naštěstí nás vedou támhle k tomu kopečku."
"Myslíš k tomu, co na něm stojí ten domek?"
"Hm."
Když se konečně přebrodili na suchý ostrůvek, dveře domku se otevřely a z nich vyšla královna.
"Je to tak, jak jsme si mysleli," vyslal Mark telepaticky k Rayovi.
Berkisova manželka stála nachýlená kupředu, jako kdyby ji tížilo velké břicho, které signalizovalo brzký porod. Její oděv už zdaleka nepřipomínal oblečení šlechtičny. Potrhaná košile jí sotva zakrývala ramena a dírami vpředu prosvítalo velké bělostné poprsí. Mark došel několik kroků před ní a poklekl na levé koleno.
"Jsem rád, že se nám podařilo vás najít, paní," řekl a usmál se na zubožence ženu.

Ta stála s vytřeštěnýma očima, neschopná jediného slova. Očima těkala z klečícího Marka na opodál stojícího Raye, kterého stále ještě obklopovali jásající bahňáci.
"Jak... jak... jak jste se sem dostali?" vydechla nakonec nevěřícně. "Nejste děti! A jenom ty sem přivádějí, aby je obětovali svému bohu."
"Teď se z prapodivných důvodů rozhodli, že udělají boha z mého sluhy, madam," vysvětloval jí Mark a bylo mu jasné, že královna nechápe z jeho slov zhola nic.
"Povstaňte, pane," pokynula mu nakonec. "Nehodí se pro rytíře, kterým zajisté jste, aby klečel přede mnou v bahně." Mark vyskočil.
"Čekají, až se narodí královské dítě. Mají zřejmě nějakou představu o našem světě a myslí si, že jeho obětí získají větší přízeň svého boha..."
"Vzhledem k tomu, že nyní je jejich bohem můj sluha, paní, myslím si, že lidské oběti přestanou."
"A když ne?" nevěřícně vydechla.
"V tom případě je nebude mít kdo provádět," řekl tvrdě Mark a královně se poprvé trochu rozjasnily oči.
"Pojďte dovnitř. Tam si můžete odpočinout. Cesta sem není jednoduchá."
"To máte pravdu, Veličenstvo," souhlasil Mark, "zvlášť když jsme se s bahňáky už trochu utkali."
"Musím vás ošetřit. Jste celý od krve."
"Madam, mohu vás ujistit, že se velmi rád umyju, protože ta krev není má. To všechno je krev mých protivníků."
***
"Měli jsme pravdu," řekl Ray Markovi druhý den večer, když seděli v pokoji, který jim přidělili. "Ty ženy bránily své děti. Mají tu celkem čtyři a oběť by se měla konat zítra."
"To nemůžeme připustit..."
"Obětní slavnosti se konají večer a do té doby musíme něco vymyslet."
"Podle královny je oltářem ten kámen za domem a jejich šaman ji nutí, aby se na to dívala."
"Pak musíme zařídit, aby se tentokrát slavnosti neúčastnila."
"Celý problém spočívá ve starém šamanovi. On je tím, kdo zavedl lidské oběti. A to až tehdy, když lidé začali bahňáky vytlačovat z jejich území."
"Jak jsi na tohle přišel?"
"Šaman je starý a spoustu vedlejších povinností nechává na svém mladém pomocníkovi. A jak už to tak bývá, mladíkovi se nechce příliš dlouho čekat, než se dostane k moci. Tak sondoval, jestli by mu náhodou božské zjevení nemohlo pomoct."
***
Mark pozoroval bahňáckou vesnici.
Život tu probíhal jako všude jinde v chudých krajích. Ženy mizely v okolní bažině a po dlouhé době se vracely s otýpkami kořínků a prořídlá mužská část vesnice odcházela vyzbrojena oštěpy hned ráno.
Teprve kolem poledne se vrátily všechny ženy s nákladem kořínků a malých zvířat podobných žábám, svázaných za dlouhé zadní končetiny. Stařeny vařily v několika kotlích vše, co vesnice měla k dispozici. Jedna, jejíž kůže už nebyla zelená, ale spíš šedobílá, klečela u vyhloubeného kamene a dřevěným tloukem drtila sušené kořínky, další z takto vzniklé mouky pekla na rozpálených kamenech ohniště placky.
Kolem běhaly malé děti a snažily se ukrást něco k snědku. Ty větší odešly se ženami na kořínky.
"Není to zrovna pohodlný život," poznamenal Ray, který se objevil vedle Marka. "Ani se nedivím, že si s lidmi nerozumějí, ale to není naše starost. My teď potřebujeme zachránit královnu a řekl bych, že oni proti nám nemají šanci."
"Doufám, že tohle natáčíš," ušklíbl se Mark, který dobře věděl, jak výhodně se prodávají holovizním společnostem záběry z dosud nekolonizovaných planet.
"Samozřejmě, SDPP musí dostat co nejúplnější dokumentaci stavu primitivní planety," usmál se Ray a Markovi - po kolikáté už? - blesklo hlavou, jak daleko má jeho přítel k naprogramovanému androidovi.
"Díky, žes mi v noci naordinoval hypnotickou výuku jejich jazyka. Využijeme toho večer, bude to pro ně velké překvapení."
"To předpokládám," ušklíbl se Ray a jeho gesto bylo velmi lidské.
Schylovalo se k večeru a poslední muži se vrátili z lovu do vesnice. Jakmile slunce zapadlo, zmizely všechny děti v chýších a už odtud nevystrčily nos. Zato všichni dospělí bahňáci se pomalu a jakoby neochotně shromažďovali u obětního kamene. Utvořili kruh a mlčky, jako sochy, zůstali stát kolem něj. Muži byli beze zbraní.
Z nedalekého domu, kde žil starý šaman, se ozval sténavý zvuk rohu a hned potom chřestění vyluzované na jakési předchůdce bubínků. Hluk sílil, ale šaman se neobjevoval. Napětí narůstalo. Mark stál hned vedle kamene a z druhé strany se o něj opíral Ray.
Nakonec se objevil šaman ověšený skořepinami škeblí, které tiše chřestily při každém jeho pohybu. Měl jich na sobě stovky. Pohyboval se pro bahňáky netypickým způsobem. Poskakoval, ukláněl se všemi směry a zelená tvář, pomalovaná rudou a bílou barvou, se kroutila v pitvorných grimasách.
"Chce nahnat strach a myslím, že se mu to daří," vyslal Mark k Rayovi telepatickou myšlenku. "Ten se zastrašit nedá, nebo myslíš, že ano?"
"Pokusím se o to," odpověděl Ray a zatvářil se vážně.
V tom okamžiku se u obětního kamene objevil mladý šaman. Za ruce držel dvě malé děti, mohly být tak pětileté. Byly vystrašené, neboť dobře věděly, co je čeká. O dětských obětech se ve vesnici mluvilo a také viděly marný boj svých matek. Byly však přesto docela klidné.
"Zřejmě jim dal nějakou drogu," pomyslel si Mark.

"Přesně tak," kývl hlavou Ray, "mladý šaman mi to potvrdil."
K obětnímu kamenu teď přitančil starý šaman. V ruce držel dlouhý, mírně zahnutý nůž, naleštěný do zářivého lesku. Ve světlech pochodní, které přinesli někteří bahňáci, se třpytil, jako by byl ze stříbra. Šaman jím mával kolem sebe, až to budilo dojem, že se omotává stříbrnou sítí. Přitom vykřikoval vysokým pisklavým hlasem, jaký ostatně měli všichni bahňáci, slova jakési nesmyslné písně. Alespoň Rayova lingvistická jednotka si s ní nebyla schopna poradit.
Šaman pokynul svému pomocníkovi a ten jednou rukou zdvihl první dítě a položil ho na mírně nakloněnou plochu obětního kamene. Děcko leželo na zádech a marně se pokoušelo pohnout některou z končetin. Vypadalo jako ochromené.
Šaman se nad něj naklonil a v okamžiku, kdy chtěl zabořit nůž do malého tělíčka, postoupil kupředu Ray a chytil ho za ruku. Šaman sebou škubal, ale proti androidově síle nic nezmohl. Začal ze sebe chrlit nadávky, marně se snaže osvobodit.
"Bůh si již nepřeje další lidské oběti!" zahřměl nad bažinou elektronicky zesílený Rayův hlas.
Všichni bahňáci o několik kroků ustoupili.
"Ty nejsi náš bůh," vysokým hlasem vykřikl šaman. "Ty patříš mezi lidi, a proto je chráníš!"
"Pomohly tvoje oběti tvému národu? Vrátily se vám vaše loviště? Ne!" Síla Rayova hlasu se stupňovala.
V natažené ruce stále svíral šamanovu paži s nožem a pomalu se začal vznášet do vzduchu. S ním stoupal k nebi i šaman. Bahňáci sledovali Rayův výstup s otevřenými ústy. A to i ti, kteří ho už létat viděli.
V okamžiku, kdy Ray zmizel z dohledu, přistoupil k oltáři Mark a zdvihl k nebi obě ruce. Tím na sebe upoutal všeobecnou pozornost.
"Bůh si již nepřeje živé oběti! Chce vás a vaši víru! A on sám zařídí, aby byl mír mezi vámi a lidmi. Tak tomu od této chvíle bude!"
To, že k nim člověk doprovázející boha promluvil jejich jazykem, udivilo bahňáky možná ještě víc než Rayovo "nanebevstoupení".
"Působivé divadlo," zazněl Markovi v hlavě Rayův hlas.
Mladý šaman pustil ruku druhého dítěte, zvedl ho a podal Markovi a vzápětí udělal totéž s tím, co už leželo na obětním kameni. Mark Stone s oběma dětmi odkráčel špalírem bahňáků ke kamennému domu, v němž čekala královna.
Ale to už se android snášel dolů k obětnímu kameni. Byl sám. Starý šaman zmizel v nenávratnu.
"Ano," křikl, když se postavil na místo, kde ještě před několika málo okamžiky leželo nehybné dítě, "dostanete zpátky své území, ale lepší by bylo, kdybyste se přestěhovali tam, kde by vás žádní lidé nemohli obtěžovat. V Marjorském moři je dostatek ostrovů, které z větší části pokrývají bažiny. To však musí rozhodnout stařešinové. Pokud dojdou k závěru, že by to bylo nejlepší řešení pro celý váš rod, zařídím, aby se tak stalo.
A nyní se rozejděte do svých domovů. Dnešní oběť byla poslední. Zítra se oběť bude opakovat, ale bude taková, jaká je milá bohu, a ne taková, která byla milá starému šamanovi!"
***
"Co stalo se starým šamanem?" zeptal se Mark Raye, hned jakmile opustili uklidněnou královnu, která teprve nyní uvěřila, že se dostane ze zajetí živá a zdravá.
"Poté co se mě snažil probodnout, mi vyklouzl z ruky a už jsem ho nechytil. Moc mě to mrzí, ale nabodl se na jednu z větví stromů, které rostou na okraji bažiny."
"To byla opravdu smůla," pokýval rozvážně hlavou Mark a v očích měl šibalské ohníčky. "Velká smůla," opakoval ještě jednou.
"Měli bychom počkat ještě minimálně dva dny a užívat si pohostinství bahňáků, protože děti se musí vzpamatovat z působení drogy," navrhl Ray.
"A nebylo by lepší vyrazit hned, dokud jsou obluzené? Půjdou bez odporu..."
"To bych nedoporučoval," zamítl Markův nápad Ray. "Šaman mi řekl, že by nám cestou usnuly a museli bychom je po celou dobu nést."
"To by snad nebyl takový problém, vždyť to jsou jenom malé děti," namítl Mark.
"Zapomínáš na těhotnou královnu."
"Máš pravdu," s povzdechem souhlasil Mark. "Na to jsem úplně zapomněl."
***
Nový šaman bahňáků je vyvedl tajnými chodníčky za tmavé noci z bažiny. Spoléhal na to, že kromě jejich nového boha Raye, který umí létat, nikdo nebude schopný najít cestu do vesnice. To by však dokázal i Mark bez pomoci fotografické Rayovy paměti.
Mark vedl za ruce obě děti. Byly zamazané od bahna až po uši, ale vůbec jim to nevadilo, poskakovaly a radostně štěbetaly o nejrůznějších nesmyslech. Třetí vedl Ray a pomáhal v případě nutnosti také královně.
Mladý šaman se zastavil na kraji bažiny, kterou ohraničovaly pokroucené stromy. Mávl zelenou rukou a všichni zůstali stát na místě.
"Starci mluvili dlouho a zatím nedospěli k názoru," řekl Rayovi. Ostatní přehlížel, jako by tu vůbec nebyli. "Myslím, že rozhodnutí odejít na osamělý ostrov bude nakonec výsledkem, k němuž dospějí. Nemusíme žít jen v bažinách. Podle vyprávění, které jsem vyslechl jako malý, sídlil národ Marokků u velké slané vody. Tam jsme lovili a žili v klidu a míru. I starci tu pověst znají. Jestli nás bůh zavede na takové místo, budeme mu navždy dávat ta nejchutnější sousta z našich úlovků," dodal slavnostním hlasem.
"Jakmile starci rozhodnou, vrátím se zpět a splním svůj slib," stejně vážně odpověděl Ray. "Můj návrat však nepřichází v úvahu dřív než za dva úplňky. Nejste jediným národem, kterému musím pomoci."
"Tak se staň," sklonil se před svým bohem šaman a na rozdíl od obyčejných bojovníků nepadl tváří do bahna, jen

poklekl na jedno koleno. Mark mezitím poodešel o kus dál i s dětmi a královnou. Snažil se sledovat debatu Raye s šamanem, když ho královna vyrušila.
"Vy rozumíte jejich skřehotání?"
"Stejně jako vám, má paní," usmál se Mark.
"Tak to umíte vy a váš sluha daleko víc než kdokoli jiný v našem království."
"Proto nás také váš manžel pověřil, abychom vás našli," usmál se Mark.
"Je naděje, že bychom se té zhouby našeho království, myslím tím bahňáky, zbavili?"
"Určitě," podíval se jí Mark do očí a ke svému překvapení v nich uviděl inteligenci a ještě mnohé jiné věci, které si zvykl vídat jen v očích Elsy Swensonové, své přítelkyně, veleúspěšné podnikatelky a nejbohatší ženy snad v celé Galaxii.
"Stačí, když je přepravíme jinam, kde budou mít lepší podmínky k životu a nebudou konkurovat lidem. V moři je dost pustých ostrovů, kde by byli spokojeni jak oni, tak i lidé z Berkisova království."
"Kéž by se nemuselo válčit a zabíjet," řekla zamyšleně.
"Válčení bude ještě dost," odtušil Mark. "Přednedávnem se v království objevil charlungský bojový obr. A kromě toho se váš bratr rozhodl, že pomstí vaši předpokládanou smrt, z níž viní vašeho chotě, tím, že ho zabije. Táboří s vojskem u bran hlavního města."
"Ten hlupák," rozčílila se královna. "Vždycky jsem říkala matce, ať ho tak nerozmazluje. Musíme si pospíšit, než se do něj můj manžel pustí a padne přitom zbytečně mnoho mužů, které ještě budeme potřebovat."
"Mír potrvá asi čtrnáct dní, domluvil jsem na tu dobu příměří, abych měl dost času na pátrání po Vaší Výsosti," vysvětlil jí Mark. "Teď dojdeme do vesnice, tam máme schované koně. K vašemu manželovi se dostaneme i při pomalé jízdě za dva tři dny."
"Budu potřebovat nějaký povoz," povzdychla si královna. "Dítě přijde na svět už za několik dnů, nejdéle za dva týdny, a já bych jízdu na koni nezvládla."

5. kapitola

Na hradě i v jeho širokém a dalekém okolí se pořádala slavnost.
Slunce už pomalu zapadalo a otevřenými okny do sálu proudil teplý vzduch prohřátý jeho paprsky. Berkis právě zvedal zlatý, perlami zdobený pohár k přípitku, když k němu přistoupil komoří a cosi mu pošeptal do ucha. Král na okamžik ztuhl, ale pak pohyb dokončil, zdvihl pohár do výše a v krátkém, ale o to nadšenějším projevu zdůraznil Markovy zásluhy o království.
Rozlehlou dvoranou, plnou šlechticů a jejich žen, se nesl nadšený řev. Byli zde nejen Berkisovi dvořané, ale také Karewovi šlechtici a dobré víno usmířilo bývalé nepřátelství.
Brzy se rozproudila živá zábava.
Mark, který seděl po pravici krále, se k němu naklonil a zeptal se:
"Vaše Veličenstvo, Gisuredu se prý dal do pohybu?"
"Jak to víte?" škubl sebou král. Pak si rozpačitě prohrábl mohutný plnovous a dodal: "Promiňte, milý rytíři. Promiňte. Jsem z toho přece jen poněkud vyvedený z míry. Ano, přijel spěšný posel, že ten proklatec se vydal se svým vojskem na pochod. Během pěti šesti dní je na hranicích..."
"A tam v průsmyku je jedna z mála šancí, kde se mu může vaše armáda postavit," doplnil ho Mark.
"Přesně tak. Doufal jsem, že budu mít víc času na přípravu. Zvláště Karewovi vojáci jsou nedostatečně vycvičení a mám obavu, že až se setkají s charlungskými bojovými obry..."
"Mohli byste se přestat bavit o takových věcech alespoň při dnešní slavnosti?" přerušila jejich hovor rezolutně královna sedící po králově levici.
Když za sebou Mark zaslechl tichounké vyprsknutí, ani se nemusel otáčet, aby zjistil, že se to směje Ray, který po celou dobu stál za jeho křeslem jako správný osobní sluha.
***
Mark si zkoumavě prohlížel nepříliš široké údolí, v němž se rozložila Berkisova armáda. Dorazili sem dřív než nepřítel a díky tomu měli výhodnější pozici. Vojáci přehradili údolí a vytvořili vlastně zátku, kterou budou muset Charlungové prorazit, aby se dostali dál.
Svislé kamenné stěny se tyčily do výše dobrých dvě stě metrů nad připravenými vojáky.
"Musí projít tudy," otočil se k čekajícímu Markovi Ray. "Prohlédl jsem okolí ještě před příchodem armády a jinudy se to obejít nedá."
"To je..."
Mark už větu nedopověděl, protože na obzoru se vynořili první charlungští vojáci. Čelo armády se zastavilo, když vojáci před sebou uviděli připravenou Berkisovu armádu. Byli zřejmě překvapeni, a tak na pár okamžiků zavládl v jejich řadách zmatek. Pak se ovšem začal ozývat řev důstojníků a vojáci se srovnali do útočných formací.
"Kdybychom teď zaútočili, měli bychom šanci," šeptl Mark.
"Už by je nikdo zase zpátky nesrovnal. Využívají Kobellovy útočné taktiky, kterou..."
"Nech těch výkladů a soustřeď se na to, abychom vyhráli."
Charlungové si mezitím trochu odpočinuli po namáhavém výstupu do průsmyku a nyní se dali do běhu. Byli vyzbrojeni meči a malými kulatými štíty. Postupovali ve třech řadách za sebou. Za nimi klusala řada lučištníků, kteří se zastavili, jakmile se octli na dostřel. A vzápětí se k nebi vznesl tmavý oblak stovek šípů. Berkisovi vojáci jen pozvedli své štíty, od nichž se šípy hladce odrážely. Jen tu a tam se ozval bolestivý výkřik, když si šíp přece jen našel svůj cíl. Avšak ani

Berkisovi lučištníci nezaháleli. Jejich šípy byly buď přesnější, nebo díky místu, jež zaujali, účinnější a nacházely si v řadách protivníka daleko víc cílů.
Celou jízdu a pět obrů ponechali Charlungové v záloze.
"Naštěstí se drží stále stejného scénáře, který nám popsal Berkis," křikl na Raye Mark.
"To je logické." Ray výraznou gestikulací podtrhl svá slova. "Když člověk vyhrává, nemění taktiku."
Bojovníci se srazili a nad bojištěm se rozlehl třeskot mečů, křik umírajících a raněných. Berkisovi poddaní byli dobří bojovníci a pomalu zatlačovali nepřátele dozadu k čekajícímu jezdectvu. Mark s Rayem se do boje zapojili na svých koních, a přestože se všude kolem zvedala mračna prachu, dokázali sledovat vývoj střetnutí.
"Jakmile se do boje zapojí i jejich zálohy, bude zle," křikl Mark na Raye v okamžiku, kdy se zbavil jednoho nepříjemně dotírajícího Charlunga dobře vedenou ranou meče.
Ray se rozhlédl pátravě kolem, pak přijel na svém koni blíž a křikl na Marka:
"Pozor, přichází fáze číslo dvě!"
Mark sáhl na opasek a nenápadně ho nastavil na vyšší výkon. Mezitím se Ray přesunul ke kraji bojiště a prst, v němž měl zabudovaný výkonný laser, namířil na skalní převis naproti. Zvýšil intenzitu paprsku, takže jediný silný pulz způsobil, že narušená hornina praskla, několikasettunová skála se uvolnila a strhla s sebou celou lavinu menších balvanů. Kus hory se s hrozivým rachotem zřítil dolů na vyčkávající charlungské válečníky. Mnoho z nich bylo zasypáno kamením a nalezlo pod ním smrt. Jiní byli jen zraněni a další nedokázali zvládnout svá splašená zvířata, která do zbytku vojska vnášela další zmatek. Jen hlouček charlungských obrů stál dál nehnutě. Kameny se od nich odrážely, a i když jim určitě nějaká zranění způsobily, nebylo to na nich příliš znát.
Bitva se změnila v šílený úprk na straně Charlungů. Do té chvíle udatně bojující pěšáci, když viděli strašlivou spoušť, kterou v jejich řadách způsobila kamenná lavina, podlehli panice. Teď už to nebyla bitva, ale řež.
Všichni živí Charlungové prchali cestou, jíž sem před pár hodinami přišli.
"Támhle je, támhle," křičel Berkis a ukazoval na postavu, která zuřivé pobízela svého koně. Zezadu ji kryla pětice obrů. Tři z nich viditelně kulhali a opožďovali se.
"Kdo přinese hlavu toho bastarda Gisuredua, stane se nejbohatším člověkem v království," řval nepříčetně Berkis, když viděl, jak jeho nepřítel mizí v dálce.
Válečníci se přelili přes opožďující se zraněné obry jako bouřlivá vlna. Jen jeden z obrů se ještě objevil nad hladinou lidských těl, ale pak zmizel i on. Rozsekali je na kusy.
***
Už dávno se snesla tma. Mark s Berkisem, Karewem a lordem Mantenym rokovali v přepychově vybaveném královském stanu. Seděli u rozkládacího stolu, který si vyřezáváním a vykládanou perletí nezadal s těmi nejkrásnějšími starožitnými kousky, které kdy Mark viděl. Popíjeli rudé víno z pohárů. Večeři už absolvovali.
"Stále mi není jasné, jak se mohl utrhnout ten kus skály, a zrovna v nejpříhodnější okamžik celé bitvy," vrtěl hlavou Manteny.
"Myslím si, že to zasáhl do našeho spravedlivého boje Bůh," prohrábl si dlouhý, nyní již pečlivě rozčesaný vous Berkis.
"Tak to muselo být," souhlasil Karew a Mark jenom mlčky pokyvoval hlavou.
"Podstatné však je, že jsme zničili další tři obry," holedbal se Manteny.
"Nezapomeňte, že jim ještě dva zdraví zbyli," namítl Mark.
"A také Gisureduovi se podařilo utéct," zavrčel zklamaně Berkis.
"Dovolte mi, pane," usrkl víno z poháru Mark, "abych se vypravil se svým sluhou k Charlungům. Neznají mě a mohu vypátrat, co plánují v nejbližší době. Jsem přesvědčený, že po tak drtivé porážce, jakou utrpěli od vašich vojsk, se již neodváží napadnout vaši zemi."
"To není špatný nápad," usmál se Karew. Bylo mu vidět na očích, nyní už pod závojem opilosti, že bude nejraději, když tenhle nepohodlný rytíř zmizí co nejdál z dohledu. Stále ještě doufal, že sestra Berkisovi syna neporodí a že on sám by po jeho smrti mohl usednout na uvolněný trůn.
"To vůbec není špatný nápad." Berkisovi se zalíbil Markův návrh.
"Jen by bylo potřeba zařídit převoz bahňáků na onen vybraný ostrov, jak jsme o tom již jednali," dovolil si poznamenat Mark.
"To zařídí lord Manteny," mávl netrpělivě rukou Berkis.
"To bohužel není možné, Vaše Veličenstvo," sklonil uctivě hlavu Mark. "Nikdo v celém království nerozumí jejich řeči. Tu umí jen můj sluha."
"Tak dostanete s sebou jiného sluhu," mával netrpělivě rukama Berkis a v jeho hlase se začala ozývat zlost.
Mark poznal, že přepínat nyní strunu by nebylo vhodné, takže souhlasil.
"Není nutné dávat mi někoho jiného, Vaše Veličenstvo," podotkl jen, "protože aby mi byl něco platný, musím ho znát a vědět, co dokáže. Pojedu raději sám a můj sluha mě potom najde. Má pro to zvláštní schopnosti. Jsme spolu prakticky už od mládí. A on si vypěstoval neuvěřitelnou schopnost mě vždycky najít."
"Nikdy nezapomenu na ten pohled," odbočil od tématu, který ho evidentně nudil, Berkis, "když se řítil ten kus skály..."
***
Slunce teprve vycházelo nad vrcholky stromů a tráva opojně voněla, když se Mark vydal na cestu. Sjel dolů z průsmyku, kde tři dny hořely pohřební hranice a nyní už skoro nic nepřipomínalo děsivou řež, která se tam odehrála. Cesta se klikatila, ale byla široká a dobře upravená.
Ke vzedmutí nepřátelství muselo dojít poměrně nedávno. Mezi znepřátelenými státy se takové silnice nebudují, mudroval v duchu. Tohle je jasná známka toho, ze mezi Charlungy a Berkisovým královstvím ještě donedávna probíhal

čilý ruch, a určitě ponejvíce obchodní.
Mark držel uzdu v ruce jen zlehka a kolébal se v bocích v rytmu koňské chůze. Byl odpočatý. Od bitvy už uběhlo osm dní a teprve včera se vydal na svou průzkumnou misi. Po nebi se převalovaly bílé nadýchané obláčky, prostě celá země byla místem míru a pohody.
Na křižovatce odbočil ze silnice, která vedla přímo do hlavního města. Nechtěl přijet ve směru od Berkisova království. Počítal s tím, že několikadenní zajížďka, když se bude vyhýbat obydleným místům, ho přivede k hlavnímu městu z vhodnějšího směru.
***
Jak slunce začalo připalovat, Mark se držel při okraji lesa, aby stín chránil jeho koně. Tito masožravci, kteří tu byli používáni místo koní, byli poněkud hákliví na teplo. Pocházeli ze severních oblastí a jejich šlechtění nebylo zatím na nejvyšší úrovni.
Náhle se z lesa ozval táhlý výkřik. Byl to určitě ženský hlas a nebylo jistě nic příjemného, co výkřik způsobilo. Zněl v něm zcela nefalšovaný strach. Mark seskočil z koně, protože na něm se do hustého houští nechtěl pouštět, a rozběhl se do lesa. Větve ho šlehaly po celém těle, ty, co byly ve výšce hlavy, rozhrnoval rukama.
Po chvíli se ozval výkřik znovu - a daleko blíž.
Mark vyběhl na paseku, kde se třem podivným tvorům bránila krátkým oštěpem černovlasá dívka. Vypadali jako koule o průměru třiceti čtyřiceti centimetrů, porostlé zelenohnědou krátkou mechovitou kožešinou. Vyskakovali vysoko na masitých zadních končetinách, podobných žabím, dívce až někam k pasu. Obrovská tlama, plná ostrých zubů se pitvorně šklebila a slabé přední tlapky mávaly do vzduchu, evidentně zvířatům pomáhaly udržovat rovnováhu.
Nedaleko dívky ležela na zemi zhroucená postava. Byl to muž, který v nehybné ruce stále ještě svíral krátký oštěp, podobný tomu, jakým se bránila dívka.
"Tu máš, tu máš," vykřikla černovlasá dívka, když se jí podařilo zasáhnout jednoho z útočníků.
Zvíře vydalo vysoký pištivý zvuk a rychle odskákalo do lesa. Dívka pohodila hlavou, aby odstranila vlasy, které jí bránily ve výhledu. V té chvíli už byl Mark téměř u ní a jeho meč zasvištěl vzduchem. Jenomže nedokázal dobře odhadnout rychlost skákajícího tvora a skoro ho minul. Strhl meč do podivné křivky a podařilo se mu zvíře zasáhnout plochou stranou čepele. Tvor odletěl vysokým obloukem a Mark si uvědomil, že musí být velmi lehký. Ve vzduchu vydával trhané zvuky, jako kdyby nadával.
"Skvělý zásah," jásala dívka a volnou rukou si setřela z tváře pot.
Třetí tvor, když viděl evidentní přesilu, rychle odskákal do lesa a zmizel v křovinách.
"Lambakové nejsou stateční. Útočí, jen když jsou v přesile," pravila dívka a mile se na Marka usmála.
Její hezká tvář se rozzářila jako slunce.
"Ale tys je zahnal bez problémů."
Kdyby Mark nebyl tak zkušený, určitě by se začervenal, ale galantnost mu velela okamžitě oponovat.
"Vůbec jsem nemusel zasahovat. Bojovala jsi s nimi opravdu velmi statečně. Ještě chvíli a určitě bys zvítězila sama a bez mé pomoci."
Dívka zrudla a v té chvíli vypadala jako květ, který visel opodál z vysokého listnatého stromu.
"Škoda, že jsme alespoň jednoho neulovili, mohla být dnes večer při slavnosti jeho pečínka. Je sice dost dřevnatý, ale je to lepší než kořenové placky."
"Počkej," zamyslel se Mark, "vždyť ten, cos ho zasáhla ty, byl dost zraněný. Nemůže být daleko."
"Pokud není lambak-strom moc blízko, mohli bychom ho ještě chytit," kývla dívka a rozběhla se po jasně modré stopě krvácejícího lambaka.
Mark ji následoval a s potěšením sledoval její ladné pohyby.
Uběhli asi dvě stě metrů, když se dívka zastavila. Obrátila k Markovi smutnou tvář a mávla směrem, kterým ještě před chvíli běželi.
"Vidíš?" mávla rukou. "Támhle je lambak-strom. Na něj se útočit nedá. To by se na nás vrhlo několik desítek lambaků a těm bychom se neubránili."
Mark se podíval směrem, kam dívka ukazovala, a uviděl mohutný strom, z jehož spodních silných větví visely dolů jakési liány. Na nich se kývaly v slabém větru koule, velmi podobné těm, které ještě před chvílí útočily na dívku.
"Ty neznáš lambak-strom?"
"Ne," přiznal Mark po pravdě. "Něco takového vidím poprvé."
"Lambakové loví pro lambak-strom a jsou jeho součástí. Proto v poslední době máme málo masa a lov se nedaří."
"Dají se nějak vyprovokovat, ale tak, aby jich na nás nezaútočilo moc?"
"Nejsou to bojovníci," vrtěla hlavou dívka. "Útočí jen v přesile."
"Pak nevím..."
"Pozor," vykřikla dívka, "za tebou, rytíři!"
Mark se bleskurychle otočil. Zezadu se na něj řítili čtyři lambakové, skákali jako gumové míčky a jejich široce otevřené tlamy vzbuzovaly hrůzu a děs. Blížili se velmi rychle, ale Mark byl připravený. Nyní již dokázal přesně odhadnout jejich pohyby, a tudíž to nebyl boj, ale vraždění neviňátek. Než se dívka a lambakové vzpamatovali, byli tři z nich přeseknuti vejpůl a čtvrtý sebou škubal, nabodnutý na Markově čepeli.
"Myslím, že večer bude ve vesnici co jíst," usmál se na zkoprnělou dívku.
"Ty jsi velký bojovník!" vyrazila ze sebe dívka. "A jestli s tebou budu večer tancovat, budu na to moc pyšná, jako že se Sendak jmenuju."
"Rytíř Mark Stone," představil se Mark. "Teď bychom ale měli sebrat kořist a zmizet odtud, než se jich tu objeví zbytečně mnoho. Musím se vrátit pro koně a pak bys mě mohla dovést do vaší vesnice."

"Ráda," souhlasila Sendak a začala do koženého vaku sbírat rozpůlené lambaky. Sem tam přidala i něco jiného, co už lambakové ulovili pro svého rodiče - strom.
Mark jí tam ještě přihodil toho posledního a pak jí vak vzal.
Vrátili se na místo, kde původně boj začal. Mark se sklonil k muži a zjistil, že zle potrhaný bojovník ještě dýchá. Jeho rány vypadaly děsivě, ale Mark věděl, že na primitivních planetách jsou lidé mnohem odolnější než zhýčkaní pozemšťané.
"Dojdeme k mému koni a já se pak pro něj vrátím," ukázal na zraněného.
Dívka kývla.
Mark ještě ošetřil zraněného z příruční lékárničky. Nyní si byl už jistý, že muž přežije. Vesnice byla poměrně rozlehlá a její domy přímo výstavné. Mark odhadoval, že jich může být tak šedesát až sedmdesát. Byly to dřevěné roubené stavby, jejichž stěny si majitelé ozdobili geometrickými malůvkami. Celá vesnice tak nabyla půvabného a milého vzezření.
Uprostřed bylo malé náměstíčko, jemuž vévodil patrový dům.
"Tam bydlím," šeptla dívka. Seděla v sedle za Markem a objímala ho kolem pasu.
Slunce zapadalo a vál chladný vítr. Mark nasměroval koně přes pusté náměstí k vysokému domu. Jednou rukou řídil koně a druhou přidržoval zraněného bojovníka, kterého měl přehozeného před sebou.
"Je tu pusto," řekl tiše, jako kdyby hlasitým slovem mohl porušit nějaké ochranné kouzlo.
"Ženy jsou ještě na polích a muži je hlídají. Těch tu však moc nezbylo. Většinu odvedli do královské armády."
Mark seskočil z koně, sundal zraněného a pak pomohl Sendak dolů.
"Kam ho mám dát?" zeptal se.
To už Sendak vyběhla tři schůdky na verandu a otevřela dveře. Mark vzal muže do náruče a šel za ní.
"Je to můj vzdálený bratranec," řekla tiše, když ho uložili v pokoji do postele.
V jejím hlase bylo cosi, co Marka překvapilo. Jakási nechuť či bázeň. Zadíval se na zraněného, ale nic zvláštního na něm neviděl. Dívka se otočila a vyšla z pokoje a Mark ji následoval.
Když stáli venku na zápraží, dlouze se na něj zadívala a pak řekla:
"Nevím proč, ale důvěřuji vám, rytíři. Vy nejste odtud, že ne..."
"Ne," zavrtěl hlavou Mark. "Jsem zdaleka."
Mávl rukou opačným směrem, než leželo Berkisově království.
"Byli jsme docela šťastní za panování minulého krále. Možná také proto, že to byl náš hodně vzdálený příbuzný..."
Markovi nyní bleskla hlavou domněnka týkající se zraněného.
"On je," mávl rukou k pokoji, kde ležel mladík, "příbuzný bývalého krále?"
"Jak jste na to přišel?" vyhrkla dívka a upřela na Marka strachem rozšířené oči.
"To není tak těžké," usmál se na ni. "Ale nebojte se, já ho neprozradím. To by mi moje rytířská čest nedovolila."
Díval se na její hezkou tvář, která se zalila ruměncem. Přistoupila k němu a políbila ho.
"Díky za záchranu jeho života."
Pak se k němu přimkla celým tělem, až cítil sladkou oblost jejích ňader, a objala ho kolem krku. Vášnivě ho znovu políbila. Pak ho pustila, chytila ho za ruku a táhla znovu dovnitř do domu.
"Pojď, musíš být po tak namáhavém boji unavený. Měl by sis odpočinout," řekla s šibalskými světélky v očích. "Abys byl připravený na dnešní oslavu svého velkého vítězství."
Viděl v jejích očích příslib, a tak ji následoval bez nejmenšího odporu.
"Musím tě uložit ve své ložnici, protože hostinský pokoj zabral Paresin," kývla hlavou k místnosti, kam uložili zraněného.

6. kapitola

V domě Sendačina otce Carnala se slavilo. Obdélníkový stůl, který stál ve vstupní hale, se prohýbal pod mísami s jídlem. Mark si pomyslel, když ho usazovali do čela tabule vedle majitele domu, že slova o nedostatku byla přehnaná. Jenže pak nahlédl do mis a zjistil, že valná většina jídel je zelenina upravená na různý způsob. Jen v jediné míse, která stála právě v blízkosti pána domu a Marka, se nacházelo jakési maso v sytě rudé omáčce. Oči všech přítomných u stolu se dychtivě upíraly právě na tuto mísu, ale nikdo se neodvážil vzít si dřív, než to dovolí pán domu.
Carnal byl rozložitý muž s prokvetlými skráněmi. Vrásky se mu hluboce vryly do tváří. Měl neustále přimhouřené oči, kterým neuniklo nic, co se šustlo v jejich blízkosti. Byl vážný a za celý večer se mu ani jednou neobjevil na tváři úsměv.
Nabral si kus masa a z jiné mísy zeleninu. K tomu přidal pěkně vypečené, křupavé placky. Mark ho napodobil.
"Rytíři, nevíte, jak dopadlo tažení našeho nejmilostivějšího krále? Jsme tady v zapadlé vesnici..."
"Nevím," zavrtěl hlavou Mark a otřel si mastná ústa. "V několika vesnicích, kterými jsem projížděl, se mě na to také ptali."
"V naší vesnici není jediná rodina, která by neměla ve vojsku některého ze svých členů," řekl Carnal starostlivě.
Mark byl rád, že nemusel místním lidem přinést zprávu o kruté porážce.
"Johanus se vrátí," řekla Sendak tiše otci. "Je to dobrý bojovník."
Hostina se chýlila ke konci, bylo už k půlnoci, když Carnal povstal a všichni zmlkli. Hostitel pozdvihl skleněný pohár, v němž se třpytilo červené víno, a řekl slavnostně:
"I když to není v této době obvyklé, vyhlašuji Půlnoční tanec na počest rytíře Marka, který dnes nejen zachránil mou dceru a jejího bratrance Paresina, ale také nás naučil, jak bojovat s lambaky. Naše kopí, která jsou tak účinná proti veškerým zvířatům, jsou proti nim neohrabaná. To víme už dlouho, ale zbraň, kterou používá rytíř Mark, jsme neznali.

Teď si takové vyrobíme a naučíme se s nimi zabíjet lambaky."
Zhluboka se napil a opatrně postavil skleněný pohár na stůl. Byla to velká vzácnost, takový pohár. Carnalova rodina byla jediná v celé vesnici, která měla něco tak skvostného a drahého.
Sendak povstala a zvedl se i Mark. Když se k ní připojil, zašeptal jí do ucha:
"Nevím, jak se to tancuje. Odpoledne jsme to nějak nestačili nacvičit a u nás se nic takového netančí."
Sendak se šibalsky usmála, zasunula si neposlušný pramen černých vlasů za ucho a tiše mu odpověděla:
"Drž se mě jednou rukou a dělej stejné kroky jako já. Smysl pro rytmus máš, o tom jsi mě přesvědčil odpoledne."
Teď bylo na rytíři Markovi, aby se začervenal, ale Mark Stone se takové věci odnaučil už dávno.
Mark popošel dva kroky kupředu, jeden krok dozadu, pak se otočil kolem Sendak a uchopil ji za druhou ruku. Najednou ucítil v zádech čísi upřený pohled. Při další otočce se nenápadně rozhlédl.
Muž, který ho sledoval, seděl na stoličce u stěny. Byl to mohutný muž, tak o deset let starší než Mark, kterého navíc převyšoval minimálně o dvě hlavy. A to Mark nebyl žádný střízlík. Dlouhé černé vlasy měl svázané v týle a přes opálený obličej se mu šikmo táhla bílá jizva. Kupodivu ho příliš nehyzdila. Zpod mohutného rozježeného obočí sledovaly Marka dvě skoro černé, nepřátelské oči.
Sendak si všimla Markova pohledu a on najednou ucítil, jak dívčino štíhlé tělo strnulo. Její kroky ztratily na okamžik rytmus a ve tváři se jí objevil zákmit strachu.
"To je Zachitid," šeptla při další otočce. "Než se tu objevil Paresin a potom ty, byl to nejlepší bojovník ve vesnici."
"Aha," ušklíbl se už mírně zpocený Mark.
Tanec byl rychlý a vzduch v místnosti ztěžkl, nicméně hráč na nástroj podobající se pozemské harmonice nejevil známky únavy a dál vyhrával se širokým úsměvem na tváři.
"On by tě chtěl," konstatoval Mark.
"Dělá si na mě nárok," potvrdila Sendak jeho dohad.
"Ale ty nemáš zájem," chápavě přitakal Mark u vědomí odpoledních hrátek.
"Ne!" řekla rozhodně. "Svoji ženu umlátil k smrti jenom proto, že ji podezříval z nevěry. Nebyla to pravda, protože i kdyby si Marisa bývala chtěla s někým něco začít, žádný chlap by si z vesnice netroufl."
"Celkem to chápu," střelil Mark okem po hrozivé postavě sedící u stěny.
Muž zřejmě pochopil, že se o něm baví, a jejich pohledy ho vyprovokovaly. Vyskočil a vrhl se mezi tančící páry. Všichni mu zmateně uhýbali a zastavovali se. Nakonec jediným párem, který stále ještě tancoval, byli Sendak s Markem. Zachitid se u nich zastavil s nasupeným výrazem ve tváři.
"Teď budu tancovat já," vykřikl a sápal se po ruce vyděšené dívky.
"To je můj tanec," opáčil Mark, ale Sendak se mu snažila vykroutit ruku ze sevření.
Zřejmě chtěla zabránit střetu tím, že půjde tancovat s tím neurvalcem. To ale Mark nehodlal připustit.
Zachitid sevřel pěsti a zařval:
"Tady mi nikdo brát ženskou nebude."
"Sendak tvojí ženou nikdy nebyla a taky nikdy nebude," klidně opáčil Mark a odstrčil Sendak stranou.
V té chvíli už byl střed místnosti prázdný, všichni, co předtím tancovali, byli natlačeni u stěn. Carnal povstal a chtěl něco říct, ale pak zůstal stát s otevřenými ústy. Stejně by ho v té chvíli nikdo neposlouchal.
Zachitid se na Marka vrhl s rozpřaženýma rukama. Chtěl ho obejmout a svou nemalou silou stisknout a minimálně mu zlámat žebra. Mark měl na sobě svůj pás, ale ochranné pole bylo vypnuté. Nyní nebyl čas, aby ho zapínal a nastavoval. Udělal rychlý krok stranou a nechal Zachitida proběhnout kolem. Na cestu mu přidal dobře mířenou ránu pěstí za ucho. Normálního člověka by uspala, ale obrem jen trochu otřásla. Zastavil se, obrátil a v očích měl smrt. Znovu se vrhl po Markovi a opět utržil ránu pěstí do hlavy. Nebyl hloupý, jinak by nemohl být dobrým lovcem. Poučil se z této neúspěšné taktiky a přešel na jinou. Zastavil se před Markem a jeho obrovité pěsti zavířily vzduchem. Nyní se Markovi hodily hodiny strávené v tělocvičně šermem a boxem, kdy ho Ray prohánět z kouta do kouta.
Zachitidovy rány by uspaly vola, jenom kdyby dopadly tam, kam měly. Ale Mark byl pokaždé někde jinde, než kam mířily obrovy pěsti. Jedna rána se lehce otřela o jeho rameno. Její síla byla taková, že to Marka nadzdvihlo a odhodilo dva metry zpět. Mark ránu ustál, ale na okamžik mu ruka zmrtvěla a nemohl s ní pohnout. Naštěstí to bylo opravdu jen na chvíli. Pak se znovu vrhl do boje.
Zachitid se už silně potil a musel si utírat oči, do nichž mu pot stékal. Markův problém byl v tom, že jeho kratší ruce mu nedovolovaly účinně zaútočit. Musel by se dostat blíž a to bylo příliš nebezpečné. Proto se rozhodl obra znovu rozhýbat.
Uskočil stranou a dozadu. Zachitid, jehož poslední rána přece jen Marka mírně zasáhla, si už byl jistý svým vítězstvím. Vrhl se za Markem a jeho ruce vířily vzduchem jako lopatky větrného mlýna.
Na okamžik se zarazil, když mu Mark zmizel ze zorného pole. To už ale vyfasoval tři těsně po sobě jdoucí rány na pravý spánek. Ruce mu poklesly. Potřásal hlavou jako býk, který v plném běhu narazil na strom. V očích měl pusto a prázdno. Chvíli se ještě udržel na nohách a potom se svezl k zemi jako strom podťatý dřevorubcovou sekyrou.
Místností se rozlehlo nadšené ječeni. Mark Stone si třel klouby pravačky, které se střetly se Zachitidovou hlavou. Měl je do krve odřené. Přiskočila k němu Sendak a nadšeně ho objala. Odtáhla ho ke stolu, kde teprve nyní její otec pomalu usedal do svého křesla.
"To už se nestalo dvacet let, aby Zachitid prohrál rvačku," křičel nadšeně Carnal a jeho důstojnost se rozplynula jako dým ve vánici. Bušil pěstí do stolu, až mísy nadskakovaly.
"Tohle ten parchant potřeboval už dávno! Teď už věřím, že jste rytíři sám schopný vyřídit lambak-strom!"
Nabídl Markovi svůj skleněný pohár vrchovatě naplněný rudým vínem. Mark ho vděčně přijal, protože měl vyschlo v hrdle, a na jeden zátah ho vypil. Zápas s tím obrovským lovcem mu dal zabrat. Když pohár postavil na stůl, jeho

levačka se mimovolně dotkla pravého ramene, kam ho Zachitid zasáhl. Teprve nyní cítil bolest a opatrně pohnul ramenem, aby se ujistil, že je jen naražené.
Bylo.
Zachitida vynesli ven na vzduch a tam ho nechali, aby se sám probral.
Když v noci do Markova pokoje vešla Sendak, měl už rameno ošetřené a bylo v pořádku, už ho nebolelo. Nicméně mu Sendačina péče, byť trvala skoro až do rána, přišla velmi vhod. Byl rád, že tu není Ray, a že se tudíž vyhnul jeho káravým poznámkám.
Usnul až k ránu, takže ani nezaregistroval dívčin odchod, když začalo svítat. Spal skoro až do poledne.
Když za tři dny odjížděl z vesnice, vyprovázeli ho skoro všichni obyvatelé. Dokonce i Zachitid tam byl, ale výraz jeho tváře vyjadřoval směsici různorodých pocitů, od uspokojení, že nepříjemný soupeř odjíždí, až ke vzteku a nenávisti za uštědřenou porážku. Mark odjížděl s lehkým srdcem. Slíbil Sendak, že se ještě vrátí, a myslel to vážně. Byla totiž nejen velmi hezká, ale její vynalézavé způsoby zpestřovaly milování natolik, že se Markovi vůbec nechtělo pryč.
***
Hlavní město Charlungského království se podobalo tomu, v němž sídlil Berkis. Vysoké, nepříliš udržované hradby, postavené částečně z kamene a hlíny, zakončené dřevěnými palisádami. Dvě masivní brány byly přes den otevřené a strážní u nich nelelkovali.
Na první pohled to ani nevypadalo, že Gisuredu prohrál válku. Při druhém to však již patrné bylo. Vojáků nebylo tolik, kolik by bylo zapotřebí, a lidé v ulicích nevypadali nejšťastněji.
Mark Stone se ubytoval v jednom ze slušnějších hostinců a zbytek dne trávil dole v sále, kde nenápadně naslouchal řečem návštěvníků.
"Dneska večer půjdu do chrámu poslechnout si kázání pátera Marseka. Snad se konečně dozvíme, co se vlastně stalo," zaslechl polohlasnou poznámku jednoho z blahobytně vypadajících návštěvníků, kterého tipoval na kupce.
"Já si myslím, že se stejně nic nedozvíme," zavrčel kupcův společník a pozorně se rozhlédl po lokále, jestli je někdo neposlouchá.
K večeru se Mark zvedl a vyšel ven. Zamířil ke vznosnému chrámu, protože večerní zvon zval k bohoslužbám.
Vešel dovnitř a překvapilo ho, jak bylo plno. Ustoupil až ke zdi, kde se opřel a sledoval dění kolem sebe.
Chrám osvětlovaly olejové lampy. Šum tichých hlasů se rozléhal klenutým prostorem, lidé netrpělivě očekávali začátek bohoslužby.
Dlouho se nic nedělo. Pak se ozvalo těžké dusání a z bočních dveří vyšli dva charlungští obři. Lidé jim okamžité uvolnili širokou uličku. Těsně za nimi šel muž, jehož bohatý šat svědčil o tom, že jde o samotného krále. Měl vyzáblou, vyčerpanou tvář a shrbená ramena.
Gisuredu prošel vytvořenou uličkou a zamířil k předním lavicím, kde měl vyhrazené místo. Jakmile si sedl, objevil se vpředu na vyvýšeném pódiu vysoký kněz v černé kutně.
"Dnes jsme přišli uctít památku našich padlých ve vítězné bitvě v Berkisově průsmyku!" zdvihl ruce k nebi a zvrátil hlavu na okamžik dozadu. "Naši nejlepší bojovníci položili své životy na oltář vlasti, aby zastavili postup našeho největšího nepřítele a agresora Berkise Šestého. Nechť je proklet!"
Mark vytřeštil oči. Už zažil mnohé, ale tohle byl opravdu vrchol. Navíc ho překvapilo chování lidí. Stáli jako sochy a nábožně poslouchali blábolení kněze.
Věnoval se svým myšlenkám a málem nestačil včas zareagovat, když všichni najednou padli na kolena, opřeli se rukama o zem a tváře položili na kamennou podlahu. Nikdo k tomu nedal pokyn, což mu začalo být divné. Nenápadně stiskl tlačítko na analyzátoru, který měl připevněný na zápěstí. Místním nebyl přístroj nikterak nápadný, podobné náramky mělo mnoho bohatých lidí.
Přístroj za několik okamžiků vyslal zprávu přímo do drobného mikrofonu, který měl Mark zasunutý do ucha.
"Pozor! Pozor!" pískalo to Markovi v uchu. "Je tu využíváno podprahových zvuků k ovlivňování vědomí. Zdroj je vzdálen dvacet pět metrů a je umístěn nad rovinou snímání..."
Markovi tato informace stačila. Nenápadným pohybem vypnul přenos informací a jal se pátrat po zdroji infrazvuků. Byl proti nim chráněn díky péči SDPP, ale byl-li vystaven delšímu působení, většinou ho rozbolela hlava.
Lidé opět vstali a napjatě poslouchali kázání.
"Díky hrdinství našich synů jsme zničili většinu nepřátelské armády, a tudíž nám v nejbližší době nehrozí další útok našich nepřátel!"
Vysoký, pronikavý hlas kněze zněl jasně v celém chrámu.
Mark očima zkoumal vytipovaná místa a za pár okamžiků už spatřil vysílač, který byl umístěn na jednom ze sloupů podpírajících klenbu chrámu. Nebyl si úplně jistý, kdo ho mohl vyrobit, ale bylo mu jasné, že lidé z planety Stamis to být nemohli. Čímž se jenom potvrzovalo podezření, které vyslovil Ray po pitvě charlungského obra, o vměšování vyvinutějších planet do vývoje na Stamisu.
Mark se nenápadně sunul podél zdi k východu, když ho zastavila další knězova slova:
"Přestože jsme zvítězili, utrpěli jsme velké ztráty. Věnujte nejen tichou vzpomínku našim hrdinům, ale projevte se jako vlastenci! Každá rodina se vzdá poloviny svých otroků!"
"Cože?" zakňučel nešťastně jakýsi tlouštík vedle Marka. "Vždyť už nám sebrali skoro všechny otroky, které jsme získali vítězstvími na východě! Kdo bude pracovat?"
Vtom se vzpamatoval a začal se bázlivě rozhlížet kolem, jestli ho někdo neslyšel. Mark dělal jakoby nic a ostatní byli pod vlivem knězových slov. Tlouštík si hlasitě oddychl.
Mark se dostal skoro až k východu, ale tam stáli vojáci a nevypadali na to, že by byli ochotni někoho pustit ven dřív, než bohoslužba skončí. Schoval se raději za masivní kamenný sloup a na tom místě vydržel až do konce, což naštěstí

netrvalo dlouho.
***
V noci se znovu vypravil do chrámu. Chtěl zjistit, kdo vlastně vězí za tím vším. Opatrně obhlédl situaci a pak přelezl nevysokou zeď, která oddělovala chrám od nyní již ztichlé ulice. Dřív zřejmě nebylo nutné chránit chrámová tajemství vysokou zdí. Mark se ukryl do stínu a zapnul vyhledávač. Jakmile se malá obrazovka rozsvítila, překvapením sykl. Měl velké štěstí. Chrámovou zahradu křižovaly infrapaprsky, které vytvořily důmyslnou síť, do níž se musel dříve nebo později chytit každý nezvaný návštěvník. Mark si pečlivě vyhlédl cestu, aby se vyhnul všem nástrahám, lehl si na břicho a pomalu se plížil k chrámu. Když se bezpečně dostal k chrámové zdi, použil malých dvířek a vešel do části, která byla vyhrazena kněžím.
Tady již žádná ochrana zabudovaná nebyla, konstruktér se zřejmě spolehl na venkovní síť. Mark opatrně prošel všechny místnosti, nyní již prázdné, ale na nic zajímavého nenarazil. Až v poslední...
Zastavil se na prahu otevřených dveří a strnul.
Před ním se nacházelo moderní komunikační středisko. U sady monitorů seděl muž oblečený v černé kutně a četl si v jakési knize. Ozvalo se cinknutí, muž zvedl hlavu a stiskl několik tlačítek. Pak na klávesnici počítače zadal heslo. Teprve polom se na obrazovce objevila neznámá zarostlá tvář.
"Kdy dostaneme novou várku otroků?" zeptal se muž hlubokým drnčivým hlasem.
"Děláme, co můžeme," zavrčel muž v kutně. "Vám je hej, Rapdane. Nemáte na krku..."
"Předpokládali jsme, že rozšíříme těžbu... Žíla je čím dál mocnější. Řekni to Marsekovi. Podle posledního průzkumu je tu ještě několik tun ausita. Čím dřív..."
"Já to vím, Marsek to ví, jenže Gisuredu prohrál bitvu, a jak to vypadá, i celou válku. Navíc tam pohřbil další tři obry." Rapdan pokrčil rameny.
"Otroci vydrží v dolech maximálně dva měsíce..."
"Musíte se o ně líp starat," odsekl muž v kutně.
"Nebudeme se hádat, ale loď přiletí za necelý měsíc a pak bychom měli odtud vypadnout. Vyřiď Marsekovi naše přání. Je šikovný a nějak už si s tím poradí."
"Ráno mu to vyřídím," kývl muž u obrazovek a spojení se přerušilo.
Mark se tiše stáhl, ale pak si to rozmyslel. Vytáhl z příručního váčku u opasku malou kuličku a vhodil ji do místnosti. Zavřel oči. Ostře se zablesklo a muž u obrazovek znehybněl.
Markovi se na okamžik objevila před očima tvář Elsy Swensonové, na jejímž ostrově strávil velmi příjemnou dovolenou před odletem na tuto misi. Jedno odpoledne byla mírně rozladěná. Když se jí zeptal na důvod, přiznala se, že její továrny na androidy mají drobné potíže. Její konkurent je prodává daleko levněji než ona. Nechápala, jak je to možné, protože jejich cena se odvíjela od nesmírně vzácné sloučeniny, která se jmenuje ausitum a jíž je potřeba k výrobě jejich mozků.
"Musel někde narazit na nějaký mně neznámý zdroj," řekla tehdy.
Mark Stone teď již věděl, kde se ten neznámý zdroj nalézá.
Rozběhl se zpátky a tentokrát se příliš nezdržoval ochrannými paprsky. Věděl, že muž ještě dvacet minut nebude vědět o světě a poté si nic nebude pamatovat.
***
Když Mark vyjížděl brzy ráno z hostince, musel dát přednost karavaně zajatců a otroků. Chvíli je sledoval, ale když viděl, že je odvádějí do chrámu, pokrčil rameny a vydal se k městské bráně. Bylo mu jasné, že se sem bude muset vrátit s Rayem, protože velká spotřeba otroků, obří nasazení do boje a onen přístroj využívající podprahových zvuků byly údaje, které musel vyšetřit už ze své pozice agenta Služby pro dohled nad primitivními planetami. Všechno to dávalo smysl, ale vypátrat, kdo za tím vším vězí, bude ještě nějakou dobu trvat.
Ani se nesnažil pobízet svého koně k rychlé chůzi, protože věděl, že do vesnice, kde žije Sendak, stejně dnes nedojede.
***
Vesnice ho uvítala jásotem. Muži se chlubili meči, které se spíš podobaly nabroušeným rožňům.
"Už nemáme hlad. Všichni se naučili ničit lambaky, takže si je už musíme začít šetřit, jinak bychom je snad úplně vyhubili," vyprávěla Markovi Sendak, když ho táhla za ruku do domu svého otce.
Schylovalo se k večeru, všichni už skončili s prací a čas trávili doma. Mark opatřil koně a vrátil se do domu k večeři. Tentokrát tu byli jen domácí, u stolu seděli Carnal, Sendak, Paresin a Mark. Obsluhovali je tři sluhové, o jejichž původu již Mark věděl své. Vyprávěl své zážitky z hlavního města a všichni mu viseli na rtech, zvláště Sendak, protože tam ještě nikdy nebyla. Dívka seděla mezi Paresinem a Markem a viditelně ji to vyvádělo z míry. Mark pochopil, že za těch několik dnů, co tu nebyl, ho mladík zastoupil nejen v dívčině srdci...
"Máme se tu dobře," liboval si Carnal. "Dokonce ani královští výběrčí tu nebyli a Zachitid zmizel hned druhý den po vašem odjezdu, milý rytíři. Prostě daří se nám..."
"Jen kdyby se už objevil můj bratr," přerušila otce Sendak.
"Nevím, jestli se objeví. Vrchní kněz hovořil o bitvě u Berkisova průsmyku," poznamenal Mark.
"Opravdu?" vyhrkla Sendak.
Oba muži na něj zírali beze slov.
"Říkal, že Gisureduovi vojáci zvítězili, ale ztráty že byly obrovské. Pak také mluvil o tom, že je nutné, aby se všichni vzdali ve prospěch státu poloviny svých otroků..."
"Já nechci do dolů," zakvílel jeden ze sluhů. "Pane," klesl na kolena před Carnalem, "slitujte se a neposílejte mě do dolů..."
"Vypadni odtud," zařval Carnal na nešťastného otroka. Ten vstal a potácivě se odbelhal pryč.

Večeře proběhla v tísnivém mlčení a všichni byli rádi, když mohli jít spát. Mark se vymluvil na únavu z cesty.
Příliš se však nevyspal, protože k němu do pokoje tichounce vklouzla Sendak, a jako by mu chtěla vynahradit své chování u večeře, nenechala ho usnout skoro do svítání. Právě když se oblékala, ozval se zvenčí vyděšený výkřik. A po něm další a další. To už byl Mark na nohou a oblečený. Vyběhl ven na chodbu s mečem v ruce a za ním nenápadně vyklouzla z pokoje i Sendak.
Na zápraží se srazil s mohutným chlapiskem, v němž na první pohled poznal Zachitida. Vesnicí pobíhali vojáci v královských barvách a vyháněli všechny obyvatele ven. Některé domy vzplály požárem a zář plamenů osvětlovala děsivé divadlo.
Zachitid tentokrát využil momentu překvapení, a než se Mark stačil zorientovat, kladivem, které měl místo zbraně, ho uhodil do hlavy. Ani opasek Marka neuchránil.
***
Mark se probral k vědomí, když už svítalo. Otevřel oči a nad ním se klenulo nebe. Pomalu otočil hlavu a okamžitě se mu udělalo špatně. Hlava ho nesnesitelně bolela.
Asi mám otřes mozku, pomyslel si. Ale něco muselo překvapit toho zuřivce, že mě nezabil. Proč mě vlastně nezabil? blesklo mu hlavou.
"Nehýbejte se," uslyšel Paresinův hlas. "Jste zraněný a jenom to, že jste silný muž, vás zachránilo před tím šílencem Zachitidem, který vás chtěl za každou cenu zabít. Velitel mu to nedovolil, protože každý otrok je dobrý. Když se ten parchant vzpouzel, zařadil ho taky k otrokům. Je přivázaný támhle vzadu k posvátnému stromu, protože vypadal, že zešílel. Vyl jako rozběsněný, to jeho vytí vás asi probralo."
"Kde to jsem?" zachroptěl Mark.
"Na náměstí," řekl Paresin. "Královští, pokud se tak dá říkat vojákům uchvatitele, přepadli vesnici, protože nás všechny udal Zachitid. Jsme prý všichni kacíři a všichni půjdeme do dolů."
"Kam?"
"Převezou nás lodí na Ramenii. Tam Gisuredu otevřel před několika lety nové doly. Prý v nich otroci umírají jako lambakové nabodnutí na meč."
"Kde je Sendak?"
"Nevím," pokrčil rameny Paresin. "Nikde jsem ji tu neviděl. Mezi zajatci není. Snad se jí podařilo utéct," řekl s nadějí v hlase.
"Mlčet!" ozval se nad nimi hrubý hlas.
Mark pootevřel oči a okamžitě je zase zavřel, protože se mu zatočila hlava. V tom krátkém okamžiku však uviděl výhružně rozkročeného vojáka s klackem v ruce.
***
Karavana bahňáků putovala jenom v noci. Přes den se nazelenalí tvorové ukrývali v hlubokých stínech a vodních tocích, aby jim nevyschla jejich věčně vlhká kůže.
Ray totiž zjistil, že i když mají plíce, jejich kůže jim dodává víc jak padesát procent kyslíku do krve, a kdyby jim vyschla úplně, zadusili by se.
Ochraňovala je setnina královských vojáků, takže po celou cestu nedošlo k žádným větším problémům, i když mnozí venkované, odkojení děsivými historkami ze svého dětství, na nahé zelené tvory s vypoulenýma očima a blánami mezi prsty pohlíželi velmi nevraživě.
Pouť k přístavu jim zabrala dobrých dvacet dní. Královská karaka, kterou po celou tu dobu upravovali, aby mohla přijmout tento neobvyklý náklad, již čekala připravená v přístavu.
Ray již dávno vybral ostrov dostatečně vzdálený od všech normálních tras, který se zdál pro populaci bahňáků nejvhodnější.
Když loď opouštěla přístav, přece jen si oddychl. To nejtěžší už měl za sebou. Nyní ho čekala pětidenní cesta po moři, pak dalších pět dní zpáteční cesta a v tu dobu by se už měl Mark vrátit ze svého průzkumu.
Jak dny plynuly, v Rayových obvodech stoupal počet rušivých signálů, které by u člověka znamenaly zvyšující se nervozitu. U androida byly však nepochopitelné, a kdyby se dostal do opravárenského závodu, určitě by to tam považovali za hrubou odchylku od správného fungování těchto robotů.
***
Uplynuly ještě tři dny, než se kolona zajatců dala na pochod směrem k přístavu Daneuga. Městečko bylo vypálené, jen dva kamenné domy stály a vypadaly nepoškozeně. Však v nich také bydlel velitel a jeho důstojníci.
Několik vážněji zraněných vezli vojáci na voze, kde leželi na několika otepích sena. Markovi už bylo podstatně lépe, léky z příruční lékárničky na opasku spolehlivě zabraly. Nicméně předstíral, že je v horším stavu, než byl. Nejenže se vezl, ale předpokládal, že takto by se mohla naskytnout větší šance na útěk.
Vojáci však byli v tomto směru profesionály, takže za celou dobu transportu se nenaskytla jediná příležitost k útěku.
Kolona procházela hlubokými lesy, několikrát je napadli lambakové a způsobili citelné ztráty zvláště mezi spoutanými zajatci, kteří se nemohli účinně bránit.
Mezi otroky byli jenom muži a několik mladších žen. Mark nevěděl, co se stalo se starými lidmi a dětmi.
"Dnes večer budeme v Daneuze," řekl jednoho rána tiše, aby ho neslyšel některý z vojáků, Markovi Paresin. "Tím se naše šance na útěk ještě zmenší..."
"I na moři se může naskytnout příležitost." Mark neztrácel naději.
Každý večer se zkoušel spojit s Rayem, ale vzdálenost byla příliš velká a telepatie má svá omezení.

7. kapitola

Loď se pohupovala na dlouhých vlnách a mnoho vesničanů mělo mořskou nemoc. Námořníci projevili alespoň tolik ohledů, že do podpalubí dali kbelíky, do nichž mohli zvracet.
To se však netýkalo ani Marka, ani Paresina. Zbývalo na ně tudíž podstatně víc jídla, než by dostali normálně. Byla to sice šlichta, kterou by normálně nedali ani koním, ale když je hlad, sní se ledacos.
Otroci nebyli spoutaní, protože z lodi nebylo kam utéct. Otvory do podpalubí chránily silné dřevěné mříže, kudy proudil dovnitř čerstvý vzduch a jedné deštivé noci také nepříjemně studené kapky. Navíc byli námořníci přesvědčeni, že suchozemské krysy, kterými jejich zajatci opravdu byli, by neuměli s lodí zacházet.
Pluli už třetí den, vítr byl slabý a podle toho, co říkali námořníci, jim zbývalo ještě několik dní plavby do přístavu, který Gisuredu vybudoval a pojmenoval po sobě.
Mark ležel opřený o vydutý bok lodi a měl zavřené oči. Podřimoval. Myslel na Raye, ten byl nyní jeho jedinou nadějí. Jenže do předpokládaného setkání v Berkisově království ještě scházelo dobrých deset dvanáct dní. Byla už skoro tma, když najednou zachytil slabé Rayovo volání.
"Co se děje?" Ray byl překvapený.
Signál byl slabý, android byl evidentně hodně daleko. Mark bleskurychle vyslal základní informace.
"Okamžitě plujeme za vámi," rozhodl Ray bez rozmýšlení.
"Ani náhodou." Mark už byl v této chvíli v pohodě. "Teď už je všechno v pořádku. Víš, kde jsme. Nejdřív dokonči přestěhování bahňáků. Teprve pak se zkus dostat do blízkosti přístavu. Paresin mi řekl, že doly jsou někde poblíž města, i když to snad ani pořádné město není..."
"To se mi nelíbí!"
"Stejně musím nejdřív zjistit, oč tu vlastně jde. Pokud je mi známo, momentálně mi žádné velké nebezpečí nehrozí, naopak mám velkou šanci dostat se do samého středu událostí, aniž by to vzbudilo velkou pozornost. Gisuredu je nepochybně nastrčená figurka, to jsem zjistil už v hlavním městě. Myslím si, že hlavní postavou Charlungského království je nyní kněz, který se jmenuje Marsek. Ale hlavní sídlo těch, po nichž pátráme je někde u dolů ve městě. Nemusíš mít naspěch, protože tahle loď pluje pomalu. Podle toho, co jsem zaslechl od námořníků, bude naše plavba trvat ještě tak tři čtyři dny."
Rayův hlas se ztratil, ale Mark věděl, že jeho šance nyní stouply ne o sto procent, ale o daleko víc. Klidně se natáhl na podlahu, hlavu u boku lodi, a klidně usnul.
***
Blížilo se ráno a Ray seděl v tichu své kajuty. Studoval mapu, kopii té, kterou měl u sebe Mark Stone.
Loď stála zakotvená u velkého zalesněného ostrova a všichni bahňáci ji už opustili. Nedaleko vtékala do moře řeka a její deltovité bahnité ústí jim vyhovovalo, takže již začali ve stínu vysokých stromů, pokrývajících celé okolí, budovat novou vesnici.
Vyšlo slunce a loď se začala probouzet. Na dveře zaklepal námořník.
"Kapitán se ptá, jestli můžeme odplout," tázal se uctivě.
Ray se usmál. I když jeho úsměv byl trošku ztuhlý, námořník to nepoznal. Považoval Raye za velkého pána, ostatně jako všichni na palubě královské lodi. Android jim to nevyvracel.
"Můžeme." Jeho lehce kovový hlas v této chvíli nevyjadřoval žádné pocity. "Vyřiďte kapitánovi, že se za ním za chvíli zastavím. Musím s ním něco projednat."
"Ano, pane," námořník se vypnul do pozoru, pak se prudce otočil a zmizel za dveřmi.
Kapitán právě snídal, když do jeho kajuty vstoupil Ray. Mohutný, dobře živený a suverénně žoviální muž se široce usmál na androida, kterého považoval za šlechtice a také se k němu tak choval. Ray se tím patřičně bavil.
"Nedáte si se mnou?" Kapitán mávl rukou nad dobře zásobeným stolem, kde ležel talíř s tence nakrájenou šunkou, kopec zeleninového salátu, hromádka rozpečených chlebových placek a džbán s černou kávou.
"Ne, děkuji, kapitáne," zavrtěl Ray hlavou. "Klidně jezte. Přišel jsem vás o něco požádat."
"Splním vám cokoliv, drahý pane, co je v mých silách," široce se usmál kapitán.
"Potřebuji, abychom okamžitě vypluli a vydali se směrem na jih."
"Tam jsou ale lodní cesty Charlungů." V kapitánových očích se objevil neklid.
"Tak daleko se dostat nepotřebuji," zavrtěl hlavou Ray. "Stačí mi dva dny plavby, pokud vydrží stávající vítr. Pak si od vás vypůjčím... ne," Ray zvedl ukazováček, "koupím od vás tu plachetnici, kterou máme ve vleku."
"Ale ta mi nepatří." Kapitán naklonil hlavu na stranu, což bylo známkou hlubokého zamyšlení.
"Jak to?" podivil se Ray.
"Všechno, co je na souši i na moři, patří králi. Takže i ta plachetnice, na niž jsme narazili cestou sem a byla bez posádky, patří králi."
"To je dobře," zaradoval se Ray.
Kapitán na něj vykulil oči. Což v jeho kulatém, dobře živeném obličeji vypadalo velmi nepatřičně.
"Co tím míníte?" vydoloval ze sebe po chvíli.
"Mohu si ji tedy, s vaším svolením, vzít, protože tady v této chvíli zastupuji krále."
Kapitán chvilku přemítal na androidovými slovy, ale pak souhlasně přikývl:
"Máte pravdu, pane."
"Takže kdy vyplujeme?" zeptal se Ray a jeho hlas zazněl mírně kovovým tónem.
"Jakmile dosnídám," usmál se kapitán na zbylou šunku před sebou. "To asi tak budou zpátky muži s bečkami plnými čerstvé vody."
Ray vážně přikývl a kapitán se opět pustil do své bohaté snídaně.

***
Ray sledoval, jak námořníci lezou po lanoví bachratého královského dvojstěžníku. Loď pomalu a skoro by se dalo říct majestátně zatáčela vlevo, aby se dostala na kurz k domovskému přístavu. Stál u kormidla své patnáctimetrové jachty, jejíž plachtu nadouval ranní vítr.
Uplynuly tři dny od okamžiku, kdy loď odrazila od ostrova, na němž lidé zanechali bahňáky. Vítr nebyl stabilní, přes den ochaboval, takže se předpokládaná plavba o jeden den prodloužila.
Dvojstěžník pomalu mizel v dálce. Ray počkal, až se za obzorem ztratily i špičky jeho stěžňů, pak připevnil kormidelní kolo a šel přestavět plachtu. Netrvalo dlouho a jeho loď, kterou bůhvíproč nazval Peggy, se rozběhla po vodní hladině, již čeřily nízké, dlouhé vlny.
Pokud vydrží vítr, za dva dny budu u pobřeží, uvažoval.
Kdyby ho nyní viděl Mark Stone, zvětšily by se jeho, již tak velké, pochybnosti o tom, že Ray je obyčejný android.
***
Nazí otroci, přivázaní k řetězu, procházeli městem. Byli to jen muži. Ženy vojáci odvedli z lodi daleko dřív a nespoutali je.
Mark se rozhlížel kolem a krčil nos. Nebylo to normální město. Vypadalo jako velká kasárna. Páchlo potem, špínou a smrtí. Nebyly tu normální domy, střídaly se tady kasárna a ubytovny otroků. V ulicích bylo pusto, nikde žádní chodci, prodavači. Jeden z vojáků měl na sobě Markovo oblečení včetně ochranného opasku, který mu však k ničemu nebyl, protože jeho elektronika byla nastavena pouze na Markův organismus.
"Ale hospody tu jsou," šeptl Paresin a vysloužil si za to ránu holí od nejbližšího vojáka.
Otroci došli pomalým krokem na velké čtvercové náměstí. Slunce pálilo a pod jejich nohama se zvedaly obláčky prachu.
"Úplný palác," povzdychl si Paresin a tentokrát se to obešlo bez rány.
Mark budovu, která se tak lišila od ostatní architektury, už chvíli pozoroval. Nemohl svému společníkovi říct, že je to napodobenina královského paláce, který stojí na Sarcinu VIII, kam kdysi zavítal na návštěvu v doprovodu nejbohatší ženy v celé Galaxii, slečny Elsy Swensonové.
Byla to budova, která se sem hodila jako pěst na oko. Celá z bílého kamene, alespoň se to tak zdálky zdálo, lehká a vznosná, což svědčilo o tom, že její majitel se sem hodlal nastěhovat na delší dobu. Až když se dostali blíž, Mark zjistil, že je postavená z plastobetonu a teprve omítka jí dodává kamenný vzhled.
Vrata se otevřela a z nich vypochodoval desetičlenný oddíl charlungských vojáků. Na jejich přilbách vlály vysoké chocholy. Provázeli muže oblečeného do smetanově bílé kutny.
Vojáci, kteří je sem přivedli, padli na kolena. Většina otroků je následovala a strhli tak na zem i Marka. Velitel skupiny se zastavil dobrých dvacet kroků od otroků a zařval:
"Poklońte se veleknězi Masúrovi!"
Muži bušili hlavami do prachu náměstí. Mark po očku sledoval znuděného kněze. Byl vysoký, hubený, vypadal jako albín. Po chvíli jenom kývl prstem a vojáci vyskočili, odpoutali otroky od řetězu a ti po dvojicích předstupovali před kněze. Ten je rychlým pohybem ukazováčku rozděloval do dvou skupin. V jedné byli ti starší a zesláblí a v druhé ostatní, mezi něž patřili jak Mark, tak i Paresin. Zachitida, jehož zlomila nejen cesta, ale i zrada, které se na něm dopustili vojáci, zařadili do skupiny, která byla okamžitě přesunuta do dolů.
Po celou dobu nepadlo jediné slovo. Muže z první skupiny odvedli pryč a druhou skupinou nyní kněz znovu procházel a pečlivě si otroky prohlížel.
V tu chvíli se od paláce ozvalo kvílení jakýchsi hudebních nástrojů a také bubny. Kněz se zarazil. Stál právě před Paresinem a pootočil hlavu, aby zjistil, co se děje. Mark ho napodobil a zatajil se mu dech. Od paláce se k nim blížila nádherná, vysoká a štíhlá rusovláska. Mohlo jí být tak dvacet pět let. Byla opálená a tím víc vynikaly její pihy. Přestože bylo takové vedro, že Markovi ani příliš nevadilo, že je nahý, byla oblečena do černé kůže. Těsné kalhoty obepínaly její tělo právě tak jako kožená halenka s dlouhými rukávy. V ruce držela krátký bičík, kterým nervózně klepala do vysokých bot. Doprovázeli ji čtyři hudebníci, kteří s ní jen stěží drželi krok.
"Vy jste snad na mě zapomněl?" pronesla mrazivě, když se dostala skoro až ke knězi.
"Nikoli," široce se usmál kněz. "Jen jsem vás chtěl ušetřit vycházky na tohle nechutné slunce."
"Za to vám děkuji," pronesla mírně jedovatě, což ale postřehli jen Masúr a Mark, který s podobnými slovními půtkami měl své zkušenosti. "Na rozdíl od vás, Ranesana, mě tohle slunce příliš nevadí."
Markovi zasvítily oči. Ranesie VI byla planeta, kde se na právo příliš nehledělo. Vládl tam zákon tvrdé ruky, peníze, a říkalo se, že většina zboží na místních trzích pochází z pirátských nájezdů.
"Chci si vybrat tři nové sluhy! Ty poslední jsem dnes ráno poslala do dolů."
"Budou tam, lady Nerso, vůbec něco platní?" šlehl ji Masúr. "Většina z těch, co přijdou od vás, nevytěží ani kilogram ausita."
"Nebojte se, milý velekněze, tihle tři vám vytěží daleko víc než jen tři kilogramy."
"No dobře, tak vybírejte," povzdychl si velekněz.
Žena procházela kolem řady zaprášených, špinavých otroků. Její pohled přejížděl po nahých postavách a byla čím dál nespokojenější.
"To jste přivezli jenom samé vesničany?" zavrčela znechuceně, když vtom padl její pohled na Paresina a oči se jí rozzářily. "Toho beru," píchla mladíka dlouhým štíhlým prstem do hrudníku.
Než stačil něco říct, přejel její pohled na vedle stojícího Marka Stonea. Uviděla před sebou statného, urostlého muže kolem třicítky, tělo samý sval. Na první pohled bylo vidět, že je silný a obratný. Nad šedýma očima, v nichž se právě nyní zračil klid, mu trčela neposlušná hnědá kštice. Její zelené oči se rozzářily.
"A tohohle si vezmu taky," zavrněla sladkým hlasem.

Pak lhostejným pohledem přejela zbytek zaprášených, upocených a zesláblých otroků a nakonec znuděně mávla rukou. "Vezmu si jenom tyhle dva. Kdy přijede další várka?"
Velekněz jen bezmocně pokrčil rameny.
"Nevím. Gisuredu dokázal prohrát válku s Berkisem, takže máme málo otroků. Tohle jsou dokonce Gisureduovi vlastní poddaní," mávl rukou k zubožené řadě otroků. "Marsek si nevede nijak zvlášť dobře. Možná jsme se měli spojit s Berkisem..." nadhodil zřejmě často diskutovanou variantu. "Dokonce se mu podařilo přijít o tři bojové obry a ty snad nedokáže zabít skoro nic. Ostatně to byste měla vědět líp vy, protože vaše laboratoř je přece vyvinula," řekl velekněz uštěpačně.
"O tom se s vámi nebudu bavit, je tady nesnesitelné vedro. Můžeme si o tom popovídat u Rapdana," slova z ní létala jako šípy z loveckého luku.
"No," zabručel velekněz smířlivě, "nemusí být hned tak zle. Musíme tu vydržet ještě tak dva měsíce a pak už si budeme užívat..." zasnil se.
Pak se najednou s trhnutím probral a tvrdě zavelel:
"Všechny odvést do dolů!"
Nersa ho pozorovala se záhadným úsměvem. Pak mávla na své dva nové mazlíčky a zamířila přímo k paláci.
"Myslí si, že když je Rapdanova dcera, tak si tady může dělat, co chce," zabručel jeden z vojáků tiše, ale Mark ho zaslechl.
***
Nersa ležela na lehátku a s napůl zavřenýma očima vychutnávala večerní chládek v paláci. S tichým skřípnutím se otevřely vysoké, na první pohled vyřezávané dveře. Dovnitř vešel Mark Stone. Na sobě měl jakousi bílou tuniku a na prsou měl vyšitý modrý kruh, což bylo označení Nersiných osobních otroků.
Zato Nersa na sobě neměla vůbec nic. Ležela na zádech, její kulatá prsa trčela vzhůru a jejich vztyčené hroty se dráždivě chvěly. Lenivě graciézním pohybem si pouštěla do úst jakési rudé kuličky, které tvarem i velikostí připomínaly víno.
"Pojď sem ke mně," zavelela ostře.
Mark se usmál, bylo mu příjemně, protože ho služebné vykoupaly a nakrmily. Jedna z nich se navíc nebránila jeho všetečné ruce. Chvíli se nechala hladit, ale pak ho zlehka přes ruku plácla.
"Šetři síly na večer. Budeš je potřebovat," řekla s tajemným úsměvem. "Jestli se nevyznamenáš, tak bude zle..."
Pak zmizela a nechala Marka jeho úvahám.
"Tak pojď ke mně," štěkla Nersa a v její ruce se najednou objevil onen malý bičík, který u ní Mark viděl už ráno.
Mark byl už příliš blízko na to, aby uhnul před svištícím nástrojem. Jeho reflexy však byly rychlejší než myšlenky, a proto byl bičík najednou v jeho ruce. Nersa překvapeně vykřikla, ale to už se k ní Mark skláněl a držel ji v objetí.
***
Slunce bylo už vysoko, když se Mark probudil. Vedle něj spala Nersa a na tváři měla spokojený úsměv. Díval se na ni s uspokojením, byla to krásná žena a Mark ji dokázal zkrotit.
Opatrně vstal. Zavrněla cosi, otočila se na bok, ale neprobudila se. Natáhl na sebe pomuchlanou tuniku a opatrně otevřel dveře. Za nimi stála služka, s níž se včera bavil. Nevěřícně na něj hleděla. Sklonil se k ní a políbil ji na ústa.
"Ty nemáš ještě dost?" podivila se.
"Pro tuhle chvíli ano. Paní bude spát ještě dost dlouho, ale teď mám hlad."
"To už se nikomu dlouho nepovedlo," hlesla.
"Co?" nechápavě na ni pohlédl Mark.
"Aby od ní muž ráno odešel po svých a nebyl celý zkrvavený."
Rychle se rozhlédla, chodba byla prázdná. Objala Marka kolem krku a přisála se na jeho rty. Na hrudi cítil její drobné hrotité prsy. Poddal se příjemnému okamžiku, ale pak se od ní odtrhl. Usmála se na něj a chytila ho za ruku:
"Pojď, zavedu tě do kuchyně."
"A potom mě provedeš po hradu, abych se tu vyznal. Pak bych se mohl na chvíli jít vyspat, i když myslím, že dnes večer bude mít službu u paní Paresin."
"Strachoval se o tebe," řekla služka. "Tak, a jsme tady," usmála se na Marka a strčila do pootevřených dveří, z nichž se linula velmi příjemná vůně pečeného masa.
***
Mark ležel na měkké posteli a právě usínal. Slunce pomalu zapadalo za obzor, nebe však pomalu začaly zakrývat temné mraky. Blížilo se špatné počasí.
"Kde jsi?" vnímal otázku svého přítele.
Mark sebou škubl.
"Rayi!"
"Před několika minutami jsem se vylodil. Jsem asi tak dvacet kilometrů od města. Kde jsi? Jak to vypadá v dolech?"
"Zatím je to dobré, jsem domácím mazlíčkem Rapdanovy dcery."
"Ty sis vždycky uměl vybrat," rýpnul si Ray.
"Podstatné je to, že jsem měl možnost trochu se projít po hradu. Jsou tu místa, kam nesmějí ani vojáci. A to jsou místa, kam se potřebujeme podívat. Potřebuju se trochu vyspat..."
"Budu tam kolem půlnoci."
"Dobře."
Bylo kolem půlnoci, když se Mark vzbudil. Jeho výcvik v SDPP ho naučil tomuto umění. Vstal a oblékl si tmavé kalhoty a černou košili. Všechno našel večer předtím ve skříni zabudované ve stěně. Zřejmě to byly pozůstatky po minulých

otrocích.
Vyhlédl z otevřeného okna. Jeho pokoj se nacházel ve třetím patře paláce a měl výhled na moře a neuspořádané, dlouhé, nízké baráky, vesměs kasárna a ubytovny otroků. V ulicích bylo slyšet kroky strážných a doléhalo sem i šumění moře. Jinak bylo ticho a klid.
"Rayi," Mark se pokusil spojit se svým androidem.
"To je dost, že ses vzbudil," zněla posměšná odpověď. "Máš tři minuty zpoždění. Kde jsi?"
"Jsem v paláci, třetí patro, otevřené okno s výhledem na moře."
"Počkej chvíli, budu muset obejít kus města, nebude to trvat dlouho..."
Netrvalo.
Za několik minut se Ray znovu ozval:
"Dobře, už tě vidím."
Rayův zrak předčil jakýkoli tento orgán ve zvířecí říši na jakékoli planetě, kterou lidstvo znalo. Však si také technici v jedné z továren slečny Swensonové dali na jeho úpravách záležet.
Mark odstoupil od okna a usedl ke stolu, kde mu kterási ze služebných připravila lehké jídlo pro případ, že by v noci dostal hlad. Zakousl se do dobře prouzené ryby, která neměla kosti, ale jakési chrupavky, které dodávaly masu zvláštní pikantní chuť. Popíjel k tomu lehké víno a čekal, kdy se Ray objeví.
Lehké zašramocení okenního parapetu ho upozornilo na Rayovu přítomnost.

8. kapitola

Ozvalo se lehké zaškrábání na dveře, a než stačil Mark cokoli udělat, dveře se otevřely. Ray bleskurychle zmizel v přístěnku a Mark se jen usmál androidově rychlosti.
Do pokoje vešla služebná, která přinášela jídlo. Mark vstal a objal ji. Dívka se chvíli nechala laskat a líbat, ale pak se z jeho náručí vyvinula. Zvedla k němu trochu posmutnělé oči.
"Nemám štěstí," šeptla. "Chce tě paní, a hned!"
"Jak to?" usmál se na ni Mark. "Vždyť dnes měla mít Paresina..."
"Jenže ten jí nestačil a..."
"A jí se ještě nechce spát," doplnil Mark.
"Tak nějak," kývla smutně hlavou služebná. "Musíš si pospíšit, paní je netrpělivá."
"To se nedivím, když se jí nechce spát," zasmál se nahlas Mark a dívka se k němu přidala.
"Ale pospěš si," řekla, když se jí podařilo přemoct chichotání, které jí celou otřásalo a nebylo k zastavení.
"Dobře," usmál se na ni Mark. "Přines mi novou tuniku, já se zatím umyju."
Dívka kývla hlavou a zmizela za dveřmi.
Mark ze sebe shodil tuniku a začal se mýt. Mezitím instruoval Raye.
"Je potřeba, aby ses dostal do levého křídla paláce. Nejlepší bude, když to vezmeš venkem. Tady uvnitř je příliš mnoho stráží. A my zatím nepotřebujeme na sebe nějak příliš upozorňovat. Pro ausitum si mají přiletět asi za necelý měsíc. Do té doby..."
"Do té doby musíme mít všechno pod kontrolou," doplnil ho Ray. "A nebylo by lepší odletět na Neptunu a povolat lidi admirála Neumana?"
"Rayi, odkdypak za sebe necháváme řešit problémy Vesmírnou policii?"
"Jenže by to bylo jednodušší." Ray byl neoblomný.
"Ale mohli by vyplašit piráty, a jak bychom je potom dostali?" nedal se Mark.
"Dobře," souhlasil nakonec nepříliš ochotně android, který neměl rád, když se jeho pán dostával do prekérních situací.
V okamžiku, kdy služebná přišla zpátky, byl už Ray na cestě.
***
Slunce už stálo na obloze dost vysoko, když se Mark dopotácel do svého pokoje. Jen posilující prášky, které mu dal Ray, ho držely na nohách. Když padl na postel, mihla se mu hlavou myšlenka, jak asi dopadl Ray, ale na nic dalšího už pomyslet nestačil a usnul.
Stíny se dloužily, když se Mark probral z posilujícího spánku. Okno bylo otevřené a dovnitř proudil čerstvý vzduch. U něj seděl na židli Ray a nasával do sebe energii zapadajícího slunce. Mark se posadil a zamžoural napůl slepenýma očima:
"Co jsi zjistil?"
"Zatím v podstatě jen to, co jsme předpokládali. Je tam jakési primitivní řídicí koordinační středisko. Nicméně záběry, které jsem zahlédl ze zpracovatelského závodu, byly daleko zajímavější. Ten je vybavený nejmodernější technikou, stejnou, jakou má ve svých továrnách slečna Swensonová."
"Lokalizoval jsi ten závod?"
"Samozřejmě." Ray se málem urazil. "Je nedaleko vstupu do dolů."
"Měli bychom ho vyřadit z provozu. Pak by museli přerušit dolování," zamyslel se Mark.
"To bude jednodušší než zavalit doly. Sice bychom nějaké výbušniny našli, ale bylo by to komplikovanější," souhlasil Ray. "Ještě se trochu vyspi, vzbudím tě kolem třetí hodiny ráno. To bude nejvhodnější chvíle. Zpracovatelský závod sice jede kontinuálně, ale přece jen tam bude..."
"Jasně," přerušil ho Mark. "Ale teď si půjdu sehnat něco k jídlu, protože jinak umřu hlady. Ty tvoje prášky sice zahnaly únavu..."
"Můžu ti dát ještě nějaké posilující prášky a vitaminy," nabízel mu Ray.

"Jindy. Teď mám chuť na pořádný kus pečeného masa a čerstvou zeleninu."
Mark vyskočil z postele a za okamžik zmizel za dveřmi.
***
Lehký dotyk Marka vzbudil.
Ray byl již připravený na noční výpravu, měl na sobě tmavé kalhoty a černou košili. Stejné oblečení leželo složené na židli poblíž Markovy postele.
"Dokážeš slézt po zdi dolů?" Rayův hlas vyjadřoval obavy.
"Bez problémů," mávl rukou Mark, "zvlášť když mě budeš jistit."
Mark se přehoupl přes parapet a opatrně slaňoval po hladké kamenné zdi. Za pár okamžiků byl dole a trvalo jen asi dvacet vteřin, než vedle něj přistál i Ray. Oba muži se tiše propletli ztichlým městem a zamířili k ausitovému dolu. Cestou se zastavili u skrýše, kam Ray ukryl výstroj a výzbroj, kterou si přivezl s sebou.
Drželi se cesty, protože zdejší okolí bylo úplně bez rostlinstva, a tudíž stejně nebylo kde se schovat. Nicméně jejich úkol byl ulehčen nepřátelskými strážemi, které konaly svou službu víc než ledabyle. Všichni strážní byli zalezlí v malém baráčku nedaleko výrobního komplexu, kde hráli jakousi hazardní karetní hru. Měli sice otevřená okna, ale spíš kvůli tomu, aby se uvnitř alespoň trochu vyměnil vydýchaný vzduch, než aby dávali pozor na to, co se děje venku.
"Támhleten má můj opasek," šeptl Mark Rayovi, když nahlíželi oknem dovnitř.
"Zatím ho tady musíme nechat, ale já si ho označím," zašeptal Ray.
Sáhl do vaku, který sundal ze zad, a vytáhl odtud nevelkou krabičku. Z ní vyndal věc, kterou sice Mark neviděl, ale věděl moc dobře, co to je. Značkovač byla drobounká šipka, která se bezbolestně zasekla do kůže označeného člověka, a od té doby neměl šanci na únik. Ray podržel značkovač mezi ukazováčkem a palcem, zamířil a pak prudce hodil. Muž se podrbal ve vlasech, ale to na značkovač nemělo nejmenší vliv.
***
Zpracovatelský závod na ausitum se skládal ze čtyř nevelkých kovových domků, dlouhých asi patnáct metrů a širokých asi šest. Jejich výška nepřesahovala dva metry. Na střeše prvního z nich stála čtvercová anténa, která za dne získávala sluneční energii pro provoz závodu. Všechno bylo automatické, na celý provoz dohlížel jediný technik, který seděl ve velíně prvního domku.
Tyto informace zjistili oba muži během krátkého průzkumu.
"To mě udivuje, že tu nemají žádné ochranné roboty," vrtěl hlavou Mark.
"Měli je," ušklíbl se Ray, "ale včera po mém průzkumu se oba trochu porouchali. Jeden z nich napadl stráž, a proto je odvezli oba do paláce na opravu."
Speciální zápalné miny připevnili na místa, která zaručovala totální zničení závodu, ale přitom dávala naději, že vyšetřování, zvlášť pokud se povede zběžně, nedokáže jejich podíl na zapálení závodu. Zločinci si budou myslet, že k požáru došlo nešťastnou náhodou.
"A teď honem zpátky na hrad," zavelel Mark. "Kromě jiného mám už hlad a svoji práci jsme už tady udělali. Na ten ohňostroj se rád podívám z okna svého pokoje."
Ray na to neřekl ani slovo, ale okamžitě se vydal zpátky. Když ušli tak kilometr, ozval se:
"Měli bychom se zamyslet co dál."
"Nezapomeň, že i když tady je hlavní velitelství, tak u Charlungů je dalších několik darebáků."
"Čili všechno postupně," souhlasil Ray. "Nebudu se s tebou vracet do hradu, jen ti pomůžu zpátky nahoru do pokoje."
Noc uběhla rychle. Mark stál u okna a pozoroval první příznaky svítání. Na obloze pohasínaly poslední hvězdy a druhý z místních měsíců právě zašel za obrovský mrak. Mark otočil v ruce malou stříbřitou krabičku, na níž byly celkem tři červené knoflíky. Položil palec na prostřední z nich a zadíval se ven. Pak ho zlehka stiskl.
Chvíli se nedělo nic, ale vzápětí se nedaleko města objevila žlutá záře. Plameny vyšlehly vysoko a Markovi se zdálo, že zaslechl i nějaké výkřiky. Ale to si zřejmě jen namlouval, protože důl byl příliš daleko.
***
Do Markova pokoje vtrhl voják a uhodil rozespalého Marka klackem, kteroužto zbraň místní pohůnci používali na krocení neposlušných otroků. Byla to poslední věc, kterou udělal. Mark beze slova vyletěl z postele, vyrval mu klacek z ruky a překvapenému vojákovi ho přerazil o hlavu. Muž se zhroutil k zemi a z rozbitého temene mu crčela krev. V té chvíli však zasáhl další voják, tentokrát ozbrojený mečem, s nímž evidentně uměl docela dobře zacházet. Mark se nebránil, protože neměl čím. Voják zasunul meč do pochvy a zpoza opasku vytáhl obušek a několikrát jím Marka uhodil. Šermířský výcvik pomohl Stoneovi i tentokrát: dokázal rány odrazit nenápadně stranou, takže mu příliš neublížily. Vojáka to po chvíli přestalo bavit, byl přesvědčený, že muže potrestal dostatečně.
"Kliď se do kouta!" zavelel a Mark ho poslechl.
Muž se sklonil ke svému druhovi, který se právě v tom okamžiku pohnul a zasténal. Voják se rozhlédl po místnosti a pak zasunul obušek za opasek. Sebral ze stolu džbán se studenou vodou a chrstl ji na ležícího kamaráda. Ten se mátoživě snažil posadit. Krev se mu rozpíjela po mokré kůži, takže vypadal, jako kdyby ho někdo polil červenou barvou. Pak opět omdlel.
"Polož ho na postel," zavelel voják a Mark ho poslechl. "Máš štěstí, že se mu tolik nestalo," zašklebil se muž, "a taky že není mezi náma příliš oblíbený. Moc si o sobě myslel, a dokonce si dělal zuby na tvou paní, takže si na tobě chtěl zchladit žáhu, což se mu docela povedlo."
Teprve nyní si Mark uvědomil, že ho bolí hlava. Sáhl si na čelo a nahmatal tam velkou bouli, na pohmat byla velmi citlivá.
"Neměl mě včera porazit v kartách," zavrčel voják. "Odvedl jsi mu to za mě, a tak potvrdím, že si to udělal sám, když uklouzl na pohozeném kusu hadru u tvé postele. Pamatuj si to," podíval se na Marka chladnýma očima.

Mark se usmál:
"Na to se můžete spolehnout, pane."
Nechal se vyvést z pokoje. Na chodbě už stály řady otroků, kteří tu normálně posluhovali.
Vystrašené ženy a muži se tiskli ke stěně. Kolem procházeli vojáci a jen tak náhodně mlátili vyděšené otroky. Chodbou se rozléhal pláč a tiché kvílení.
Mark se rozhlédl a nikde neviděl Paresina. V té chvíli se zpoza rohu vyvalil proud dalších otroků. Mezi nimi se ploužil i Paresin, který okamžitě zamířil k Markovi.
"Co se děje?" zeptal se. "Mě vyhnali z Nersiných komnat, a kdyby tam nebyla, snad by mě i..."
"Na mne to jeden zkusil a teď leží v mé posteli s rozbitou hlavou," ušklíbl se Mark.
Paresin se zatvářil mírně zděšeně.
"Mám kliku," řekl tiše Mark, "druhý voják se s ním příliš nekamarádí, takže..."
"Ruka ruku myje," kývl Paresin.
V té chvíli se na chodbě objevil velitel vojáků, snědý Maresánec. Nastalo hrobové ticho.
"Všichni ven na nádvoří!" zařval a dav se poslušně vydal po schodech dolů.
Venku nahnali vojáci otroky do středu nádvoří a pak je, za mohutného řevu a mlácení klacky a obušky, srovnali do útvaru, který se poněkud podobal písmenu U, jehož zakulacený vrcholek směřoval k palácovému schodišti.
Slunce pálilo jako o život, na nebi se neobjevil ani jediný spásný mráček, o větru ani nemluvě.
Trvalo víc než půl hodiny, než se na schodech paláce objevil Rapdan a hned za ním Nersa. Jako třetí za nimi pochodoval viditelně nervózní velekněz Masúr.
"Demoktrisi," zavolal Rapdan na velitele vojáků.
Maresánec k němu došel a převzal z jeho rukou masivní černou krabičku. Pak se vydal k levému rameni otroky vytvořeného písmene U. Před každým z nich se na okamžik zastavil a zadíval se na malou obrazovku, kterou nyní Mark dobře rozeznal. Jak se mu ulevilo, že si v noci nevzal zpátky svůj ochranný opasek! Detektor, který držel Demoktris v ruce, hledal jakékoli elektronické zařízení. Mark nevěděl, jak citlivý přístroj to je, jestli by maskovací zařízení zvládlo i takovéto šetření. Maresánec obešel všechny otroky, a když se s kyselým obličejem otočil zpátky k Rapdanovi, ohromeně se zastavil.
Přejel totiž přístrojem přes skupinku svých vojáků a detektor zareagoval. Velitel zrudl a po chvilce, kdy se snažil popadnout dech, zařval:
"Rozestup na upažení!"
Vojáci strnuli a pak strojově vyplnili jeho rozkaz.
"Mají docela dobrý výcvik," uznale šeptl Paresin. "Takhle kdybychom to měli zařízené u dvora..."
Mark se na něj podíval s úsměvem:
"Od začátku jsem si myslel, že nemůžeš být bratrancem Sendak. Tvoje způsoby se hodí daleko spíš ke dvoru než do malé zapadlé vsi."
"Máš pravdu," řekl tiše Paresin, "teď už je to jedno, protože tu zůstaneme jako otroci, dokud nás budou potřebovat, ale mě vychovávali jako následníka trůnu."
"Tak ty jsi ten ztracený..." dovtípil se Mark.
Demoktris přecházel od jednoho vojáka k druhému, až se zastavil u toho, který okradl Marka o věci. Chvíli manipuloval s přístrojem a pak překvapeně vykřikl. V té chvíli už u něj stál i Rapdan.
"Kdes to vzal?" ječel Maresánec a prstem ukazoval na ochranný opasek, na němž měl muž zavěšený meč.
Muž mlčel a jen jeho vytřeštěné oči prozrazovaly, že neví, o čem je řeč.
"Myslím tím tohleto." Rapdan bodl prstem do nešťastníkova opasku.
"Já... já to nevím," koktal muž a jeho sinalost potvrzovala dokonalou konsternaci.
"No tak, vzpamatuj se," vmísila se do rozhovoru Nersa, která se k trojici přidala a položila vojákovi ruku na rameno.
"Co to je?" zeptal se tichounce Paresin Marka. "To je přece tvůj..."
"Šššššš..." zarazil ho Mark a stiskl mu pevně ruku.
Paresinovi bolest zkroutila tvář. Mark si ani neuvědomil, jakou silou ho zmáčkl.
"Ten opasek jsem vzal jednomu otrokovi..." vymáčkl ze sebe voják. Sundal si pás a podal ho Masúrovi.
Demoktris užuž chtěl vypnout přístroj, když ten ohlásil ještě jeden signál. Prohledali vojáka od hlavy až k patě, ale nic nenašli.
"Vezmu ho do laboratoře," prohlásil Masúr a popadl vojáka za ruku, jako kdyby se obával, že mu zmizí.
"Já ti říkala, že to musel být někdo z té poslední várky," štěkla Nersa.
"Ale nikdo tady nechybí," oponoval Rapdan. "A stráže potvrdily..."
"Stráže ti potvrdí, co budeš chtít..." Nersa se vztekala, až její krásná tvář skoro zfialověla.
"To máš pravdu," najednou ustoupil její otec. "Všichni se vrátí k normálním povinnostem, kromě těch z poslední várky. A ty si probereme jednoho po druhém."
"Paresine, musíme zmizet!" zavelel Mark. "Jakmile se dostanou k Zachitidovi, ten je s chutí na nás upozorní."
Mladík kývl, ale pak se podrbal za uchem.
"Kam zmizíme, když tady nikde není žádná skrýš?"
"Mám tu svého sluhu," ušklíbl se Mark, když už šli po schodech nahoru ke svým pokojům. "A ten má potřebné vybavení a taky loď."
***
Hradem se rojily zvěsti, jedna divočejší než druhá. Všichni však věděli, že vyhořel zpracovatelský závod. Nikdo už nešel do dolů, protože to bylo zbytečné. Čtrnáct mimozemšťanů, kteří vládli celému městu, v čele s Rapdanem horečně

pátralo po viníkovi nočního požáru.
Nersa si povolala Marka už odpoledne, což mu docela vyhovovalo, protože útěk byl možný jen v noci. Nyní nikoho stráže nepustily ven, ani z hradu, ani z města.
Mark ležel vedle ní a hladil její oblý bok. Nersa se na něj dívala napůl přivřenýma očima.
"Asi si tě vezmu s sebou na pevninu," řekla vláčně medovým hlasem. "Loď bude připravena dnes večer. Naložíme všechno vytěžené au... To tě ale nezajímá a vrátíme se k Charlungům."
Natáčela si dlouhé rusé vlasy na ukazováček. Mark si dával velký pozor, aby si nevšimla jeho zájmu o tyto informace.
"Paresina vezmeš s sebou taky?" zeptal se nakonec.
"Ne," zavrtěla hlavou, "ty mi postačíš. A možná že tě nakonec i propustím z otroctví. Ale to jenom když..." zavrněla pod jeho zkušenýma rukama.
Uplynula skoro hodina, než Marka odstrčila a řekla:
"Jdi si pro nějaké šaty. Ale nikomu ani slovo, jinak tady zůstaneš taky." Její úsměv v sobě skrýval tolik krutosti, že Markovi bylo jasné, že po jejich odjezdu nezůstane v přístavu jediný živý svědek.
***
Mark seděl na zakrvácené posteli, z níž zraněného vojáka odnesli již dávno. Nikdo se nenamáhal ji očistit.
"Rayi, slyšíš mě?"
"Samozřejmě, Marku," byla tu vzápětí odpověď.
"Dnes večer všichni zločinci odjedou zpátky k Charlungům. Kosmická loď přiletí zřejmě někam tam. Odtud odvezou všechno ausitum, které doposud vytěžili. Nicméně naším útokem jsme je dost vyplašili..."
"To se nedivím," odpověděl klidně Ray.
"Našli můj ochranný pás. Nedokázali však přijít nejen na to, čí je, ale ani co to je, protože při neopatrné manipulaci s ním zapracovala pojistka a velekněz Masúrovi vybuchl pod rukama."
"Aspoň jich je o jednoho méně," škodolibě poznamenal Ray.
"O tři," opravil ho Mark. "Zbylo jich jedenáct. Nicméně mám takový dojem, že se budou chtít zbavit všech nepohodlných svědků..."
"Okamžitě odtamtud zmiz!" Mark téměř slyšel, jak se Rayovi napětím změnil hlas.
Samozřejmě, že to byl nesmysl, při telepatickém spojení k tomu nemohlo dojít.
"Nersa mi slíbila, že mě vezme na loď. To je ideální způsob, jak zkontrolovat, aby někam ausitum nezašantročili."
"Dobře." Ray byl spokojený s plánem svého pána. "Zřejmě máš pravdu s likvidací svědků. Protože všechny otroky, včetně žen postupně odvádějí do dolů. Jsem skrytý nad městem, takže je můžu docela dobře sledovat."
"Ty se postaráš o to, aby se jim to nepovedlo."
"Jestli je chtějí dostat všechny do dolů, tak si myslím, že jenom zavalí vchod tak, aby nemohli ven, a zbytek za ně udělá čas. Není pravděpodobné, že by tady někdo hledal dřív než za několik týdnů, a to už budou všichni spolehlivě mrtví."
"Dej pozor na Paresina, je to dědic charlungského trůnu."
"Dobře," souhlasil Ray. "Dostanu je z dolů, jakmile odjedete, a dám ti vědět, jak to dopadlo. Paresina vezmu na svoji loď a budeme vás zpovzdáli sledovat. Kdyby se něco dělo, vylovím tě z vody."
Klaply dveře a dovnitř místnosti vběhl Paresin.
"Marku, chtějí nás odvést do dolů. Určitě nás tam chtějí pozabíjet. Měli bychom se vzbouřit. Je to naše jediná šance."
"Podle toho, co mi právě hlásil můj sluha, máš částečně pravdu. Lady Nersa mě požádala, abych ji doprovázel zpět na pevninu. Ty zařídíš zbytek tady. Je potřeba, aby všichni otroci vešli do dolu a schovali se co nejdál od vchodu. Nemohou udělat nic jiného než ho zavalit. Předpokládám, že se tímto způsobem zbaví i charlungských vojáků, které s sebou brát nebudou. Musíte je odzbrojit, aby nedošlo k nějakému zbytečnému masakru. Mrtvých už tady bylo dost. Pak počkáte, až vás Ray osvobodí. Ty půjdeš s ním na loď a budete nás sledovat. Bylo by dobré, aby tu zůstal někdo, kdo nepřipustí anarchii, s sebou vezmi tak pět lidí, jejichž věrností si můžeš být jistý."
Paresin se zamyslel a pak řekl:
"Když to půjde tak, jak jsi řekl, nechám tu jako místodržícího Carnala. Ten si s tím poradí. Já už půjdu," usmál se na Marka a zvedl ruku k obřadnému pozdravu. "Nechť tvé cesty jsou vždy správné," řekl slavnostně a zmizel za dveřmi.
***
Loď se pohupovala na dlouhých mořských vlnách a slunce pražilo, až její dřevo pukalo. Mark stál na zádi a díval na bílou zpěněnou brázdu, kterou za sebou loď zanechávala. Vypadal zamyšleně. Právě si totiž povídal s Rayem.
"Vyšlo to přesně tak, jak jsme předpokládali. Nebýt toho, že jsme je upozornili, bylo by obětí daleko víc. Takhle zahynulo jenom dvacet vojáků, kteří se nechtěli smířit se zradou svých chlebodárců, a také Zachitid, který nás chtěl ještě na poslední chvíli udat, protože si vzpomněl, kdo vlastnil onen ochranný opasek, ale nepovedlo se mu to. Zabili ho sami vojáci, protože si v té chvíli mysleli, že je chce napadnout. Paresin je tu na lodi se mnou a ještě dalších pět šlechticů z těch, které sem poslal Gisuredu za ‚odměnu' vzhledem k jejich nepříliš velké loajalitě k jeho vládě."
"Co navrhuješ?"
"Ideální by bylo potopit loď a tím bychom se zbavili všech..."
"Mají dostatek záchranných člunů a navíc by se ztratilo vytěžené ausitum. Je tu celkem jedenáct pirátů, když do toho počítáme i Nersu, a jsou ozbrojeni laserovými zbraněmi."
"Dalších pět, ale s neznámým vybavením, je v hlavním městě."
"Jakmile se dostaneme na pevninu, máme proti nim šanci. Na moři ne."
"Není už důvod, proč bys tam měl zůstávat. Taky je jen otázka času, kdy se tě budou chtít zbavit. Stejně je mi divné, že tě ještě nikdo nepodezřívá."
"Nersina mazlíčka!" Mark Stone se usmál. "Mám takové krytí, o jakém se mi dosud v mých akcích ani nesnilo. Nicméně

máš pravdu, moje přítomnost tady už není nezbytná. Pozítří bychom měli být na pevnině. Vyzvedneš mě z moře dnes v noci."
"Rád."

9. kapitola

"Jak to, že se vyhnuli přístavu, a přistáli v té zapadlé zátoce?" mudroval Paresin.
"Nechtěli, aby o jejich příjezdu někdo věděl." Mark se pootočil k Paresinovi, který ležel na hřebenu nevysokého kopce vedle něj.
Pozorovali vykládání lodi.
"Nicméně to nebyla okamžitá improvizace, protože by tu na ně nečekal vůz a charlungský obr," doplnil Ray.
Námořníci převezli zbylé piráty, jak jim Mark v duchu přezdíval, na pevninu a vyložili i jejich zavazadla. Těch bylo velmi málo, pár vaků a dvě tři dřevěné truhlice. Nejvíc se Rapdan a jeho dcera starali o nevelkou kovovou bedničku. Tu uložili do vozu za velké pozornosti ostatních.
Rapdan se rozloučil s kapitánem a celá skupina pirátů z pobřeží sledovala, jak loďka přistává u plachetnice a pak námořníci zvedají plachty. Plachetnice se na kotvě pootočila směrem na volné moře a teprve pak námořníci vytáhli kotvu.
Loď pomalu nabírala rychlost a táhlým obloukem se vzdalovala od pobřeží. Když se už ocitla nad hlubokou vodou, asi míli od pevniny, a Paresin se právě začal sunout zpět, že se vrátí k ostatním, ostře se zablesklo a za chvíli se přihnal rachot výbuchu. Loď se rozlétla na kusy a některé její hořící části vylétly vysoko k nebesům. Planoucí plachty se vznesly jako fénix, aby se po chvíli vrátily do moře jako šedivý popel, z něhož se však nový pták už nezrodí.
"Co to bylo?" vyjekl Paresin.
"Zbavili se svědků," konstatoval Mark Stone.
"Jsou opravdu důkladní," přikývl Ray a dodal: "Začínám mít obavy o hlavní město."
"Myslím si, že tam se nic nestane, protože nikdo z místních nic neví. Jen to, že se tu objevil nějaký velekněz. A pokud zničí vybavení v chrámu a odletí nenápadně, pak jsou v bezpečí..."
"Musíme je stejně zastavit dřív, než se tam dostanou," vybuchl Paresin.
"Mám nápad," zamyslel se Mark Stone, "je potřeba, abyste se vydali na průzkum. S tím těžkým vozem nemůžou jet příliš rychle. Máme tedy dost času..."
***
Z lesa vylétly tři šípy. Dva se zabodly do prsou charlungského obra, třetí zasáhl jednoho z pirátů, ale bylo to jen lehké zranění. Šíp mu roztrhl rukáv košile a škrábl ho na ruce, pak se zabodl do postranice vozu, na němž se pirát vezl.
"Tři muži a obr," zařval Rapdan a mávl rukou k lesu.
Poslechli ho. Muži neochotně a obr v poklidu. Jakmile se přiblížili ke stromům tvořícím řídkou hradbu, vylétly odtud další šípy. Muži na to byli připraveni a kryli se. Šípy neškodně prolétly vzduchem. Pak se v lese mihly jakési nejasné postavy, což bylo pro piráty pobídkou, aby se rozběhli za prchajícím nepřítelem. Obr je následoval.
Prchající kličkovali lesem, ale jejich pronásledovatelé se k nim přesto blížili.
"Roztáhněte se, aby nám neunikli," zařval korpulentní pirát, jemuž říkali Birsu. "A šetřte energií."
Občas prolétl vzduchem syčící paprsek laseru, piráti však zatím nikoho z prchajících netrefili. To jen zvyšovalo jejich vztek.
Vyběhli na nevelkou mýtinu, na níž stál vysoký osamělý strom. Prchající se rozdělili a oběhli ho dost velkým obloukem. Tím se jim piráti ještě víc přiblížili. Kvitovali to vítězoslavným řevem.
"Máme je!" ječel Birsu.
Další pirát se zastavil a pečlivě mířil na prchající postavu. Jak byl udýchaný, nebyl schopný zamířit přesně. Ruce se mu třásly. Přepnul proto z jednotlivého výboje na pásmový a přejel ústím zbraně mýtinu. Z lesa po jeho pravé ruce se v tom okamžiku ozval varovný výkřik. Všichni tři prchající skočili kupředu a zmizeli ve vysoké trávě. Syčící paprsek skosil několik keřů a zasekl se do mohutného stromu. Ozvalo se prudké zašumění a z dlouhých šlahounů, visících z mohutných větví, začaly na zem padat kulovité plody, které se do té chvíle v poklidu pohupovaly v mírném větru.
Za chvíli tři piráty obklopila zelená stěna podivných tvorů porostlých mechovitou kožešinou. Výboje bojových laserů je půlily jako přezrálé pomeranče a jasně modrá krev stříkala kolem. Bylo jich však moc, další stále přibývali a zaplňovali tak díry, které se v jejich řadách utvořily po jednotlivých výbojích.
Charlungský obr právě dorazil na mýtinu. Zastavil se, protože nevěděl, kde má zaútočit dřív. Z lesa na něj vyrazili tři muži ozbrojení meči. Rozpoutal se prudký boj. Obr máchal kolem sebe mohutným kyjem, ale své nepřátele nedokázal zasáhnout. Zato oni využívali své početní převahy a uštědřovali mu hluboké rány, z nichž vytékala bledě růžová krev. Utrpěné rány na něho neměly žádný viditelný vliv. Obr se bránil a jeho kyj svištěl se stále stejnou silou a razancí. Jedna z ran lehce škrtla o Paresinovo rameno. Mladík se vznesl do vzduchu a letěl dobrých patnáct metrů, než ho přijala do své náruče vysoká tráva. Toho okamžiku využil Ray a laser umístěný v jeho malíčku zaúřadoval. Tentokrát však jeho výkon na obra nestačil. Nicméně mu způsobil takové zranění, že ho pak už společnými silami Mark s Rayem dokázali zabít.
Když obr dopadl na zem, Mark se rozhlédl kolem a vykřikl:
"Rayi, pozor! Postarej se o Paresina!"
Mladík se právě pracně škrábal na nohy, když se k němu přiřítil Ray, přehodil si ho přes rameno a následoval prchajícího Marka. Zbylí lambakové už se k nim blížili. První tři nepřátele zlikvidovali a nyní se chystali na další. Skákali na svých masitých zadních končetinách blíž a blíž.

Ray se na kraji lesa ještě zastavil a slabým výbojem ze svého skoro vybitého laseru přibíhající lambaky zastavil. Chlupaté zubaté koule zaváhaly. Bylo jich už dost málo, většina z nich se začala vracet ke svému stromu. Těch zbylých pět neústupných zlikvidoval Mark, jakmile se odvážili do lesa.
"Náš včerejší útok byl úspěšný," konstatoval Mark, když procházeli opuštěným táborem pirátů.
"Možná až příliš," namítl Ray. "Zbyli už jenom dva, Rapdan a jeho dcera. Nechali tu vůz a použili koně. Teď už jim nemůžeme stačit."
"Nemůžeme," přikývl Ray, "ale na druhou stranu nejsme daleko od Sendačiny vesnice."
"Vždyť ji vojáci vybrali a celou vypálili," připomněl mu Paresin.
"Tomu nikdy nevěř," usmál se Mark. "Vojáci nikdy neznají všechny stezky a okolí. Možná by se jim to podařilo u města, ale u vesnice v lesích?"
"Jak daleko jsme od vesnice?" zeptal se Paresin.
Ray se na okamžik zamyslel.
"Pokud půjdeme rychle, tak jsme tam za dvě hodiny, ale vzhledem k terénu, který nás čeká, počítejme se čtyřmi."
"To bychom je mohli přece jenom ještě dohnat, než se dostanou do města."
"Pokud bude někdo ve vesnici a budou tam mít nějaké koně," zchladil jeho nadšení Ray.
***
Ray se procházel městem a sledoval život kolem. Všechno bylo normální, nic nenasvědčovalo tomu, že se něco děje. Jakmile se přiblížil večer, městský ruch pomalu utichal a zbožní lidé se začali shromažďovat u chrámu. Ray se mezi ně vmísil, ale pak si řekl, že je zcela zbytečné, aby poslouchal nějaké blábolení. Skryl se proto v jedné z bočních chodeb, kde našel prázdnou celu.
Rapdan i s dcerou se dostali do hlavního města dřív, než se jejich pronásledovatelům podařilo je dostihnout. Paresin to kvitoval skřípáním zubů.
"Paresine," obrátil se k mladíkovi Mark Stone, když seděli u malého ohníčku v hloubi lesa, dobrých šest kilometrů od hlavního města Charlungského království, "měli bychom si pohovořit o tom, co míníš podniknout. Předpokládám, že se nechceš vrátit do vesnice a skončit tam jako Carnalův nástupce."
"To opravdu nemám v úmyslu." Mladík zamyšleně šťoural dlouhým klacíkem v ohni. "I když... Možná by to nebyl až tak nejhorší osud..."
"Máš mezi svými bývalými poddanými někoho, komu můžeš plně důvěřovat, některého ze šlechticů, kteří by tě podpořili třeba vojensky?"
"To je vždycky těžká otázka." Mladík se zachmuřil. "Možná by se našli, ale já bych jim byl zavázán a mohli by ovlivňovat moje vládnutí. Ideální by bylo, kdyby se mi podařilo odstranit Gisuredua, pak by mi odpřisáhli věrnost všichni."
"To je potřeba ještě uvážit," souhlasil Mark. "Bude důležité, s čím přijde Ray z města."
"Já ho nenávidím," vybuchl Paresin najednou.
Pak, jako kdyby se zastyděl, sklonil hlavu.
"Nechal zavraždit mého otce," řekl tiše. "A to byl jeho nejlepším přítelem. Spolu vyrůstali, lovili, spolu válčili, otec mu důvěřoval jako sobě samému. Pak se ale objevil Masúr a Gisuredu mu úplně propadl..."
"To se stává," pokrčil rameny Mark.
"Zavraždil ho jako..." Paresinem cloumal vztek, až se zdálo, že se jím udusí.
***
"Zítra v noci zlikvidují vybavení chrámu a vyrazí do hor, kde mají připravenou přistávací plochu." Ray seděl u stolu v hostinském pokoji, který si na dnešní noc pronajal. "Budu je sledovat. Neměl by být problém, abyste mě dohnali. Jsou totiž přesvědčeni, že do města se ti nepřátelé, kteří zlikvidovali Rapdanovu skupinu, neodváží. Gisureduovi vojáci se hemží městem, ale nevědí, co mají hledat. Jen pátrají po případných nepřátelích státu. Pár nešťastníků chytili a zítra odpoledne má být veřejná poprava. Předpokládám, že hned poté, jakmile se setmí, vyrazí piráti pryč. Podle toho, co říkali, soudím, že míří dost daleko. Mluvili o jakési svaté hoře, ale nic přesnějšího nevím. Je jich tu celkem osm a mají k dispozici posledního charlungského obra. Zřejmě jsme se přepočítali, když jsme doufali, že už žádného nemají. Pokusím se přes den doplnit zásoby energie, ale zatím to nevypadá příliš dobře, protože počasí je značně nejisté."
"Dobře, Rayi, promluvím s Paresinem."
Mark otevřel oči a setkal se s pohledem Paresina, který se na něj upřeně díval přes skomírající ohníček. Další tři muži už spali opodál a dva byli na hlídce.
"Naši nepřátelé zítra v noci opustí město. Navždy."
"Opravdu jsi si tím jistý, rytíři Marku?"
"Jsem. Myslím, že by to mohla být ideální možnost, jak si to vyřídit s Gisureduem."
"Řekl ti to Ray?"
Mark se dlouze zadíval na Paresina a pak se zeptal:
"Jak jsi na to přišel?"
"Všiml jsem si, že spolu někdy mluvíte beze slov."
"Máš pravdu." Mark se poškrabal na bradě. "To se někdy stává mezi velmi blízkými lidmi."
"Jsem schopný dostat nás do hradu a je docela možné, že i do blízkosti Gisureduovy ložnice, pokud spí tam, kde spával můj otec. Jako dítě jsem hrad prolezl skrz naskrz." Paresin se usmál. "Moji vychovatelé mě nikdy nemohli najít, když jsem nechtěl. A já jsem dost často nechtěl."
Mark se ušklíbl, protože mu tyto věci byly velmi dobře známé.
"Dobře," kývl nakonec, "vyrazíme zítra večer, až Ray oznámí, že naši nepřátelé jsou z města pryč. Můžeme je

napadnout v přírodě, ale městské bojiště by pro ně bylo příliš velkou výhodou. Jejich zbraně jsou..."
"Já vím."
Skupinka sedmi lidí se proplétala uličkami města. Nevypadalo to, Že jdou spolu, ale přitom se od sebe nevzdalovali víc než na deset patnáct kroků. Nevšímavě míjeli pohostinně otevřené dveře hospod, nevnímali nabídky lehkých žen. Jak si Mark všiml, ty byly stejné jako všude v Galaxii, opotřebované a ošklivé.
Trvalo dlouho, než se Paresin, oblečený do dlouhého tmavého pláště, který se hodil do nepříjemného větru a lehkého poprchávání, zastavil u vysoké kamenné zdi obklopující královský hrad. Už bylo hodně po půlnoci.
Ostatní byli vybaveni podobně. Mark měl nový ochranný opasek, který mu Ray dal ze svých tajných zásob. Pod plášti měli obvyklé ošacení hradního služebnictva, jen Mark Stone a Paresin se mohli pyšnit uniformami obyčejných vojáků. Všechno jim připravil Ray v hostinci, než odešel z města.
Paresin došel k malému zchátralému domku, přilepenému těsně k hradbám, strčil do polorozpadlých dveří a ty se s táhlým zaskřípáním dlouho nenamazaných pantů otevřely. Muži vešli do velké místnosti, která zabírala celé přízemí. Válely se tu rozbité židle, kdosi rozmlátil i starý stůl. Paresin došel k špinavé zdi a chvíli ji osahával. Najednou se ozvalo tiché cvaknutí a ve zdi vznikla škvíra. Paresin zatlačil, kus zdi se pootočil a škvíra se rozšířila. Nahlédl do tmy za ní a spokojeně ušklíbl.
"Tudy se dalo krásně zmizet do města, když bylo potřeba," komentoval vzniklý průchod. "Nyní se ocitneme v podobném baráčku. V něm bydlívaly pradleny, ale teď je to tady zpustlé. Navrhuji, abychom tu nechali pláště."
"Dál půjdu jenom já," řekl Mark Stone, "Paresin a Rendas. Ostatní budete čekat tady. Budete chránit ústupovou cestu, kdyby něco nevyšlo."
"Rendas je nejlepší vrhač nožů z nás všech," odsouhlasil Paresin Markovu volbu.
Opatrně vyšli z domku a pak už zcela samozřejmě pochodovali po písčité cestičce ke hradu. Dovnitř vešli malou brankou pro služebnictvo. Vystoupili po krátkých schodech na chodbu, z níž se větvily další, již užší chodbičky.
"Tady bývaly hradní prádelny a o kousek dál kuchyně. Předpokládám, že to tak i zůstalo. Možná že tu je i služebnictvo, které by mě mohlo poznat."
"Stáhni si klobouk do čela a nepozná tě nikdo," poradil mu Mark.
Vpředu šel nyní Rendas, kterého nenápadně navigoval Paresin. Propletli se několika chodbami, vyšli po dvojích schodech. Stále ještě měli štěstí, protože ve ztichlém hradu nikoho nepotkali.
"Připravte se," upozornil je tiše Paresin. "Tady už musí být stráže. Stávaly tu za mého děda i otce, takže si myslím, že tu budou i nyní."
"Rendas jde první," kývl Mark, "za ním jdu já a poslední půjdeš ty. V případě potíží se Rendas stáhne a jednat budu já."
Vyšli z úzké spojovací chodbičky na chodbu, která byla nejen vyzdobena erby, obrazy a gobelíny, ale lemovalo ji i značné množství vysokých dveří. Na zemi ležel dlouhatánský tmavozelený koberec. Byl tu dostatek světla, protože každých pár kroků stál na zemi vysoký dvouramenný svícen s dvěma masivními hořícími svícemi.
Před jedněmi dveřmi vartovali dva vojáci. Opírali se o krátká kopí a vypadali, jako kdyby podřimovali.
"To jsem si nemyslel, že to bude tak jednoduché," šeptl Paresin.
"Ještě nejsme uvnitř," varoval ho Mark.
Vojáci zaregistrovali blížící se trojici a okamžitě se probrali.
"Co tu děláte?" zeptal se jeden z nich tiše, ale výhružně.
"Posílají nás, abychom vás vystřídali," řekl ležérně Mark.
Voják, který byl blíž, sklonil kopí do útočné polohy a sykl:
"Neznám vás. Zůstaňte stát, kde jste. Jestli se pohnete, vyhlásím poplach."
Mark rozhodil rukama:
"Mně je to jedno. Já jsem se sem nehrnul. Jsme tu noví, proto nám museli dát s sebou sluhu..."
Vojáci se soustředili na Marka, takže si nevšimli kradmého pohybu, kterým Rendas vytáhl z opasku dvě ostře nabroušené dýky. Vylétly do vzduchu skoro společně a zabodly se oběma vojákům do krků. Ti se zhroutili k zemi a jen tiše chrčeli. Mark přiskočil, ale jeho zásahu už nebylo zapotřebí, protože oba muži byli mrtvi.
"Dobrá práce, Rendasi," řekl tiše Paresin.
Přistoupili k mrtvým mužům. Z jednoho stáhli plášť, který si na sebe navlékl Rendas. Popadl kopí a postavil se ke dveřím, na první pohled vypadal jako strážný. Nicméně při podrobnější prohlídce by jeho přestrojení neobstálo. V té chvíli dveře lehýnce vrzly a otevřely se. Vykoukla z nich rozespalá dívčí tvář.
"Děje se něco?" zeptala se Marka, který stál nejblíž.
Pak sklouzla pohledem na mrtvého muže, který ležel na podlaze a okamžitě zbledla. Pootevřela ústa. Než ze sebe stačila vyloudit jakýkoli zvuk, přiskočil Paresin a přikryl jí je. Pár okamžiků sebou házela, ale pak ochabla a zůstala viset v Paresinových rukách jako hadrová panna.
V té chvíli už byl Mark Stone v místnosti. Byl to typický předpokoj. Zřejmě tu nocovala jen ona dívka, kterou Paresin právě vtáhl dovnitř. Kromě stolu, dvou židlí a svícnu s třemi svíčkami tu nebylo nic. Přes jednu židli byl přehozený lehký plášť, kterým se dívka zřejmě chránila před nočním chladem. Nyní ho Paresin roztrhl a dívku spoutal. Nezapomněl ani na roubík, kdyby se náhodou probrala. Potom, společně s Markem, zatáhli dovnitř obě mrtvoly. Mezitím Rendas setřel kalužkrve kazajkou jedné z nich a hodil ji do předpokoje.
Tiše za sebou zavřeli dveře.
Paresin tasil meč a zamířil ke dveřím do ložnice. Otevřel je a za nimi stál Gisuredu. V jeho vyzáblé tváři se zračila úleva. I Paresinovi se ulevilo. I když nenáviděl vraha svého otce až za hrob, nebyl si jistý tím, že by ho dokázal zavraždit ve spánku. Gisuredu však v ruce držel meč a nevypadal, že by se chtěl vzdát trůnu nebo života jen tak lehce.

"Konečně jsi přišel, ty spratku! Čekal jsem tě už dávno, když se mi nepodařilo zbavit se tě společně s tvým otcem!" vyrazil ze sebe a jeho oči metaly blesky. Na rtech se mu objevila bílá pěna.
"Zdržuje," poznamenal do rozvíjejícího se Gisureduova monologu Mark Stone. "Zřejmě povolal posily. Pokud si to s ním chceš vyřídit, měl by sis pospíšit."
Než to stačil dořící, Paresin zaútočil. Meče se srazily s ostrým zařinčením. Výpady střídaly obranu. Paresin utržil první ránu, když Gisureduův meč sklouzl po jeho čepeli. Hrot zbraně mu přejel po levé klíční kosti a zanechal za sebou krvavý šrám. Paresin však zatlačoval krále dál do ložnice. Vnější dveře se otevřely a dovnitř vklouzl Rendas. "Spěchají sem stráže. Je jich možná deset dvanáct. Neměl jsem čas je spočítat, ale protože mají meče připravené k boji..."
"Povolal je Gisuredu. Ale my máme výhodu, protože dovnitř můžou jenom těmito dveřmi a ty se dají ubránit." Mark přistrčil ke dveřím těžký stůl a tím je zabarikádoval. "Ustup kousek dozadu a dávej pozor, kdyby se pokusili o nějakou zákeřnost. Ty s meči si vezmu na starost já."
To už první rány začaly dopadat na zavřené dveře. Silně se otřásaly, ale zatím držely. Mark v té chvíli pohlédl na Paresina. Gisuredu už krvácel z několika ran, ale Mark nedokázal odhadnout, nakolik jsou vážné. Bylo však jasné, že Paresin má převahu, že jeho přání vyřídit si účty s otcovým vrahem se splní.
Dveře se s praskotem vylomily a několik rukou se pokoušelo odstrčit překážející stůl. To trvalo jen chvilku, než se do vzniklého otvoru vecpali hned tři vojáci. Měli však tak málo místa, že si navzájem překáželi. Markův meč měl s nimi lehkou práci. Zvlášť když stačilo pár zranění, která vyřadila útočníky z boje. Když takto zlikvidoval asi osm vojáků, ozval se z královské ložnice srdcervoucí výkřik a chroptivé zabublání. Za okamžik se odtud vynořil Paresin a v ruce natažené před sebou nesl Gisureduovu hlavu.
"Královrah je mrtev!" vykřikl nadšeně a vůbec mu nevadilo, že mu po rozseknuté hrudi stékají stružky krve.
"To je Paresin, syn Pardinův," vykřikl nevěřícně jeden z vojáků, kteří ještě před okamžikem bojovali s Markem Stonem na život a na smrt.
"To je Paresin," přidali se další a chodbou, která se nyní plnila dalšími a dalšími vojáky, se neslo Paresinovo jméno.
"Jsi náš král," vykřikl ten, který prince poznal jako první.
Paresin stále ještě stál, jednou nohou nakročený kupředu, a uťatou hlavu třímal před sebou. Nevidoucí, mrtvé Gisureduovy oči nyní zíraly na vojáky, jak provolávají slávu novému králi.
Byl to právě ten rozhodující okamžik, na němž záviselo, jestli je vojáci rozdupou, nebo vyzdvihnou na ramena. Naštěstí si onen první voják, který Paresina poznal, uvědomil, že král je mrtev.
"Ať žije král Paresin," zařval a odhodil meč, aby s několika dalšími mohl vzít nového krále na ramena.
Rendas se k nim s radostí přidal. Mark se stáhl a z pozadí sledoval, co se bude dít.
Opřel se o zavřené okno a telepaticky referoval Rayovi o vývoji situace. Teprve potom zamířil k vyděšené dívce, která se už dávno probrala k vědomí a nyní s vyděšenýma očima sledovala, jak se k ní blíží s nožem v ruce. Když jí vyndal roubík z úst a přeřízl pouta, úlevou opět omdlela.
***
Mark vyjel z města až po poledni. Během noci a dopoledne pomáhal Paresinovi zorganizovat převzetí moci. Nabízenou setninu vojska velmi rozhodně odmítl. Zato si vzal tři koně a zásoby jídla. Podle Raye směřovali uprchlíci k horám a cesta by mohla trvat víc než čtyři pět dní. Pokračovali v cestě v poklidu, protože dosud nevěděli o Gisureduově smrti.

10. kapitola

"To jsem rád, že jsem tě nakonec dostihl," řekl Mark Stone spokojeně, když slézal z koně.
Protáhl se, až mu křuplo v zádech. Ray seděl opřený o mohutný strom a před ním plápolal malý ohníček, na němž se peklo jakési maso. Slunce pomalu zapadalo za lesní velikány, které obklopovaly malou mýtinku, kde Ray rozbil svůj tábor. Androidův kůň, uvázaný dobrých třicet kroků od ohně, spokojeně okusoval zbytky jakési mršiny.
"To je pro mě?" nasál Mark do nosu libou vůni.
Ray jenom přikývl.
"Už to bude hotové," řekl po chvíli.
Vstal a z vaku nákladního koně, kterého s sebou přivedl Mark, neomylně vytáhl zabalené placky.
Mark s chutí odpočíval, protože cesta toho dne byla opravdu namáhavá. Stezka začala stoupat do hor a její kamenitý povrch koním ani jezdci postup neulehčoval.
Než se zakousl do šťavnaté pečínky, zeptal se Raye:
"Je něco nového?"
"Je," kývl android. "Jsou velmi nervózní. Nějakým způsobem se dozvěděli, že jejich spojenec Gisuredu je po smrti. To je první problém, i když tohle by jim zas tolik nevadilo, ale mají nějaké problémy s odvozem..."
"Jak to myslíš?" Mark si utřel mastná ústa do rukávu.
"Nevím nic přesného, ale zaslechl jsem, jak se bavila ta dívka..."
"Nersa," doplnil Mark Stone.
"Mluvila s jedním z těch mužů a on jí říkal, že loď má zpoždění. Prý nastaly nějaké problémy..."
"Že by muži admirála Neumana jednou zasáhli včas?" napadlo Marka. "Kdy ses tohle dozvěděl?"
"Dneska, když se zastavili na oběd a strašlivě se pohádali."
"A důvod?"
"Právě ty problémy. Má pro ně přiletět Kramble."
"Ten? Já myslel, že ho pověsili na Ranionu IX, protože i na ně už toho bylo moc."
"Zřejmě se z toho nějak vykroutil," pokrčil Ray rameny v dokonale lidském gestu.

"Dobře," zamyslel se Mark. "Musíme přivolat modul, abychom byli připraveni, kdyby nám unikli."
***
"Dnes v noci se musíme dostat do těch jeskyní, kde zmizeli, za každou cenu," vrčel dopáleně Mark.
Už třetí den se snažili získat nové informace, ale nešlo to. Dočasný úkryt Rapdana a jeho společníků chránilo dokonalé zařízení, které museli dostat přímo ze Země. Osm supermoderních bojových robotů monitorovalo okolí tak důmyslně, že nebyla ta nejmenší šance proniknout do podzemního komplexu nepozorovaně. Navíc jim zcela pravidelně vypomáhal poslední charlungský obr, a to byla další nezanedbatelná překážka.
Jeskynní úkryt si evidentně upravili podle svých představ, protože z něj vycházeli ven jen málokdy. Vchod tvořil velký otvor, zřejmě vstup do rozsáhlého podzemního komplexu. Chránila ho energetická clona, která byla vidět hlavně v noci, kdy zářila jemným vibrujícím modrým světlem.
Ray seděl na skalnatém výběžku nad hlubokým údolím, které se zařezávalo do úbočí hory, hluboce zamyšlený a vůbec nevnímal rozzuřeného Marka. To se stávalo zřídkakdy. Mark za ním pobíhal po malém palouku jako lev v kleci. Kdyby Ray otočil hlavu úplně doprava, mohl by vidět občasný záblesk "prasátka", které se odráželo od brnění hlídkujících robotů chránících Rapdanovy lidi.
Slunce se opíralo do obnažených Rayových receptorů a android využíval každého paprsku, aby doplnil své zásoby energie.
"Dnes v noci se pokusíme dostat k jejich informacím," souhlasil Ray, "a trochu jim znepříjemnit život. Bude to poněkud náročnější, ale už vím, jak na to."
Mark se zastavil a jeho šedé oči, nad nimiž trčela neposlušná hnědá kštice, zazářily.
"Povídej!"
"Máš ještě ten diagnostický aparátek?" zeptal se Ray.
Mark beze slova došel k tábořišti, chvíli se hrabal v koženém vaku a pak vítězoslavně vytáhl nevelkou černou krabičku, na jejíž horní straně byl displej a pod ním asi patnáct drobounkých tlačítek.
Podal aparát Rayovi, kterému se na obvykle mírně strnulé tváři objevil široký úsměv.
"Použil jsi ho?" zeptal se.
Android kývl hlavou na souhlas.
"Královna čeká syna a vypadá to na silné, zdravé dítě."
"Dostala od tebe léky na pročištění organismu," pochopil Mark situaci a vůbec se nedivil, když android znovu přikývl.
***
Oba muži se vydali ze svého tábořiště těsně po poledni a táhlým obloukem obcházeli mohutný skalnatý masiv, v němž našla útočiště Rapdanova skupina.
Slezli do hlubokého údolí, kterým protékala prudká horská říčka. Její zpěněné vody přeskakovaly z kamene na kámen a přesně tak se pohybovali i oba muži. Překonávali vodopády, brodili se tůněmi.
Teď se plně projevily Rayovy schopnosti, když využíval své ho antigravitačního modulu a pomáhal tak Markovi zdolat jinak neprůchodná místa. Šplhali po vlhkých skalách a Mark si byl jistý, že i při svém tréninku by mnohé sám nepřekonal. Přestože byl silný a obratný a tělo měl samý sval, k večeru už věděl o každém z nich, jak ho bolely.
Opustili koryto říčky a začali šplhat vzhůru. Jejich cesta nevedla přímo, klikatila se, jak se vyhýbali převisům a uvolněným kamenům, které každou chvíli hrozily zřícením.
Na vrcholek se dostali přesně tak, jak si to Ray vypočítal, v podvečer. Na trávou zarostlém paloučku, chráněném jak před zvědavýma očima, tak před nepřízní počasí, se na dvě hodiny utábořili. Mark se s povzdechem natáhl do hebké vysoké trávy a zády se opřel o prohřátou skálu. Ray vytáhl z vaku jídlo a také krabičku s tabletami. Dvě, jasně modré, podal Markovi a ten je zapil vodou z kožené čutory, kterou si nesl na boku.
Vodu si do ní nabral, když opouštěli koryto říčky. Nebyla teď už tak strašlivě ledová, dala se pít. Potom se pustil do jídla. Ray mezitím využíval poslední paprsky zapadajícího slunce, aby doplnil vydanou energii.
Po jídle se Mark opět natáhl do trávy, vystavil tvář teplým slunečním paprskům a okamžitě usnul. Byla to jedna z vlastností, kterou mu všichni jeho známí záviděli. Dokázal usnout kdykoli a kdekoli.
***
Oba měsíce zapadly a nastala poměrně hustá tma, již prozařovaly jen tisíce hvězd na noční obloze.
"Myslíš si, že to bude..."
"Ale ano, Marku. Podle mapy, kterou jsem si nazvětšoval, je k anténám již prakticky jen rovina. Jsme na vrcholku hory."
Mark jen nevěřícně odfrkl, ale nepřestal si protahovat svaly speciálními strečinkovými cviky, které se naučil kdysi dávno v šermířské škole.
***
Opatrně se vydali na cestu. Ray šel první, jeho receptorům vyhovovala i tak nízká úroveň světelných podmínek.
Cesta po skalnatém povrchu hory jim trvala už dobré tři hodiny, když se před nimi vynořila velká, černá, čtvercová masa nadsvětelné antény.
Zastavili se a Ray začal propátrávat okolí a hledat případné zabezpečovací systémy.
"Jsou tu celkem tři snímače," telepaticky oznámil Markovi. "Zatím jsme ještě mimo jejich dosah, ale opatrnosti nezbývá. Podle toho, jak jsou rozmístěné, je jasné, že ty dva," ukázal Markovi snímače, takže ten je nyní dokázal také rozeznat, "jsou propojené. Třetí je samostatný. Ten vypnu sám a na ty dva musíme jít oba najednou."
"Myslíš, že tvůj falešný hlásič bude fungovat?"
"Vycházím z toho, že jejich bojoví roboti jsou nejmodernější konstrukce, a tudíž jejich ostatní vybavení také nebude zastaralé, protože jinak by mohly nastat problémy. Navíc, koho by napadlo, že někdo bude mít zájem o anténu..."

Ray zmizel Markovi z dohledu a dobrých dvacet minut bylo ticho, které rušil jen vítr, hvízdající na ostrých hranách skal. Pak se androidova postava nehlučně vynořila vedle Marka a spokojený hlas se mu ozval v hlavě:
"Je to tak, jak jsem přepokládal. Snímače ZR-1956..."
"To je loňský model," pomyslel si Mark.
"Přesně tak. Takže můj plán bude fungovat. Ten pravý je tvůj. Musíme to přesně načasovat, protože jen tak bude všechno v pořádku..."
"Já vím, Rayi."
Vyrazili. Mark se plazil, jak nejrychleji uměl, ale v tak obtížném terénu plném drobných kamínků to příliš rychle nešlo. Navíc musel před sebou tlačit čtvercový odrážeč, který Ray vyrobil z hliníkové fólie, aby ho snímač nedokázal odhalit. Přesto se na místo dostal jen o chvíli později než Ray, což ho potěšilo.
Připravil si hlásič a čekal.
"Jsem připravený," hlásil android, který žádný odrážeč nepotřeboval, neboť jeho tělo v této chvíli nevyzařovalo žádnou tepelnou energii. "Teď!"
Mark vysunul zpoza odrážeče ruce s drátky a připojil je na snímač. Od této chvíle mohly kolem snímače bloumat stáda mamutů a ten by dolů do velína stejně hlásil, že je všechno v pohodě.
Mark spokojeně sbalil fólii a přešel k anténě, kde už Ray připojoval cosi, co původně bylo diagnostickým přístrojem. Ležel na břiše a oči měl přilepené k malé obrazovce přístroje. Mark na ní nic neviděl, ale Ray zřejmě ano. Jeho levá ruka se míhala po tlačítkách jako blesk. Po chvíli zvedl hlavu:
"Budeme muset ještě chvíli počkat. Momentálně je někdo u počítače a mohl by si všimnout, že se mu přehrabuju v paměti."
Mark se vrátil do závětří a opřel se o skalní stěnu, stále ještě vyzařující teplo, které naakumulovala přes den. Spokojeně usnul.
Probral se v okamžiku, kdy se tichá postava jeho osobního androida zastavila u jeho natažených nohou.
"Můžeme jít dolů."
"Co ses dozvěděl?"
"Mám kompletní záznam paměti jejich počítače. To se admirál Neuman bude divit."
"Tak nezdržuj!" Mark už byl netrpělivý.
"Celou tuhle akci naplánoval Rapdan, který je geolog, a zřejmě dobrý geolog. Navíc měl štěstí, že tu byl s nějakou soukromou společností, která tu tajně dělala výzkumy. Povedlo se mu utajit nález žíly, a když se vrátil na Zem, obrátil se na..."
"Ranesse," vyhrkl Mark jméno největšího konkurenta slečny Swensonové.
"Přesně tak." v Rayově lehce kovovém hlasu bylo slyšet uspokojení. "Teď máme čtrnáct dní čas, protože Kramblova loď se dostala do gravitačního víru a je těžce poškozená. Musel se vrátit na základnu, aby ji opravil."
"To se mi hodí," kývl hlavou Mark Stone. "Zůstaneš tady a budeš je pozorovat, aby nám neunikli, a já se postarám o zbytek."
***
"Myslíš si, že je to rozumné?" Paresinův hlas byl plný pochybností. "Naše království válčila již za mých předků a nepřátelství nikdy úplně neutichlo."
"A za tvého otce tomu bylo jak?"
"Vcelku, až na nějaké pohraniční potyčky, víceméně klid. Obchodovalo se..."
"Vidíš," usmál se Mark, "a to by mohlo začít znovu."
"Nevím, jak se ti podařilo mě dostat do Berkisova království. Stále to nemůžu pochopit..."
"To je jednoduché, máš víc rozumu než kterýkoli král před tebou. Tvoji vlastní lenní páni ti budou dělat víc problémů, než je zdrávo. A jestli budeš mít za sebou tak silného spojence, jako je Berkis, tak se ti bude vládnout jednodušeji. To už jsme si vysvětlili. Navíc tvůj doprovod čeká na hranici, aby ses sem mohl vrátit se vší parádou, až všechno připravíme."
"Asi máš pravdu. Ale myslíš si, že na to Berkis přistoupí?"
"Jsem o tom přesvědčený," ušklíbl se Mark. "Vzhledem k tomu, že jsem jeho zplnomocněný vyslanec pro Charlungské království..."
"Opravdu?" Paresinův hlas nepostrádal jisté tóny paniky. "Tos mi neřekl!"
"Brzy zmizím z vašeho světa, a tak chci, aby tady zavládl klid a mír. Navíc si myslím, že by ses měl oženit."
"Opravdu?" Paresinův hlas nyní už prozrazoval totální paniku. Charlungský král zatáhl za uzdu svého koně tak energicky, až se zvíře postavilo na zadní. Mark se na něj s úsměvem podíval.
"Myslím si, že kdyby sis vzal Berkisovu dceru, tak tě tchán..."
Paresin obrátil oči v sloup a rozesmál se. V jeho smíchu však zaznívaly tóny hysterie.
"Ty bys byl ideální dohazovačka," vyrážel ze sebe mezi výbuchy smíchu.
"Jediný problém bude, jestli tě Karnala bude chtít."
"Počkej," zarazil ho Paresin. "Jak víš, že ji bude chtít provdat?"
"To je celkem jednoduché. Je ve věku, kdy by se provdat měla. Jsi zdaleka nejlepší partie, jakou může sehnat. Berkis se jí rád zbaví, protože jeho ženě se konečně narodí následník trůnu. Takže suma sumárum, všechno hraje pro tebe."
"Já jsem ji ještě neviděl...," zarazil se Paresin.
"Nóóó," protáhl to slůvko Mark, "ukázat předem bych ti ji mohl, ale na druhou stranu, to bys přišel o překvapení. Taková politická svatba..."
"Já vím," zamyšleně řekl Paresin.

"Kromě toho, jestli z toho nic nebude, neprozradím tě a alespoň poznáš svého budoucího nepřítele. Stejně si myslím, že nejlepší..."
"Raději nemysli," odsekl Paresin a vztekle pobídl svého koně. "Nejhorší na tom je, že máš zřejmě pravdu."
***
"Marku, ona je krásná a já si ji vezmu, i kdyby mi ji Berkis nechtěl dát."
Paresinovy oči byl plné touhy. "Vždyť jsem to tak domluvil," namítl Mark Stone.
"Ale oni nevědí, že jsem nový charlungský král."
"To by ani nebylo vhodné," upozornil ho Mark, "natolik zase Berkisovi nevěřím, že by nevyužil příležitosti, jak oslabit svého souseda. Kdybys zemřel, pak by ve tvém království vypukly rozbroje a Berkis by se mohl..."
"Já vím," mírně zesmutněl Paresin.
"Dnes u večeře jsi z ní nespustil oči. Je krásná," souhlasil Mark, "ale taky pěkně divoká. Sama jezdí na lov..."
"To mi nevadí. Budeme jezdit spolu."
"Ale s tou pozorností to nepřeháněj. Mohli by tě začít podezřívat."
"Dobře," neochotně souhlasil Paresin.
V noci vrzly dveře Markova pokoje a dovnitř vklouzla dívčí postava. Mark dělal, že spí, ale když vedle něj ulehla, už to dál předstírat nemohl. Zvlášť když se o něj opřela svými hebkými ňadry a přitiskla horkým klínem. Objal ji a stiskl tak, že slabounce zaúpěla. Převrátil ji na záda a začal líbat...
Uplynula větší část noci, než se oba vyčerpali a Karnaliny dlouhé plavé vlasy zůstaly rozprostřené na Markově svalnatém hrudníku.
"Ty si mě nechceš vzít?" zavrněla mazlivě, ale bylo v tom slyšet bojovný podtón.
"Jak by si mohl vzít chudý rytíř královskou dceru?" usmál se Mark.
"Neuhýbej," zavrčela. "Kdybys chtěl, tak tě otec jmenuje následníkem trůnu. Po tom, co jsi..."
"Tvé matce se narodí syn," přerušil ji Mark, "a to bude pravý následník trůnu. Navíc já budu muset odjet a asi se už nikdy nevrátím."
"Daleko?" šeptla vyvedená z míry.
"Dál, než si myslíš. A kromě toho, nepřítel ještě není poražený. Nejsou to Charlungové... Jen utekli do hor a já musím..."
"Nemusíš," odpověděla s typicky ženskou logikou. "Už jsi toho udělal dost!"
"Musím," oponoval Mark a pohladil ji po zádech.
Jeho ruka sjela až na příjemně vypouklou oblinu zadečku. Slastně zavzdychala.
"Já si nechci vzít nějakého Charlunga," začala znovu. "Proč bych si měla..."
"Protože jsi princezna," uťal její stížnosti Mark.
"Kdyby aspoň vypadal k světu," zabědovala. "Viděl jsi ho? Co když bude šereda..."
"Myslím, že se ti bude líbit," usmíval se do tmy Mark. "Zítra vyrazíme na hranice, kde čeká král a jeho doprovod."
"V tom případě musím využít zbytku noci, abych se na kralování dobře připravila," přitiskla se k němu rozpáleným tělem.
Mark se ani trochu nebránil jejímu útoku, ba naopak, vycházel mu co nejvíc vstříc.
***
"Jak se ti líbila svatba, Karnalo?" sklonil se k otevřenému kočáru ze svého koně Mark.
"Já tě zabiju," zasyčela Karnala a její modré oči ztmavly jako moře před bouří. "Jediná tvoje klika je, že jsi splnil, co jsi slíbil. Paresin se mi líbí. Ale kdybych věděla už doma, že tvůj průvodce je charlungský král..."
"Tak bych přišel o několik nádherných nocí," zašeptal Mark, aby to neslyšel nikdo z doprovodu, který se ostatně poslušně vzdálil z doslechu, když se začali bavit, "a to jsem vůbec nechtěl."
"Jak se teď mám..."
"Karnalo," zvážněl Mark, "já jsem nelhal. Neříkej to dneska Paresinovi, ale zítra tady už nebudu a navždy zmizím z vašeho života. Nechci se s ním loučit, přemlouval by mě... A to je zbytečné. Mám ještě práci, kvůli které jsem sem přišel. A nikdy se už nevrátím. Chci, abys na mě měla jen ty nejhezčí vzpomínky, takové, jaké zůstanou mně."
Karnala se na něj mlčky chvíli dívala a pak se v jejích modrých očích objevily krůpěje slz.
"To jsem nechtěl," řekl Mark, "ale s tebou jsem se rozloučit musel."
Sklonil se k ní a políbil jí ruku, kterou k němu vztáhla. Pak pobídl koně.
***
Byl už podvečer, když se Mark dostal na dohled vesnice. Vypadala daleko hůř než kdysi. Místo padesáti domů jich tu stálo sotva dvacet. A nebyly to výstavné roubené chalupy, ale prosté sruby. Vojáci při nájezdu odvedli dobrou práci a zůstalo po nich jen holé spáleniště.
Nicméně vesnice žila a to Marka potěšilo.
Když pobíhající děti zahlédly jezdce, s vyděšeným křikem se vrhly do lesa a ženy zmizely v chalupách. Z jedné z nich se vynořil Carnal a vydal se jezdci vstříc. Když poznal Marka, rozzářila se jeho věčně vážná tvář vzácným úsměvem.
Mark seskočil z koně a objal mohutného muže.
"Pojď se mnou," řekl mu Carnal. "Jídla máme dost, ještě zbylo z včerejší svatební hostiny."
"Tak to jdu ze svatby na svatbu," zavrtěl hlavou Mark.
"Kdo se ženil?" zajímalo Carnala.
"Jeden mladík, kterého docela dobře znáš," zasmál se Mark s ústy od ucha k uchu. "Paresin. A bral si Berkisovu dceru."
"Počkej," zarazil se Carnal. "Proč by si měl brát princeznu?"
"Protože se dostal zpátky na trůn, který mu po právu patří," rozhodil rukama Mark. "Že je synem bývalého krále, jsi

věděl, ne?"
"To ano," zamnul si bradu Carnal. "Kdo mu pomohl na trůn? Ty?"
"Měl jsem v tom trochu prsty," připustil Mark a cudně sklopil oči, ale jen proto, aby nebylo vidět šibalské ohníčky, které se v nich blýskaly, "ale většinu z toho udělal Paresin sám."
Carnal se podruhé toho dne hlasitě rozesmál. To vyvedlo schovanou Sendak natolik z míry, že vyběhla z domu a letěla k otci, až za ní její dlouhé vlasy vlály.
Mark vytřeštil oči a pak se ušklíbl:
"Nestalo se jí nic?"
"Ne," zavrtěl hlavou Carnal, "když nepočítám to, že se včera vdala."
"Cože?"
"Požádal ji o ruku rytíř Nolf, který vlastní půdu nedaleko a má pevný hrad. Nikdy neměl rád Gisuredua. Sendak a další lidi, kteří unikli vojákům, se u něj schovali. Teď je na lovu s muži z vesnice."
Carnal pokrčil rameny.
"Proč bych jí měl bránit? Nemyslel jsem, že se tu ještě někdy objevíš ty nebo Paresin."
"Však já jenom projíždím," usmál se Mark, "mám ještě nějakou nedokončenou práci."
"Rapdan a Masúr?" přivřel oči Carnal.
"Přesně tak, ale jen Rapdan, protože Masúr už je po smrti.."
V té chvíli se k nim přiřítila Sendak a nastalo bouřlivé vítání.
Objala Marka a zašeptala mu do ucha:
"Čekej mě dnes v noci."
***
"Marku, přepravní kapsle je připravená. Máme tři dny na to, abychom se připravili na Krambla."
"Už jsem na cestě," ozval se Mark.
"To je dobře," odpověděl mu Ray. "Modul jsem nechal přistát asi v polovině cesty mezi námi. Budu u něj dřív než ty a pak tě budu navigovat."
"Těším se na iontovou sprchu."
***
Mark vešel do pilotní kabiny, kde se Ray marně snažil už druhý den o spojení s velitelstvím Služby pro dohled nad primitivními planetami. Mokré hnědé vlasy svědčily o koupeli. V ruce držel sklenici s hnědavým nápojem. Ray nasál do nosu vůni, která se od něj linula, a poznamenal:
"To je ta whisky, kterou jsi dostal od admirála Neumana?"
"Je moc dobrá," usrkl si Mark ze sklenice.
Neptun II byl ukrytý ve stínu většího z měsíců Stamisu. Čekali na přílet pirátské lodě.
Ray přerušil pokusy o spojení a zadíval se na obrazovku před sebou.
"Budeme to muset vyřídit sami," zabručel Mark.
Sklonil se k obrazovce a uviděl totéž co před okamžikem Ray. Ke Stamisu se blížila loď. Ray několika rychlými pohyby šikovných prstů upravil zvětšení a Mark překvapeně sykl.
"Ten se nějak zmohl."
Na obrazovce byla loď, která se velikostí přinejmenším vyrovnala křižníkům Vesmírné policie admirála Neumana. A nástavby na jejím trupu svědčily o její silné výzbroji.
"Myslíš, že bude mít nová torpéda, která máme na palubě my?"
"Doufám, že ne, protože bychom se jí jinak nemohli postavit."
"Nebuď si jistý. Vzpomeň si na roboty před jeskyněmi..."
"Loňské typy," odsekl Ray.
Na vedlejší obrazovce, která zabírala hornatou oblast Stamisu, se ostře zablesklo.
"Vyhodili komplex do vzduchu," usoudil Mark.
Ray souhlasně přikývl. Z planety se k pirátské lodi blížil stříbřitý člun. Mark do sebe bleskově hodil zbytek whisky a uklidil skleněný pohár. Správně předpokládal, že jejich start bude prudký. Málem se ani nestačil připoutat na místě druhého pilota, které mu připadlo, když Ray odstartoval.
Neptun II se rychle blížil k pirátské lodi, u níž právě přistál orbitální člun. Ray připravil torpéda k odpálení.
"Máme ještě padesát čtyři vteřiny, než se dostaneme na dostřel," upozornil Marka.
V té chvíli se rozsvítila obrazovka, která byla zapojena na všeobecný kanál, a na ní se objevila opálená, ostře řezaná tvář známého piráta.
"Jsem rád, že ses tady objevil, Stone. Máme spolu ještě nevyřízené účty. Myslel jsem si to, že to budeš ty, když mi Rapdan popisoval potíže, které na Stamisu nastaly."
"Předpokládal jsem, že ti zatrhli tipec na Ranionu IX."
"To byla jen taková finta, ale ty o tom už nikde vyprávět nebudeš."
Z Kramblovy lodě se oddělila první dávka pěti torpéd.
"Dálková torpéda Ciern-11. Ta nám uškodit nemůžou." Rayův lehce kovový hlas se zachvěl úsměškem. "Dvacet pět vteřin."
"Z toho tvýho slavnýho Neptuna nadělám cedník..."
Kramblova loď už taky letěla na plný výkon. Její kurz byl šikmý na kurz Markova Neptunu. Pirát se zřejmě chtěl dostat do výhodnější pozice, aby mohl použít boční odpalovací rampy.
"Deset vteřin." Ray prudce změnil směr a Markovy kosti zapraštěly pod náporem přetížení.

Proto nezaregistroval pirátova poslední slova.
"...si to tam užij," proniklo Markovi do mozku, než vypnul spojení.
V té chvíli se Neptun otřásl, jak odstartovala nejnovější torpéda, jež dostal od Elsy Swensonové, která o nich hovořila jako o zkušební sérii. Během několika dalších minut se Neptun zmítal ve zběsilých manévrech. Ty mohl provádět jen android, který na to byl stavěný. Další dvě torpéda opustila Neptun, který se nyní řítil po kolizní dráze ke Kramblově lodi. V závěsu za ním letěla tři pirátova torpéda, která vystřelil v druhé salvě. Ostatní se již ztratila v hlubinách vesmíru díky Rayovu mistrnému pilotování. Torpéda se blížila pomalu, ale jistě.
Na pirátově lodi nyní pálily všechny zbraně, které měl k dispozici. Přestože jeho loď byla již dvakrát zasažena a torpéda jí způsobila značné škody, nebylo to prozatím příliš vidět na jejích bojových schopnostech. Jen za ní zůstávala bílá vlečka zmrzlého vzduchu, který z ní unikal dírami v trupu. Znovu se dvakrát objevil záblesk v blízkosti nepřátelské lodi. Vzepjala se jako zasažený kůň, ale pak pokračovala v letu. Jen vlečka unikajícího vzduchu byla mohutnější.
Neptun byl již několikrát zasažen lasery z nepřátelské lodi. Otřáslo jím to, ale nezdálo se, že by bylo poškozeno něco podstatného. Mark odpálil poslední dvě torpéda.
Obě zasáhla cíl a nepřátelská loď se pomalu začala rozpadat. Nedaleko přídě se otevřela nákladová vrata a z pirátovy lodě vyklouzl nevelký člun, jen o málo větší než Neptun.
Ray ho zaregistroval, ale měl plné ruce práce, aby zvládl řízení Neptunu, ke kterému se stále blížila tři torpéda. Nyní už bylo jasné, že se Neptun řítí přímo na Kramblovu loď.
Minul ji ve vzdálenosti několika tisíc metrů, za což zaplatil dalšími několika zásahy z palubních laserů, které nyní již zřejmě řídil počítač. Torpéda však zaregistrovala podstatně větší cíl a ztratila Neptun II z "dohledu". Přesně s tím Ray počítal. Na rozbité nepřátelské lodi rozkvetly další tři bílé květy smrti. Za několik okamžiků zmizela v jednom jediném zářivě bílém záblesku. Když si Markovy oči, které na poslední chvíli ochránil automatický filtr, opět zvykly na normální osvětlení, loď už neexistovala. Změnila se v oblak trosek volně se řítící kosmickým prostorem.
Ray ostře manévroval s Neptunem.
"Kam spěcháš? Vždyť jsme vyhráli."
"Chtěl jsem dohnat ten člun..."
"Jaký člun?" podíval se Mark na Raye nechápavě.
"Ty sis ho nevšiml? Těsně předtím, než dostali zásahy naší poslední salvou, odtamtud vypadli a já bych dal krk za to, že to byl Kramble..."
"A ostatní," zasmušile doplnil Raye Mark. "Nevšiml sis, jestli ten člun byl jen meziplanetární, nebo..."
"Nebo," povzdychl si Ray. "Nicméně zmizel odtud velmi rychle. Už nemáme šanci ho dohonit."
Mark vztekle třískl do ovládacího pultu před sebou.
"Přece jenom se jim podařilo zdrhnout i s ausitem."
"No," podrbal se Ray za uchem ve strašně lidském gestu, které odkoukal od Marka. "Utéct se jim podařilo, ale ausitum nemají."
"Jak to?"
"Já jsem ti zapomněl říct, že se mi podařilo vyměnit ausitum, které bylo v truhlici, v níž ho vezli do skalního hnízda, za jalové kamení. Veškeré vytěžené ausitum je v nákladovém prostoru Neptunu. Myslím, že slečna Swensonová bude mít radost z tvého dárku..."
Mark se rozesmál, až mu tekly slzy.
"Doufám, že tu truhlici zachránili," poznamenal Mark, když se mu podařilo zvládnout záchvat smíchu. "Teď musíme za každou cenu ohlásit generálu Khovovi výsledky naší mise. Musí sem poslat křižník, aby kolem Stamisu rozmístil bojové boje, které místním obyvatelům zajistí normální vývoj, aniž by je obtěžovali další velekněží."
Mark stiskl na svém pultu kód operačního důstojníka SDPP a tentokrát spojení hned naskočilo.
"Spojte mě okamžitě s generálem Khovem," žádal.
"Víte, kolik je hodin," zhrozil se operační důstojník.
"To je jedno," mávl Mark rukou, "okamžitě mě spojte. Já už si to s ním vyřídím."
Důstojník se v duchu ušklíbl, když si představil, jak jeho nejvyšší velitel, vzteklý dvoumetrový obr, bude řádit, až ho vzbudí ve tři hodiny ráno.
Mark přemýšlel, jak Khovovi vysvětlí, že musel použít supernová torpéda, která ani neměl mít na palubě svého Neptunu.
"Ještě že je nebudu muset vyúčtovat, to by se ti naši klotoví rukávové zbláznili," pomyslel si těsně před tím, než se na obrazovce objevil brunátný obličej generála Khova.